

IKAR

*Vzrušující a provokativní
příběh, ze kterého se vám
rozbuší srdce!*

V tvou kůži

Lisa Renee Jonesová

Lisa Renee Jonesová

V tvój kůži

IF I WERE YOU

Copyright © 2012 by Julia Patra Publishing, Inc.

All rights reserved

Translation © 2014 by Čeněk Hubáček ISBN 978-80-249-2442

7

Diegovi – tenhle příběh je pro tebe.

Všechno nejlepší k narozeninám!

Jedna

středa, 7. března 2012

Nebezpečný.

Celé měsíce mě pronásledovaly sny i noční můry o tom, jak dok onale dok áže t e n člověk ztělesnit význam toho slova. Alternativní reality obtěžk ané spánk em, ta k živě provoněné mužným pachem jeho pižma, v nichž s e d o mě opírá jeho vypracované tělo. V nichž mohu ochutnávat jeho sladk ou, smyslnou chuť – jak o k dyby byl tabulk ou mléčné čok olády, jejíž hedvábně jemnou k onzistenci s i dok ážu vychutnat v jediném soustu. A pak ještě v jednom. Je to tak sk vělé, že jsem zapomněla, že za jak ouk oli závislost se platí.

A dost. Vždyck y se musí zaplatit nějak á cena. Tuhle životní moudrost mi znovu připomněl sobotní večer. Ted' už vím, že ať si on říká á, co chce, ať si dělá, co chce, nemůžu – rozhodně ne! – se s ním znovu vidět.

Všechno to začalo jak o jak ék oli jiné erotick é dobrodružství,
k teré

jsem

zažila.

Nepředvídatelné.

Vzrušující. Skoro si nepamatuju, kde se to všechno zvrtilo.

Jak o to, že to nabralo tak temný spád.

Přikázal mi, abych se svlékla a posadila se na matraci, opřela hlavu o opěradlo a roztáhla nohy od sebe, aby se mohl pokochat. Byla jsem nahá, otevřená jeho zraku; zranitelná a chvějící se touhou. Nikdy v životě jsem se nenechala ovládat příkazy muže; zcela jistě jsem nikdy ani na vteřinu nezačala uvažovat o tom, že bych se kvůli němu začala chvět. Až kvůli němu.

Pokud sobotní večer něco dokázal, pak tedy to, že když jsem byla s ním, pod vlivem jeho šarmu, mohl po mně chtít cokoli a já mu vyhověla. Mohl mě dotlačit až k samotnému okraji propasti, až do míst k neuvěření, kam bych nikdy ani na vteřinu neuvažovala zajít. Přesně kvůli takovým věcem se s ním už nemohu vidět. S ním se cítím, jak bych neměla vlastní vůli, avšak ještě víc mě na tom všem děsí, že se mi to vlastně líbí. Myslí sotva dokážu takovou představu obsáhnout, ač po ní v skrytu duše toužím. Když jsem ho toho sobotního večera viděla stát v nohách postele – se širokými rameny a ladnými křivkami velkých svalů, jak mu pták trčí výhrůžně kupředu –, necítila jsem nic než touhu.

Vypadal velkolepě. Opravdu, ten nejúžasnější muž, jakého jsem kdy viděla. Okamžitě ve mně vybuchl záblesk žádosti. Chtěla jsem ho cítit na svém těle, cítit jeho doteky.

Sama se ho dotýkat. Teď už vím, že se ho nesmím dotýkat bez jeho svolení. A tak y vím, že ho nesmím prosit, aby mi to dovolil.

Ze všech těch minulých setkání jsem se měla poučit. Až příliš mnoho si užívá zranitelnosti, kterou přináší odevzdání. Líbí se mu zadržovat své touhy, až se celá chvěju žárem, jenž spaluje mé tělo. Až je ze mě jen žhavá řeka a vášně a současně slz. Ta převaha

nade mnou se mu líbí. Líbí se mu naprostá nadvláda. Měla bych ho nenávidět. Někdy si však myslím, že ho miluju.

Měla mě varovat ta pásk a přes oči. S ní jsem mířila na místo, z něhož není návratu. Když se ohlédnu zpátky, řekla bych, že mě přece jen varovala. Hodil ji na postel, vypadalo to jak o nějaká výzva, a mně po páteři najednou jak o by projel blesk. Představa, že neuvidím, co se mnou chce dělat, mě měla vzrušovat – a tak y mě sk utečně vzrušila. Ale z důvodů, jimž jsem tehdy nerozuměla, mě zároveň vyděsila.

Měla jsem strach a zaváhala jsem.

To ho zrovna dvakrát nepotěšilo. Což mi tak é neopomněl říct svým sytým hlubokým barytonem, jehož tón mě vždycky y neovladatelně rozechvěje. Touha uspokojit ho byla tak silná. Nechala jsem si nasadit přes oči tu pásku.

Odměnil mě pohyb matrace. Blížil se ke mně. Věděla jsem, že se z toho brzy udělám. Jeho ruce se vlastnicky plazily po mých lýtkách a pak i stehnech. A – sakra práce – zastavily se těsně před mou svatyní touhy!

Následoval nejasný vír pocitů. Otočil mě na záda, do nichž mě zastudil potah matrace. Věděla jsem, že od uspokojení mě dělí pouhé vteřiny. Brzy do mě vstoupí. Brzy se dočkám toho, po čem tolik toužím. Jenže k mému zklamání se odtáhl.

Tehdy jsem zaslechla cvaknutí zámku. Ten zvuk mě zvedl z postele; zavolala jsem jeho jméno ze strachu, že mě opouští. Byla jsem si jistá, že jsem udělala něco špatně. Pak jsem s úlevou ucítila jeho dlaň na mém bříšku. Představila jsem si zvuk zapadajícího zámku. Snad. Ale nemohla jsem se zbavit jemného pocitu, k terému visel ve vzduchu: závanu nahé slasti a hrozby, k teré se mu tak nepodobala. Tu obavu jsem však rychle zaplašila, když jsem ucítila tlak jeho kolen mezi svými stehny, když svými

silnýma rukama uchopil mé paže a zvedl mi je nad hlavu a na k rku jsem ucítila jeho teplý dech. Měl tak těžké tělo, ale dokonalé tělo!

Okolo zápěstí se mi jakýmsi záhadným způsobem omotala hedvábná smyčka a, když tera připoutala mé paže k rámu postele. V té chvíli by mě nenapadlo, že tohle by sám asi nezvládl. Pak si na mě k lekl, nemohl však hýbat s mými pažemi. Ale mohl si hrát s mým tělem, s mou myslí. Byla jsem jeho ochotná obět'.

Zvedl ze mě své těžké tělo a já jemně zaúpěla, neboť jsem se ho nemohla dotknout. Pak znovu ticho. A šustění látky.

Jiné, podivné zvuky. Uplynuly dlouhé vteřiny. Pamatuji si, jak mi z toho všeho naskočila husí kůže. Ten pocit hrůzy, který mi zavládl v břiše.

A pak přišla chvíle, o které vím, že si ji budu pamatovat až do smrti. Ten okamžik, kdy se ocel ostří dotkla mých rtů.

Okamžik, o němž mi sliboval, že se v něm bolest promění v rozkoš. Ona chvíle, když čepel putovala po mém kůži a dokazovala, že svým slovům hodlá učinit zadość. A tehdy jsem si uvědomila, že jsem se mýlila. Nebyl nebezpečný. Ani nebyl jako očiho oláda. Byl smrtící, byl jako droga, a já se bála, že...

Ze soustředění na svůdná slůvka toho deníku, který jsem si četla, mě vytrhlo zaklepání na dveře mého bytu. Leknutím jsem ten zápisník málem hodila přes rameno. S pocitem provinění jsem ho zavřela a odložila na jednoduchý stolek z dubového dřeva, kde ho minulý večer nechala moje sousedka a blízká kamarádka Ella Fergusonová. Nechtěla jsem v něm číst. Jenže... prostě byl tam. Na mém stole.

Z roztržitosti jsem ho otevřela a to, co jsem v něm našla, mě tak šokovalo, že jsem nedokázala uvěřit, že by tohle napsala moje milá dobrá kamarádka Ella. A tak jsem četla dál.

Nedokázala jsem přestat, vůbec nevím proč. Nedává to žádný smysl. Já, Sara McMillanová, učitelka na střední škole, se nehrabu v soukromí ostatních lidí a tenhle typ literatury se mi ani trochu nelíbí. Cestou ke dveřím si to pořád opakuju, ale ten zvláštní pálivý pocit v podbřišku nedokážu ignorovat.

Než přivítám návštěvu stojící z a dveřmi, n a chvíličku se zastavím a položím si obě ruce na tváře, neboť jsem si jistá, že mi přímo hoří. Doufám, že až za těmi dveřmi stojí kdokoli, nevydrží a odejde. Slibuju si, že pokud opravdu odejde, už si v tom deníku číst nebudu, ale hluboko dole vím, že pokušení bude silné. Dobrý bože, cítím se asi stejně, jako se musela cítit Ella, když prožívala tu situaci, kterou pak popsala ve svém deníku – jako kdybych čekala ještě další mučivou chvíli a pak ještě jednu. Je jasné, že osmadvacetiletá žena by rozhodně neměla zůstat rok a půl bez sexu. A nejhorší na tom všem je, že jsem narušila soukromí někoho, na kom mi záleží.

Znovu se ozve zaklepání na dveře a já si připouštím, že ne, moje návštěva se nechystá pryč. Uvnitř se celá klepu, a proto sevřu lem svých jednoduchých modrých šatů, jež jsem si dnes vzala na letní školu angličtiny, kterou škola pořádá pro ty, co se chystají na univerzitu. Zhluboka se nadechnu a otevřu dveře. Do tváře mě udeří chladný sanfranciský vzduch, který tu v noci proudí po celý rok.

Pohrává si s konečky mých dlouhých hnědých vlasů, v týlu stažených do volného culíku. Naštěstí zároveň ochlazuje mou doruda rozpálenou kůži. Co se to se mnou děje? Jak to, že mě ten deník tak moc vzrušil?

Ella nečeká na pozvání dál a hrne se dovnitř. Provází ji vůně vanilkového parfému a poskakující rudé kudrny.

„Tady je,“ jása Ella a zmocní se svého deníku, který leží na

stolku. „Myslela jsem si, že jsem ho tu nechala, když jsem se tu včera večer stavovala.“

Zavřu dveře s jistotou, že mi zase hoří tváře z toho, že teď vím o Ellině sexuálním životě víc, než bych měla. Pořád nevím, co mě donutilo otevřít její deník, co mě nutilo číst dál.

Proč i teď mám nutkání číst dál.

„Ani jsem si nevšimla,“ prohlásím a okamžitě si přeju vzít tu lež zpátky. Nerada lžu. Zнала jsem dost lidí, kteří lhali, a vím, jak dokážou lži ublížit. Opravdu se mi nelíbí, že mi tahle tak jednoduše splynula ze rtů. Koneckonců, tohle je Ella, která se za minulý rok, co bydlí vedle mě, stala mou důvěrnicí, jakousi mladší sestrou, kterou jsem nikdy neměla.

Dohromady tvoříme rodinu, jakou jsme ani jedna nikdy neměla, respektive ani jedna z nás se k té své radši nehlásí.

Neohrabaně pokračuju dál, zlovyk, který opět vyplul na povrch kvůli nervozitě a pocitu viny. „Dneska jsem učila od rána do večera,“ pokračuju, „a musela jsem se prokousat hromadou administrativy, protože končí školní rok. Máš kliku, že ses tomu letos dokázala vyhnout, i když já měla ve třídě pár skvělých dětí, s kterými jsme si to opravdu užili.“

Semknu rty a sama sobě si řeknu, že jsem toho napovídala už dost a dost. Zjišťuju ovšem, že si nemůžu pomoci, a pokračuju. „Domů jsem dorazila teprve před malou chvilkou.“

„No, je dobře, že máš teď chvíli pro sebe,“ komentuje můj výkon Ella a vezme si deník. „Tohle jsem tu nechala včera večer, když jsme plánovaly, že se budeme koukat na ten film pro ženy. Chtěla jsem ti přečíst pár záznamů, které jsem napsala. Ale pak zavolał David a víš, jak to dopadlo.“ Svěsila koutky úst a v jejím tónu zazněla vina. „Nechala jsem tě tu samotnou. Jsem fakt

špatná kamarádka.“

David byl její přítel, sexy doktůrek. Co od Elly chtěl, to dostal. Ale až teď vím, jak moc je to pravda. Chvilku Ellu pozoruju. Má krásnou mladistvou pleť a na sobě seprané džíny a fialové tričko. Vypadá spíš jako jedna z mých studentek než učitelka, které je už dvacet pět let. „Stejně jsem byla utahaná,“ ujistím ji, ale bojím se, že tenhle chlap, kterému je o deset let víc, jí nějak přerůstá přes hlavu.

„Musela jsem se dostat do postele brzy, abych byla fit na dnešní vyučování.“

„No, už je to za tebou, což je skvělá zpráva.“ Ukáže směrem k deníku. „A jsem tak ráda, že to mám zase u sebe, než se s Davidem uvidím dnes večer.“ Obočí jí vyskočí nahoru.

„Předehra. Davidovi se to bude líbit. Tahle věc je hodně sexy.“

Dolní čelist mi spadne v upřímném údivu. „Ty mu předcítáš svůj deník?“ Nikdy bych nesebrala odvahy číst nějakému muži tak intimní osobní představy – zvláště ne ty, které se týkají přímo jeho. „A to je předehra?“

Ella se zamračí. „Tohle není můj deník. Pamatuješ? Říkala jsem ti to včera večer. Našla jsem to v věcech, které jsem koupila na té dražbě začátkem léta.“

„Aha,“ odpovím, i když si nepamatuju, že by Ella něco říkala o deníku. Pokud by se o něm jakkoli zmínila, stoprocentně bych si to pamatovala. „To je pravda. Tyhle ty aukce navštěvuješ od chvíle, kdy ses zamilovala do toho televizního pořadu *Sklepni války*. Pořád nemůžu uvěřit, že si lidi někde ukládají svoje věci a pak je nechají být a prodají je nejvyšší nabídce.“

„Přesto je to tak,“ prohlásí Ella. „A nezamilovala jsem se.“

Tentokrát povytáhnou obočí já.

„Tak dobře, možná trochu ano,“ připustí, „ale vydělám si tím dvojnásobek toho, co bych dostala, kdybych vyučovala na letní škole. Měla bys to zkusit, a až se příště bude zase konat nějaká dražba, šla bys tam se mnou. Už se mi za velké peníze povedlo prodat věci z e dvou souborů, které jsem vydražila. A to jsem celkem vydražila tři.“ Podrží před sebou deník. „Tohle je z posledního souboru, který jsem vydražila, a zatím je to ten nejlepší ze všech. Má vysokou uměleckou hodnotu a já ho určitě vydražím za pořádný balík. Až doted' jsem narazila celkem na tři deníky a všechny jsou naprosto úžasné. Nemůžu se od nich odtrhnout. Tahle ženská začínala jako ty nebo já a nějak se jí povedlo dostat se na tohle temné místo nabitě vášní, které je vzrušující a zároveň děsivé.“

M á pravdu a j á pořád v podbřišku cítím pálení, když si připomenu slova na stránkách, která jsem četla. Skoro si dokážu v duchu představit jemný, svůdný hlas té ženy, která mi šeptem vypráví svůj životní příběh. Snažím se soustředit na to, co mi říká Ella, ale místo toho se mi na mysl pořád vkrádá tahle ženská. Kdepak asi je? A kdo to vůbec je?

„Ale ne!“ vykřikne Ella. „Ty se červenáš! Ty jsi ten deník četla, přiznej se!“

Zblednu. „Cože? Já...“ Najednou ze sebe nedokážu vypravit ani hlásku. Najednou t o nejsem vůbec já, a tak se bezmocně složím do hnědého křesílka s příliš velkým polstrováním, které stojí naproti Elle. Chytila jsem se do pastí své dřívější lži. „Já... ano. Četla jsem to.“

Ella si vyžádá polštářek z gauče a její zelené oči připomínají pouhé škvírky. „Ty sis myslela, že jsem to psala já?“

Vrhnu na ni opatrný pohled. „No...“

„No teda,“ vyhrkne. Mou odpověď, nebo spíše mlčení, si evidentně vyložila jako potvrzení. „Ty sis myslela...“ Zavrtí hlavou. „Já nemám slov. Asi jsi nečetla žádné dobré pasáže, protože jinak by sis přece nikdy nemohla ani pomyslet, že bych to mohla napsat já. Ale ty se červenáš, jako kdybys ty dobré pasáže přece jen četla.“

„Přelétla jsem několik úryvků, které byly, řekněme, docela výmluvné.“

Pohrdlivě si odfrkne. „A usoudila jsi, že jejich autorkou jsem já.“ Znovu zavrtí hlavou. „A já si myslela, že už mě znáš. Ale sakra práce, tolik si přeju, abych zažila alespoň jednu jedinou noc, během níž bych zkusila, o čem se tu píše.“

Život té ženy je plný záhad a erotiky a...“ Otřese se.

„Pronásleduje mě to. Dost mě to zasáhlo. Tedy vlastně ona mě zasáhla.“

Trochu mě uklidní vědomí, že její slova na těch stránkách zasáhla stejně jako mě. Ani já nevím proč. Proboha, před čím potřebuju uklidnit? To nemá logiku. Celá moje reakce na tuhle neznámou ženu nemá vůbec žádnou logiku.

„Až budeme s Davidem u konce,“ pokračuje Ella a zatahuje mě zpátky do našeho rozhovoru, „pořídí fotky několika stran z deníku pro potenciální kupce a pak to dáme na eBay. Tohle nám přinese spoustu peněz. Vím to.“

Zalapám p o dechu překvapením n a d t í m nápadem. „To nemyslíš vážně! Ty chceš opravdu prodat osobní zápisky té ženy na eBay?“

„To si tedy piš,“ odpoví mi. „Tomuhle se říká vydělávání peněz. A kromě toho, stejně t o vypadá, ž e j e t o všechno vymyšlené.“

Je jí slova z ní chladně, což m ě překvapuje. Takhle Ellu neznám. „Ello, tady ale jde o soukromé myšlenky jedné ženy.

Určit ě bys necht ěla vyd ělávat na její bolesti.“

Svraští obočí. „Jak ě bolesti? M n ět o sp íš p řipadá jako rozkoš.“

„P řišla o všechno, co měla, v dražbě. To se za rozkoš vydávat nedá.“

„Řekla bych, že ten její boháč ji odvezl na nějak ě exotické místo, kde si pořádn ě užívá života.“ Její hlas zní najednou trochu zastřen ě. „Musím takhle p řemýšlet, abych to dokázala prodat, Saro. Prosím tě, nesnaž se, abych za to cítila vinu. Ty peníze opravdu pot řebuju, a pokud bych to neud ělala já, ud ělal by to jiný kupec.“

Otev řu ústa k námitce, ale pak si to rozmyslím. Ella je na sv ět ě úpln ě sama, nemá žádnou rodinu, tedy krom ě otce alkoholika, který s i většinu času nepamatuje a n i to, jak se jmenuje, natož aby si vzpomn ěl na jm ěno své dcery. Vím, že Ella chce mít nějak ě peníze stranou pro p řípad nouze. Sama ten pocit hodn ě dobře znám. Taky jsem na tomhle sv ět ě sama. Tedy většinou, ale o tom ted' p řemýšlet nechci.

„Promiň,“ řeknu jí a myslím to up římnn ě. „Vím, že je to pro tebe dobrá p říležitost. Jsem ráda, že se ti da ří.“

P řikývn ěn a souhlas a rychl ě vstane. Tak y s i stoupnu a obejm u ji. Usm ěje se a nálada se jí vm žiku zm ění. Najednou zá ří jako slun íčko, které mi tak často sv ítí na cestu životem.

Mám Ellu ráda. Opravdu.

„Na dnešní veče ř jsme si s Davidem naplánovali podobnou mládeži nepřístupnou aktivitu,“ oznámí mi potměšile. „Už

musím běžet.“ Zasměje se a zamává mi na rozloučenou. „Užij si večer. Já si ten svůj užiju na sto procent.“

Klesnu zpátky do křesla a sleduju, jak se za ní zavírají dveře.

Bušení na dveře mě znovu vrátí do reality: od radosti zpátky k panice. Posadím se na posteli. Jsem dezorientovaná a úplně groggy. Mrknu na hodiny. Sedm ráno, první den prázdnin.

„Sakra, kdo mít o bušení a dveře?“ lamentuju, odhodím přikrývky a vklouznu do růžových chlupatých pantoflí, které mi jeden student dal minulý rok k Vánocům. Popadnu dlouhý růžový župan, který naštěstí není chlupatý, ale zase má přes celá záda obrovský nápis PINK. Znovu se ozve klepání na dveře.

„Saro, to jsem já, Ella!“ slyším, když mířím obývacím pokojem ke dveřím. „Pospěš si! Dělej!“

Srdce mi poskočí úlekem nejen proto, že v Ellině hlase slyším panický tón, ale taky proto, že na rozdíl ode mě, která odmítá promrhat byť jen jedinou vteřinku v e svém životě, Ella nikdy nevstává před polednem, tedy pokud opravdu zrovna nemusí. Jak otevřu dveře, okamžitě se mi vrhne kolem krku: „Jsem na útěku!“

„Na útěku?“ vydechnu překvapením, udělám krok zpět a vtáhnu Ellu dovnitř, abychom nestály v ranním chladu. Má na sobě stejné šaty jako včera večer. „O čem to mluvíš? Co se děje?“

„Včera večer mě David požádal o ruku,“ vyhrkne vzrušeně.

„Skoro tomu nedokážu uvěřit ani teď. Dnes dopoledne letíme do Paříže.“ Podívá se na hodinky a vyjekne. „Za dvě hodiny!“

Vrazím i cosi do ruky. „Tohle je klíč od mého bytu. Na kuchyňském stole najdeš deník a klíč od té skladové kóje.

Pokud to nebude vyklizeno do dvou týdnů, musí se zaplatit nájem, nebo to půjde znovu do aukce. Tak si to všechno vezmi a prodej to. Peníze si nech. Nebo to nech být.

Každopádně na tom nesejde.“ Šťastně se na mě zazubí.

„Protože já prchám do Paříže a pak jedeme na líbánky do Itálie!“

Zaplaví mě ochranný pud. Nechci, aby se spálila, a nikdy jsem ji neslyšela říct nic o tom, že by Davida milovala. „Toho chlapíka znáš jen tři měsíce, drahoušku. Já sama jsem ho viděla jen jednou.“ Vždycky musel náhodou do služby, když jsme se měli sejít ve třech.

„Miluju ho, Saro,“ prohlásí, jako by mi četla myšlenky.

„A je na mě hodný. To sama dobře víš.“

Ne, to tedy nevím, ale zatím co se snažím najít vhodná slova, abych to Elle řekla, ta už je znovu u dveří. „Ello –“

„Zavolám ti, až budeme v Paříži, tak si hlídej mobil!“

„Počkej!“ Chytím ji za paži. „Jak dlouho budeš pryč?“

Oči se jí rozsvítí vzrušením. „Měsíc. Věřila bys tomu? Celý měsíc v Itálii. Jako bych žila ve snu.“ Obejme mě a vlepí mi pusku na tvář. „A vzhledem k tomu, že učitelé na střední nejdou do školy dřív než v říjnu, protože máme z června hodně přesčasů, jedu tam na celý měsíc! Věřila bys tomu? Už si nikdy nebudu stěžovat na odpolední vyučování. Celý jeden měsíc v Itálii – já asi opravdu žiju ve snu! Zavolám ti, a až se vrátíme zpátky, půjdeme na večeři.“

Pak se jí zamlží oči. „Vždyť dobře víš, že jsem chtěla, abys u té slavnostní chvíle byla jednou se mnou. Ale David ví, že nemám žádnou rodinu. Chtěl mě vzít někam pryč, kde by to

nebylo tak bolestivé.“ Prstem mě píchne do místa, kde se mi mezi obočím dělá d'olíček vždycky, když se zamračím.

„A přestaň dělat tenhle výraz. A ž budeš starší, budeš z něj mít spoustu vrásek. Jsem v pohodě. Vlastně spíš v sedmém nebi.“

„To bys měla,“ podotknu a pokusím se co nejlépe napodobit učitelskou dikci. Jenže v krku mám knedlík, takže ze mě vyjde jen cosi jako zakrákání. „Zavolej hned, jak budete na místě, abych věděla, že jsi v pořádku. A budu chtít vidět fotky. Hodně fotek.“

Ella se na mě zářivě usměje. „Ano, paní McMillanová.“

Otočí se a vyrazí pryč. Než zatočí za roh, naposledy mi přes rameno zamává. Je pryč a já bojuju s nečekaným přívalem slz, které vůbec nechápu.

Jsem šťastná za Ellu, ale zároveň se o ni trochu bojím.

Cítím se... vlastně nevím, jak se cítím. Asi trochu ztracená.

V prstech sevru její klíč a najednou si uvědomím, že jsem právě zdělila skladovací kóji a s ní i deníky, o nichž jsem přísahala, že je už nikdy nebudu číst.

Dva

A pak přišla chvíle, o které vím, že si ji budu pamatovat až do smrti. Ten okamžik, kdy se ocel ostří dotkla mých rtů. Okamžik, o němž mi sliboval, že se v něm bolest promění v rozkoš...

Stejného dne večer, kdy tak narychlo odjela Ella, se mi v hlavě znovu přehrávají slova, která jsem četla v deníku.

Pronásleduji mě tak, že pokaždé, když na mě pomyslím, projede mi tělem chlad. Kvůli nim tady jsem; stojím ve skladovací kóji velikosti menší garáže, o níž předpokládám, že si ji pronajala

autorka deníku. Panuje t u řízená teplota a naštěstí t u svítí i tlumené světlo a celý sklad je v dobré čtvrti. Stojím tu a nejsem si jistá, co mám hledat jako první. Je to zvláštní pocit, hrabat se ve věcech, které patří někomu jinému.

Ok amžik , o němž mi sliboval, že se v něm bolest promění v rozk oš.

Slova z deníku se mi znovu přehrají v mysli, i když jsem o to nijak neusilovala. Otřesu se nejen z toho, že celý deník je poměrně dost explicitní. Tohle by mě vzrušovat nemělo.

Ne rozkoš z bolesti a svazování. Odmítám být vzrušená.

Bojím se o tu záhadnou ženu. Kromě toho jsem dcera svého otce, stejně jako moje matka byla manželkou mého otce, což pro něj znamenalo loutky, které si přece netroufaly chodit ve stínu jako on. Moje matka mu utekla tak, že zemřela, a já se rozhodla, že ho od té doby vymažu ze svého života. Už pět let žiju bez něj, ale pořád si uvědomuju, že účinky jeho tvrdé ruky jsou v mém životě pořád až příliš bolestně přítomné.

Při těch vzpomínkách skřípu zuby. Netuším, proč jsem se v myšlenkách zatoulala na místa, kam se snažím nikdy nevracet. Donutím se soustředit na úhledně poskládaný nábytek a krabice podél stěn i na cosi, co vypadá jako pečlivě zabalené umělecké dílo. Život, který tu kdosi nechal, zapomněl. Kdo to byl? Kdo tu nechal věci, n a kterých mu evidentně záleželo natolik, aby je pečlivě zabalil a uspořádal?

Odmítám uvěřit myšlence, ž e nějaký bohatý přítel odvezl tuhle ženu n a nějaké exotické místo. Tohle nemohlo patřit nikomu, kdo nezažil nějakou strašnou životní smůlu, nebo nedej bože tragédii. A já nepřispěju k neštěstí téhle ženy tím, že bych všechny její věci prodala. Ne téhle ženy, opravím se.

Jmenujes e Rebecca Masonová. Aspoň t o t a k stálo v papírech. Správce skladu mi ovšem nemohl poskytnout její telefonní číslo, a navíc „už ho stejně odpojili“.

„Najdu způsob, jak se s tebou spojit a vrátit ti všechny tvoje věci,“ zašeptám d o prázdná místnosti, j a k o bych mluvila s Rebekou. Po páteři mi projede ledové zachvění.

Cítím, jako by tu byla se mnou, jako kdybych mluvila přímo s ní... je to hodně strašidelné. Jakýmsi záhadným způsobem jsem ovšem ještě více odhodlána ji najít.

Když si uvědomím, co tenhle můj slib znamená, odevzdaně si povzdechnu. Budu muset narušit její soukromí a prohrabat její věci. Jedině tak zjistím, jak ji můžu kontaktovat, jediné tak jí budu moct vrátit to, co zbylo z jejího života. Jestli je ovšem vůbec ještě naživu, pomyslím si chmurně a obejmu se rukama kolem ramen.

„Nech toho,“ pokárám se šepem. Takové pochmurné řeči nejsou můj styl. Vždyť se mi ani nelíbí horory. Svět má dost skutečných příšer, vystačí si bez těch vymyšlených.

Třeba opravdu může existovat nějaký dobrý důvod k tomu, že Rebecca opustila svůj dosavadní život. Vyhrála v loterii. A je to! Jasně. To je přece dobrý důvod. Je to sice nepravděpodobné, ale možné to je. Šance deset milionů ku jedné, říkám si, ale třeba to tak je. Jenže proč tahle představa ani v nejmenším nerozpptýlí tu pochmurnou, prázdnou atmosféru celého tohoto prostoru?

Chci to mít všechno už za sebou, a tak odložím kabelku na podlahu, rukama si přeježu p o vyšisovaných džínech a začnu sjíždět pohledem všechny předměty v dosahu, až můj zrak padne n a krabici, n a které úhledným písmem stojí OSOBNÍ DOKUMENTY. Tak bych mohla docela dobře najít nějaké kontaktní informace, říkám si. Tedy pokud tu nějaké vůbec jsou.

O dvě hodiny později sedím opřená zády o zeď a pořád se probírám papíry, do kterých mi nic není. Školní vysvědčení, výpisy účtů, právní dokumenty o dědictví v rozsahu několika dolarů z pozůstalosti Rebečiny matky, poslední její příbuzné, která zemřela před třemi lety. Pomyslím na vlastní matku, na tu ženu, která se tolik snažila ochránit mě před otcem, ale nikdy nemyslela na to, že by se před ním měla chránit i ona sama. Pevně sevřu víčka a říkám si, jestli bolest z její ztráty vůbec někdy zmizí. Jestli vůbec někdy zmizí. Byla to moje nejlepší kamarádka, moje nejbližší důvěrnice. Ptám se sama sebe, jestli měla i Rebecca stejně blízko ke své matce.

Zdali ji její smrt bolela stejně jako mě, jestli ji bolí pořád.

Donutím se znovu se soustředit na dokumenty a uvědomím si, že v nich nenacházím žádné stopy, které by mě dovedly k Rebece. Naštěstí u však jsou také dopisy a balík výpisů z bankovního účtu, na kterých je alespoň její adresa, i když si nejsem jistá, jestli je aktuální.

Nemám pocit, že bych Rebeku znala o něco víc než na začátku. Hodím tedy všechno zpátky do krabice a stoupnu si. Celé tělo mám ztuhlé. Bolí mě víc než po každodenním ranním běhu.

„Zkuste prádelník,“ ozve se za mnou mužský hlas.

Vyjeknu a otočím se. Vevchodu do kóje stojím už ve firemním tričku. Hrůzou se mi zježí chlupy v zátylku a nervy mám napjaté k prasknutí. Je to pohledný muž kolem pětatřiceti let – blondák, hladce oholený, s krátkými vlasy, které mu trčí do všech stran, ale v jeho očích plane jakýsi temný oheň, který mě děsí. Už tak malá místnost je najednou ještě menší a já mám pocit, že její stěny na mě padají, pocit, kterého se už nějakou chvíli nemůžu zbavit a který mě tíží na ramenou i na prsou.

„Prádelník?“ zaskřehotám. V krku mám úplně sucho.

„Každý má v prádelníku tajnou zásuvku,“ prohlásí. Pak ztiší hlas a zčistajasna zní trochu nakřáple. „Místo skoro tak osobní jako samotná jejich duše.“

Ztuhnu a znovu mnou projede záblesk znepokojení. On tu už byl. Uvědomovala jsem si to každíčkým kouskem svého já. Hrabal se v Rebečiných věcech. Věděl, co v tom prádelníku je. Tenhle chlap se mi ani trochu nelíbí a najednou si intenzivně uvědomuju, že jsem tu s ním naprosto o samotě, na míle daleko od hlavní silnice, v dohledu ani živáčka – aspoň jsem nikoho neviděla ani neslyšela.

„Nechci znát její tajemství,“ prohlásím hlasem, který zní překvapivě pevně vzhledem k tomu, jak se mi klepou kolena.

„Chci ji najít a vrátit jí všechny její věci.“

Dlouhou chvíli mě pozoruje pohledem stejně ostrým jako moje staré známé chvění, které mě už nějakou chvíli sužuje.

Když už mám pocit, že se z ticha, které v místnosti panuje, zalknu, konečně promluví. „Jak jsem říkal. Podívejte se do prádelníku.“ Jeho rty se zkroutí v sardonickém úsměvu a on se odrazí od zárubně, o kterou se až doposud opíral. „Vrátím se v devět, abych zamkl hlavní vchod od budovy. Až se tak stane, určitě nebudete chtít zůstat uvnitř.“ Bez dalších slov zmizí.

Ani se nepohnu. Nemůžu. Mám chuť z a ním prásknout dveřmi, ale nemám na to odvahu, protože se zamykají zvenčí.

Ta myšlenka mě děsí. Vteřiny plynou a já čekám, až mužovy kroky zmizí v dáli. Je pryč. Ano. Pryč. Musím se odtud dostat pryč. Přeběhnu k lesklému mahagonovému prádelníku, který stojí u stěny, a prudce otevřu zásuvku vpravo nahoře. Srdce mám až v krku, hrozí, že mě zadusí.

Musím se zastavit a donutit se dlouze vydechnout a znovu se zhluboka nadechnout. Třesu se po celém těle a jsem naprosto iracionálně vystrašená až k smrti. Počítám do třiceti a pak už dýchám normálně. Jsem v pořádku. Všechno v pořádku. Otevřu levou zásuvku a její obsah mě zbaví dechu, který se mi konečně povedlo popadnout. Leží v ní totiž krabička z černého sametu o rozměrech asi tak padesát na dvacet centimetrů. Se zámečkem. K tomu šátek z rudého hedvábí. A ještě tři deníky vázané v rudé kůži.

Zuby drtím svůj spodní ret. Vrhnu pohled do chodby a pak rychle zpět k zásuvce. Nervy mám napjaté k prasknutí, ale bojím se, že se vrátí ten otravný chlap.

Rychle se znovu soustředím na obsah zásuvky a hledám klíč k zámečku u krabice. Sama sebe ujišťuju, že by se uvnitř mohly nacházet nějaké kontaktní informace. Že nepodléhám obyčejné zvědavosti. Pozotvírám deníky a zatřesu jimi, jestli z nich náhodou nevypadnou nějaké volné papíry nebo dokonce klíč. Z jednoho deníku vyklouzne jakási brožura a já jí začnu zběsile listovat. Zjistím, že v něm jsou další sešitky.

Zvednu jednu z nich a čtu: Allure Art Gallery, San Francisco. Všechny brožurky jsou ze stejné galerie. Allure je největší a nejprestižnější galerie z evšech, které s ev San Francisku nacházejí. Vzpomenu si na Ellu, jak mi říkala, že tu našla nějaká umělecká díla. Vypadá to, že ačkoliv s ev naše milostné životy nemohou více lišit, sdílíme s Rebekou společný zájem o umění. Zbožňuju všechno kolem umění, od dějin až po tvůrčí proces. Byly doby, kdy bych si klidně nechala useknout pravou ruku za to, kdybych dostala šanci působit v uměleckém světě. Proto jsem šla na školu, na kterou jsem šla, nesnila jsem o ničem jiném. Ten sen jsem vzdala před lety, když dostal přednost život, složenky a zodpovědnost.

Zvenčí se ozve hlasité prásknutí a já leknutím skoro vyskočím z kůže. Ruka se mi sevře v pěst na hrudi, jako by bránila srdci vyskočit ven. Hrom. Ten zvuk způsobilo zahřmění. Blíží se bouřka. Skrze stěny sem dolehne další hřmění a rozléhá se tu, jako kdybych byla v jeskyni – považuji to za znamení, varování, že si mám pospíšit. Dobrý bože, moje představivost pracuje na plné obrátky, a leten nepříjemný pocit radši nebudu dál ignorovat.

Popadnu kabelku, vezmu deníky do náručí, což si odůvodním tím, že jsou jedinou indicií, která mě může dovést k Rebečině současné adrese. Už už se chystám odejít z kóje, ale na chvíličku zaváhám; otočím se na podpatku, pospíším k prádelníku a vezmu z něj tajemnou krabici. Když se snažím udržet všechny věci v náručí a přitom zamknout visací zámek na dveřích kóje, pořádně se mi třesou ruce.

Rychle si to namířím pryč úzkou, spoře osvětlenou chodbou. Míjím řady uzavřených kójí, stejných jako ta, z níž jsem před chvílí vyšla. Cítím se jako Alenka v říši divů, která co nevidět propadne králičí norou. Vyjdu hlavním vchodem, který připomíná vjezd do garáže, a zjistím, že venkovní parkoviště celé tone ve tmě nadcházející bouře. Jak je možné, že uvnitř čas utekl tak rychle?

Napůl běžím, napůl rychle jdu. V kradmém tichu, z a které vděčím svým světle modrým teniskám značky Nike, se blížím ke svému stříbrnému Fordu Focus. Klíče mám pořád v kabelce. Ani nevím, proč jsem je už dávno nevytáhla.

Položím všechny věci, které jsem nesla v náručí, na kapotu, protože se potřebuji podívat do kabelky, a povede se mi upustit jeden z deníků na zem. Shýbnu se pro něj a přitom upustím jiný.

„Sakra práce,“ zamumlám, dřepnu si a zvednu je, ale

najednou se mi znovu zježí chlupy na zátylku, a i když mi kapky dopadají přímo na čelo, nevstávám. Můj pohled se soustředí na stín, který se skrývá nedaleko otevřených vrat, ale při bližším pohledu zjistím, že tam nikdo není. Vyskočím, jako kdybych byla na péro, a žaludek se mi svírá strachem.

Rychle do auta! Rychle do auta! Proč v něm ještě nesedíš?

Ruce se mi klepou a já konečně vylovím klíče z kabelky a nadávám na paranoidní pocity, kterých se nedokážu zbavit.

Trhnu dveřmi o d auta, hodím na přední sedadlo kabelku a nastoupím. Deníky a krabici mám pořád na klíně. Vypadá to divně. Rychle se uvnitř zamknu. Když uslyším, jak se dveře auta zamknou, ze rtů mi unikne hlasitý povzdech plný úlevy.

Deníky a krabici naházím halabala na sedadlo spolujezdce.

Už se chystám nastartovat motor, když mi opatrnost zavelí stočit pohled na část budovy, z níž jsem před chvílí vyšla. Zalapám po dechu. Ve stínu, pod úzkým přewisem střechy, stojí opřený o stěnu muž, který m ě před pár minutami navštívil. Pozoruje mě.

Nastartuju motor a v duchu odříkám děkovnou modlitbu, když bez okolků naskočí. Šlápnu na plyn a ujíždím, jak rychle to jde.

V polovině cesty domů se spustí bouře, která bičuje celé město provazci vody a údery blesků, což je jistě příčinou toho, že i když je pátek večer, na parkovišti vedle bytového komplexu, kde bydlím, není ani jedno volné místo. Vděčná za skutečnost, že záplava školních prací, které jsem s i domů nosila k oznámkování, mě donutila koupit si kabelku velikosti příručního kufříku, nacpu krabici a deníky d o ní, abych je ochránila před lijákem. P o krátkém běhu s vodou crčící z vlasů a oblečení

rozsvěcují světla u sebe v bytě. Zavřu dveře a zamknu za sebou stejně rychle, jak jsem utekla z toho skladiště.

Moje představitivost je možná zjitřená příběhem Rebeky Masonové, ale přesto mám pocit, že mě někdo neustále sleduje. Ten chlap ve skladišti mě pořádně vyděsil. Třesu se, jen na něj pomyslím. No, je pravda, že jsem taky promočená na kost, a i když je srpen, venku je sotva deset stupňů, tedy alespoň podle předpovědi v televizi.

Voda tvoří u mých nohou malou loužičku, a tak rychle vyndám krabici a deníky z promočené kabelky a položím je na suchý koberec. Pak se ještě v předsíni svléknu. Koberec je jako magnet na špínu, ale když si pronajímáte byt, berete, co je. Vyrazím do koupelny a na moment zaváhám. Otočím se a vrátím se pro mobil, protože se prostě cítím líp, když ho držím v ruce. Říkám si však, že je načase zavolat Elle. Otočím kohoutkem s horkou vodou a najdu její číslo. Potají doufám, že by mohla vědět, kde bydlí Rebecca, a taky chci slyšet, že je v pořádku a šťastná. Její mobil však vyzvání krátkým tónem, který znamená, že číslo je mimo dosah sítě. I tak si dělám starosti. Jsem jeden velký uzlíček nervů a dohání mě to k šílenství.

O pětáctýřicet minut později jsem už čerstvě osprchovaná a navlečená v růžových boxerkách a barevně ladícím tričku.

Vlasy mám umyté, vyfénované a vonící po mém oblíbeném šamponu s růžovou vůní. A nadávám si, že jsem mohla být tak paranoidní. Zamířím k lednici, abych si dala lék na všechny svoje problémy – velký kyblík zmrzliny značky Ben & Jerry se smetanovou příchutí.

Můj pohled sklouzne k Rebečiným osobním věcem, které pořád leží hned vedle vchodových dveří společně se šatstvem. Měla jsem zůstat v tom skladu, dokud bych nenašla všechny

potřebné informace. Teď nemám jinou možnost než hledat to, co potřebuju, na stránkách jejích deníků. Nebo v té krabici... kterou ovšem neumím otevřít.

Vlastně ani nevím, proč jsem si ji s sebou vzala.

O pár minut později sedím na gauči se svými dobrými přáteli Benem a Jerryem a hromádkou deníků. Na konferenčním stolku trůní krabice, kterou stále nevím, jak otevřít bez poškození.

Nemám jinou možnost: natáhnu se po jednom deníku a otevřu jej. Je nadepsán jemným ženským písmem, na první straně stojí 2011. Měsíc žádný. Říkám si, jestli tenhle deník vznikl před textem nebo po textu, který mi včera večer četla Ella.

Listuji stránkami a snažím se zachytit slova, která by mi mohla něco napovědět ohledně místa, kde Rebecca pracovala, nebo alespoň prozradila nějaký střípek z jejího života. Venku panovalo horko a moje tělo bylo celé vyprahlé.

Nadechnu se a otočím stránku v očekávání něčeho privátnějšího než detaily zaměstnání. Ta žena používala tak květnatá a exotická slůvka. Kdo umí takhle psát? Můj život se změnil ve chvíli, kdy jsem poprvé vstoupila do té galerie.

Dobře, tohle mě zaujalo oprávněně. Ta galerie je evidentně místo, kde bych měla svoje pátrání po Rebece započít.

Otázka ovšem zní: pracovala tam, nebo šla jen něco koupit?

Nebo byla umělkyně?

Čtu dál a hledám odpovědi na svoje otázky. Změnila jsem se. Změnilo mě to. Tenhle svět mě změnil. On tvrdí, že mi jen pomohl odhalit mé pravé já. Dokonce už ani nevím, co je moje pravé já.

„Kdo je ten ‚on‘?“ zašeptám deníku.

Místa, která teď navštěvuji, jsou emocionálně i fyzicky temná a nebezpečná. Uvědomuji si to, on mě tam však přesto vodí – oni mě tam vodí – a já následuji jeho – jejich – kroky.

Zamračím se a vzpomenu si na záznam z deníku, který jsem četla předchozí večer, o tom, jak někdo vešel do místnosti, v níž ležela Rebecca s páskou přes oči a s rukama připoutanýma k posteli.

Jak moc může být strach vzrušující? Může mě strach donutit p o něčem toužit, hořet touhou a potřebou? Přesto však chci, potřebuji, troufám si dělat věci, o kterých jsem si vždycky myslela, že je nedokážu udělat. Je tohle moje pravé já? Z té představy mě mrazí až do morku kostí. Tohle nemůžu být já. Tahle osoba nejsem já. Avšak víc než toho, že jsem kdosi, koho nepoznávám, se bojím představy, že takovou osobou nejsem. Bojím se, že se vrátím zpět do minulosti. Že země znovu je hodná holčička, co vede nudný život a v pracovní době od devíti do pěti přesunuje dokumenty odnikud nikam. Nikdy ne úplně šťastná, vždycky nespokojená. Teď alespoň něco cítím. Projevy strachu jsou lepší než nuda, která člověka zdrtí. Opojení z toho, že člověk neví, co přinese zítřek, je o tolik lepší než vědomí, že každý další den bude stejný jako ten poslední! Žádné očekávání, žádné city. Ne. Nemohu se vrátit zpět! Tak proč se tak bojím vykročit kupředu?

Venku zahřmí a mě to na chvíličky vytrhne ze soustředění.

Pohlédnu z okna, které bičují provazce deště, a nepřítomně se schoulím v rohu pohovky a přemýšlím o tom, co jsem právě přečetla. Jsem o tolik jiná než tahle žena, která si psala deník, přesto však vnímám podivné spojení se slovy, jež napsala. Mám ráda děti, které učím, ale vždycky se cítím zvláštně, když je vyzývám, aby následovaly svoje sny, a sama ty svoje nechávám

být. Uvědomuji si, že moje slova k nim jsou pokrytecká. Moc dobře chápu, jaké to je, cítit, jak kolem prochází další den, a vědět, že nejsem svému snu ani o krůček blíž. Uchytit se ve světě umění je složité a je v něm tak málo peněz, že si prostě nemůžu odůvodnit svou vášeň tím, že ji budu nazývat prací.

Ze rtů mi splyne těžký, sebelítostivý povzdech. Pak stočím pohled zpátky k e stránkám deníku. Jsem ztracena v e světě, který není a nikdy nebude můj, ale právě teď jakýmsi záhadným způsobem můj vlastně je.

O tři hodiny později už nesedím na gauči a déšť se dávno změnil v mrholení. Během té doby se mi povedlo přečíst všechny tři deníky, jejichž t ó n s e měnil o d erotického, vzrušujícího vyznění až k čistému děsu. Teď tu sedím a hltám slova posledního záznamu.

Chci ven. Tohle už není žádná jízda. Už to není vzrušující.

Ale on mě ven nepustí. Nenechá mě odejít. A já nevím, jak bych mu mohla uniknout. Dnes večer byl na výstavě, sledoval mě, pronásledoval mě. Měla jsem chuť utéct. Chtělo semi někam schovat. Ale neudělala jsem to. Nedokázala jsem to. V jednu chvíli jsem mluvila se zákazníkem a za pár vteřin jsem stála v temném koutě a on byl zabořený hluboko ve mně. Když bylo po všem, pohladil mě po vlasech a slíbil mi, ž e s e uvidíme později. Dnes večer. Hned jak zmizel, odběhla jsem do sledovací místnosti vyzvednout si nahranou pásku, aby se mu nedostala do rukou a s ní i já.

Ale byla už pryč. Vzal si ji dřív, než jsem se k ní dostala já.

A teď...

To bylo všechno. Nic víc. Jako kdyby ji někdo nebo něco vyrušilo a ona musela přestat psát. Zírám na prázdnou stránku a

v hrudi mi buší srdce jako o závod. Tyhle deníky napsala předtím, nebo potom, co se odehrálo to, o čem jsem četla včera večer? Znovu se ptám sama sebe. Protože pokud byly napsány předtím, věděla bych, že Rebecca je v pořádku. Vytočím Ellino číslo a znovu mě uvítá jen obsazený tón, který nechci slyšet.

Frustrovaně vyskočím na nohy a začnu rázovat po místnosti. Prsty si přitom projíždím rozcuchané vlasy.

Rebecca Masonová se jistojistě odstěhovala někam pryč, proto nechala všechny ty věci ve skladu. Ale proč se pro ně nevrátila? Nebo proč nezaplatila poplatek za skladování?

Sevru prsty v pěst a pak je pomalu, násilím zase rozevřu.

Uvolním ramenní svaly. Donutím se zklidnit mysl logickým uvažováním. Není třeba dělat ukvapené závěry. Prostě zavolám do té galerie, najdu Rebeku, zjistím, že všechno je v nejlepším pořádku, a vrátím jí její věci. Konec příběhu.

Správně. Super. A pak pokročím v přípravě na letní školu.

Popadnu z konferenčního stolku mobil a chci vytočit číslo, ale ihned se zarazím. Je po půlnoci a já už zkoušela zavolat Elle, i když nemám nejmenší představu, kolik hodin je právě teď v Paříži. A teď se pro změnu snažím dovolat do galerie.

To nevypadá, jako že jsem klidná a organizovaná.

Z těch stránek na mě přešlo cosi z samotné osobnosti Rebeky Masonové. Když jsem četla její deníky, byla jsem najednou ona. K téhle cizí ženě cítím pouto tak intimní, že je to až podivné. Nebo možná, pomyslím si ponuře, je můj vlastní život tak strašlivě nudný, že se mi hodí i sebemenší povyražení. Stejně jako se cítila Rebecca, než potkala toho muže.

S tou myšlenkou se znovu obejmu kolem ramen a zamířím

do postele. Předtím však popadnu deníky ze stolku a odnáším si je s sebou.

Tři

„Rebecca tu není.“

Stejnou odpověď jsem o dmuže, který vždycky zvedá telefony v galerii, dostala i minule. A předtím taky.

„Je na dovolené,“ odpovím. „To mi říkáte celý týden. Dnes je pátek. V pondělí už bude zpátky?“

Do hovoru se vkrade ticho. „Můžete u mě nechat vzkaz.“

Těch už jsem u něj nechala několik a nevidím důvod, proč bych měla přidávat ještě další. „Ne. Děkuji.“ Zavěším a usrкну ze svého latte, s vanilkovou příchutí, které jsem si koupila v knihkupectví s kavárnou Barnes & Noble, kde jsem zrovna skončila s doučováním jednoho hráče amerického fotbalu, který doufal, že na své kolegy na univerzitě zapůsobí ještě něčím dalším než jen velkými schopnostmi z oblasti sportu.

Celá tahle situace kolem Rebeky mě dohání k šílenství. Už dvakrát jsem kontrolovala, kolik mám ještě času na to, abych vyklidila její skladovací kóji, přičemž jsem vzala v úvahu, že Ella není zrovna nenahraditelným zdrojem informací. Moc času nezbývá – ještě týden. Potom budu muset zaplatit celých dvě stě dolarů za další měsíc. Což by byla pro můj už tak dost napjatý rozpočet slušná rána. Vedoucí mi poskytl jeden týden zdarma, za což jsem mu vděčná, ale s celou tou záležitostí budu muset pohnout, a to hned.

Otevřu laptop, zapnu ho a na internetu vyhledám stránky Allure Art Gallery. Říkám si, že projedu seznam kontaktů, jestli je Rebečino jméno pořád ještě mezi nimi. Rebecca je tu samozřejmě pořád uvedena jako marketingová manažerka.

Hm. To je slušné. To je určitě znamení, že je v pořádku. Nebo snad ne?

Po straně textu bliká banner upozorňující na nadcházející událost, a tak na něj kliknu. Tuhle středu večer se v galerii koná vernisáž docela známého umělce. Projede mnou blesk vzrušení, když si uvědomím, že ve městě bude vystavovat vysoce ceněný umělec Ricco Alvarez. Zbožňuju způsob, jakým Alvarez zachycuje Mexiko, svou domovinu, a i když je v tak umělecky orientovaném městě jako San Francisco všeobecně známo, že tu Alvarez vlastní dům, příliš často se tady neobjevuje. Na druhou stranu má jeho přítomnost dobrý důvod: jde o slavnostní recepci s dost mastným vstupným, na níž se bude dražit jeden Alvarezův obraz a výtěžek půjde na místní dětskou nemocnici. Takovou akci si Rebecca jistě nenechá ujít.

Poklepu prsty na dřevěný stůl a zvážím svoje možnosti.

Pokud se mi nepovede zastihnout Rebeku před vernisáží, půjdu přímo tam. Tiše se sama pro sebe usměju. Komu tu chci věšet bulíky na nos? Na Rika Alvareze se prostě půjdu podívat, i kdybych kvůli tomu měla dva týdny jíst jen instantní nudle. Vzhledem k tomu, že lístek stojí sto dolarů, tak to tak jistojistě dopadne. Ale já nikdy neutrácím jen tak.

Kousnu se do spodního rtu, chvilku se užíráám uvažováním, ale pak rychle kliknu na tlačítko KOUPIT LÍSTKY. Pokud se mi nepovede zastihnout Rebeku před vernisáží, už se mi nepovede lístek vrátit, ale budu to prostě muset nějak skousnout. Nedokážu si pomoci a unikne mi drobný úsměv.

Setkání s Rikem Alvarezem rozhodně nebude žádný mučivý zážitek. Cítím se líp, když mám nějaký plán. A když se mi teď povede konečně se dovolat Elle a uslyšet, že je všechno v pořádku, mohla bych dnes večer dokonce snad i usnout.

Jestředa večer a podle personálu galerie Allure Rebecca „stále nedorazila“. A tak se vydám na Alvarezovu vernisáž, ovšem moje vzrušení nad celou akcí dost úspěšně tlumí pocit, že něco je špatně. Z celé situace jsem pěkně nervózní, a i když by se mi na večerní akci hodil doprovod a morální podpora, nakonec jsem tu myšlenku zavrhla. Nejsem totiž připravena vysvětlit, proč tak pronásleduju Rebeccu Masonovou, kterou vlastně vůbec neznám. Možná se jí něco stalo, bojím se, cosi... nemilého. Nedovolím si v mé mysli, aby nad touto představou strávila více času, než je nutné.

A nechci si svou teorii potvrdit tím, že bych nechala někoho jiného nahlédnout do Rebečiných soukromých myšlenek.

Zaparkuju několik bloků o d galerie; jednak m i n i c jiného nezbyvá a taky se mi to hodí do plánů. Když otevřu dveře, od blízkého oceánu se zvedne chladný večerní vítr a rozhodí mi volné prameny vlasů. Na předloktí mám najednou husí kůži, a tak si přes elegantní krémové pouzdrové šaty se sukní po kolena přehodím šál stejné barvy. N o dobře, ve skutečnosti nejsou ty šaty ani šál moje, ale Elliny, jenže my dvě jsme s i v ž d y c k y půjčovaly oblečení. Byla bych s e jí určitě zeptala, jestli jí to nevadí, ale pořád se jí nemůžu dovolat. Zamknu auto a strčím klíče d o v k u s n é, t a k t é ž krémové kabelky, která mi visí přes rameno. Minulé léto jsem s i j i k o u p i l a n a t r h u v přístavu. Nadechnu se a užívám si všech zvuků a výjevů, které nabízí tahle umělecká čtvrt', jež přímo překypuje lidmi užívajícími si všechny t y o b c h o d y, muzea a všemožné umělecké galerie. Sama sem často nepřijdu. Prostě nemůžu. Příliš mi to připomíná moje sny, které jsem nikdy neměla odvahu naplnit. Uvědomím si, že už je to hodně dlouho, skoro rok o d m o j í p o s l e d n í n á v š t ě v y zdejšího pouličního trhu. Místní architektura, kterou zastupují zářící skleněné budovy stejně jako staré sklady, jež se proměnily v byty

a kanceláře, vyznačuje intenzivní atmosféru umění, k níž přispívají i skulptury a nástěnné malby na stěnách různých budov. Cítím se tady tak nějak výjimečně. Tady totiž cítím, že žiju. A když odtud odcházím, pocítuji něco, co se mi vůbec nelíbí.

Když dojdu k e galerii, n a chvilku s e zastavím a pozoruji proud elegantně oblečených návštěvníků, jak s e dere dovnitř dvojitými skleněnými dveřmi, k t e r é p r o t u h l e slavnostní příležitost lemuje stříbřitý pás. N a d vchodem je uměleckými písmeny vyveden název galerie: ALLURE.

Nervozita mi svírá žaludek, ačkoliv vlastně nevím proč.

Líbí se mi moderní umění, na které se Allure soustředí, miluju jejich m i x místních umělců, k t e r é t a d y m ů ž u objevovat, a zavedených jmen, jejichž díla si tu můžu do sytosti užít.

Moje nervozita je směšná. V tomhle světě se necítím dobře, jenže n a druhou stranu tohle a n i n e n í m ů j s v ě t. J e t o s v ě t Rebeky a právě kvůli ní jsem tady.

Rychlý pohled n a m é elegantní zlaté náramkové hodinky ruční výroby – ty jsem si taky koupila v přístavu – potvrzuje, že mám ještě spoustu času. Je tři čtvrtě na osm, takže zbývá ještě patnáct minut do chvíle, než Alvarez odhalí svůj nový obraz, který zůstane vystavený v galerii a bude předmětem tiché aukce, jež bude probíhat až do konce týdne. Mít doma Alvarezův originál by se mi tak líbilo! Jenže jeho obrazy nejsou zrovna levné. Ale co, snít se o tom snad může, ne?

Mířím ke vchodu do galerie a tělem mi lomcuje nervozita.

Mladá brunetka v jednoduchých černých šatech m i p o d r ž í dveře a věnuje mi úsměv: „Vítejte.“

Oplatím j í úsměv a v e j d u dovnitř. Okamžitě s i v š i m n u energie, která přímo prýští z té asi dvacetileté dívky, energie,

která křičí „jsem tu nová a nevím, co to dělám“. Tohle rozhodně není Rebecca, která, jak vím, bude působit sebevědomě a sebejistě. Ta hosteska ve mně vzbudí učitelku a já vteřinku bojuju s potřebou ji obejmout a ujistit ji, že si vede výborně. Je o mně známo, že ráda objímám lidi. Zdělila jsem to po matce stejně jako lásku k umění, jen jsem po ní bohužel do vínku nedostala zručnost, s níž zacházela se štětcem.

Dívku ochrání před výbuchem mého projevu mateřské náklonnosti zvuk pianu, které se celým prostorem line ze vzdáleného rohu. Hudba obrátí mou pozornost k hlavnímu výstavnímu prostoru. Jsem ohromena. Nejsem v téhle zázračné galerii o rozloze nejmíň pět set čtverečných metrů poprvé, ale ani to neumenší mé vzrušení z toho, že mám možnost ji znovu vidět.

Vchod se otevírá přímo do hlavního výstavního prostoru, který září jako diamant. Stěny jsou sněhobílé a podlaha se leskne, jako kdyby ji sestavili z briliantů. Lesklé oddělovací stěny se linou celým prostorem podobné abstraktním vlnám a na všech visí úžasná, dech beroucí barevná díla.

Odvrátím zrak od hlavního prostoru. Nejprve práce, potom zábava. Ukážu lístek hostesce, která stojí z a pódiem. Je to vysoká elegantní žena s dlouhými havraními vlasy.

„Rebecca?“ zeptám se s nadějí v hlase.

„Ne,“ odpoví. „Já jsem Tesse.“ Zvedne prst a vrhne pohled na skleněné dveře, kterými právě prochází zákazník, jemuž se musí věnovat. Trpělivě vyčkávám a doufám, že tahle mladá žena mi bude umět poradit, jak se dostat k Rebece. Pozorně naslouchám, když směřuje nového hosta ke krátkému schodišti vedoucímu k pianu, kde Ricco Alvarez bude evidentně odhalovat svůj nový mistrovský počín.

„Promiňte za to vyrušení,“ konečně řekne Tesse a věnuje mi plnou pozornost. „Hledala jste Rebeku. Dnes večer se bohužel nemůže dostavit. Mohu vám pomoci ještě s něčím?“

Zaplaví mě vlna zklamání. Není příliš pravděpodobné, že by si někdo formátu Rebeky Masonové nechal ujít vernisáž nových děl Rika Alvarze. Chci jen najisto vědět, že Rebecca je v bezpečí. Když se budu prezentovat jako naprostá cizinka, a si se mi to nepovede. „Moje sestra je Rebečina dlouholetá přítelkyně. Poprosila mě, abych ji tady pozdravila a dala jí její nové telefonní číslo. Z nějakého důvodu si myslela, že Rebecca pořádá takhle velké akce. Bude určitě zklamaná, že jsem ji tu nezastihla.“

„Ale to mě velmi mrzí, že jste se tu nesetkaly,“ odpoví Tesse a vypadá to, že má upřímnou starost. „Já jsem tu nová a vlastně jen čas od času, když mě zrovna potřebují, takže nic moc nevím, ale mám dojem, že Rebecca si vzala na nějaký čas dovolenou. Pan Compton to určitě bude vědět.“

„Pan Compton?“

„Zdejší ředitel,“ odpoví. „Brzo bude mít plné ruce práce s tou prezentací, ale hned potom bych vás mohla představit, pokud byste o to stála.“

Přikývnu. „Ano. Prosím. To by bylo skvělé.“

Piano najednou přestane hrát. „Každou chvíli to začne,“

informuje mě Tesse. „Měla byste si rychle najít místo, dokud ještě je. Po prezentaci vám určitě pomůžu najít Marka.“

Projede mnou vzrušení. „Mockrát vám děkuju,“ odpovím a zamířím do hlediště. Ani se mi nechce věřit tomu, že za chvíli na vlastní oči uvidím originál od Alvarze, který představí sám autor.

Uvaděč ve smokingu mě přivítá na úpatí schodiště a pomůže mi najít volné místo. A že jsem tu pomoc ocenila!

Před minipódium umístěným u obrovského půlkruhového okna, které zabírá prakticky celou jednu stěnu, jsou vyrovnány snad dvě stovky židlí, ale skoro všechny jsou už obsazené.

Vmáčknu se do prostřední řady a sednu si mezi muže, jemuž umělecká rebelie přímo číší z delších blond vlasů, džínů i saka, a asi padesátiletou ženu, kterou dost naštve, že mě musí pustit sednout vedle sebe. Nedokážu si nevšimnout, že ten muž je nesmírně pohledný, a to jsem v tomto ohledu poměrně náročná. Příliš dobře vím, že krása se často projevuje jen na povrchu.

„Jdete pozdě,“ poznamená muž, jako kdyby mě znal. Na rtech se mu objeví přátelský úsměv a z jeho přimhouřených očí barvy smaragdu číhá potměšilost. Odhaduju ho na takových pětatřicet let. Ne. Třicet tři. Umím dobře odhadnout věk lidí i to, jací jsou. Moji studenti ve škole to často objevili v okamžiku, kdy se chystali provést nějakou vylomeninu.

Usměju se v odpověď a hned se vedle toho muže cítím příjemně, ačkoliv kromě svých studentů zůstávám k cizím lidem dlouho rezervovaná. „A vy jste zase doma zapomněl smoking,“ poškádlím ho. Vlastně si v duchu říkám, jak se mu sem vůbec povedlo proniknout v takovém oblečení.

Projede si rukou své pískově žluté vlasy i jedno, no možná spíš dvoudenní strniště. „Aspoň jsem se oholil.“

Můj úsměv se ještě rozšíří a chci mu odpovědět, což mi ovšem nedovolí skřípění zapnutého mikrofonu, které se najednou ozve z pódia. Muž, v němž z fotografií poznávám Rika Alvaraze, je už na pódiu a stojí těsně vedle látkou zahaleného stojanu, na němž se bezpochyby nachází jeho nové mistrovské dílo. Ve smokingu vypadá jako James Bond, naprostý opak

chlapíka vedle mě.

„Vřele vás tu všechny vítám,“ začne a v jeho tónu zřetelně zní hispánský přízvuk, což je ostatně typické i pro jeho tvorbu. „Jmenuji se Ricco Alvarez a děkuji vám za to, že jste se dnes večer rozhodli sdílet se mnou mou vášeň pro umění a malé děti. Takže vám chci představit *Chiquitos*, což v anglickém překladu znamená ‚maličci‘.“

Strhne látku z obrazu a celý sál vydechne překvapením nad uměleckým dílem, které překvapivě vypadá úplně jinak než cokoli, co autor doposud vytvořil. Není to krajinka, ale portrét tří dětí různých národností, které se drží za ruce. Jde o dílo velmi pečlivě zpracované, které se pro tuto příležitost skvěle hodí, ačkoliv v koutku duše bych si přála, aby před námi stála krajina, v níž se vždy projeví jeho mistrovství.

Muž vedle mě si opře loket o koleno a prohodí šeptem: „Co na to říkáte?“

„Pro účely dnešního večera je to přímo skvělé,“ odpovím opatrně.

„Hm, velmi diplomatické,“ tiše se kucká smíchy. „Ale čekala jste krajinku.“

„Alvarez má nádherné,“ namítnu na svou obranu.

Zazubí se: „Taky že měl přijít s krajinkou.“

„Anyní,“ oznámí Ricco, „zatímco započne dražba, budu obcházet celý sál a budu k dispozici pro otázky týkající se mých děl, která tu dnes večer vidíte vystavena, a doufám, že budu mít tu čest setkat se s co největším počtem lidí. Prosím, pokud máte zájem, můžete podle libosti sem a na pódium prohlédnout si *Chiquitos*.“

V té chvíli prakticky celý sál povstane.

„Jdete se podívat zblízka?“ zeptám se muže, který sedí vedle mě.

„Nejdu se podívat ani na ty davy,“ odpoví, „ani na ten Rikův pokus o portrét.“ Mrknou na mě. „Nehladte jeho ego, pokud s ním budete mluvit. Už tak je dost velké.“ Vyrazí uličkou mezi židlemi směrem k východu. Zírám na jeho záda a z jeho odchodu cítím v břiše podivné mrazení. Ráda bych věděla, kdo to byl.

Když si v duchu znovu přehraju část našeho rozhovoru, zamračím se. Ricco. Říkal Riku Alvarezovi Ricco a mluvil o jeho ego, jako by ho znal blíže. Teď už je pozdě na to, abych zjistila, odkud Rika zná, a portrét nepotrét, chci se podívat na dnešní obraz pěkně zblízka. S Rikem jsem se ještě nepotkala tváří v tvář, což je pro mě zklamání, ale pořád mě láká prohlédnout si důkladně jeho díla.

O něco později si užívám delší procházku po galerii a zkoumám kompletní Alvarezovo dílo, které je tu vystaveno, když zahlédnu Chrise Merita, jehož práce jsem studovala na univerzitě. Kdyby byl umělec jen s lokálním dosahem, ale nakonec se přestěhoval do Paříže. Se vzrušením zamírím k jeho obrazům. Specializuje se na městské krajiny – většinou San Francisco, dnešní i historické – a portréty, v nichž lze nalézt takovou hloubku a duši, které berou člověku dech.

V malé místnosti se připojím k postaršímu páru debatujícímu o tom, kterou krajinku si koupí. Nedokážu mlčet a připojím se k nim: „Myslím, že byste si je měli vzít všechny.“

Muž se zasměje. „Nedávejte jí do ruky takovou zbraň!

Vždyť mě společně dostanete do chudobince! Chce jen jeden obrázek nad krb.“

„Ty jsi ale lakomej,“ zasměje se žena se stříbrnými vlasy a žertovně ho udeří do ramene. Pak se na mě obrátí: „Povězte mi, drahoušku,“ ukáže na dva obrazy, „který z těch dvou se lépe hodí ke konverzaci. Co myslíte?“

Prohlížím si vybrané obrázky; oba jsou černobílé, i když Merit často používá barvu. Na jednom je momentka z centra San Franciska, kde právě řádí cosi jako hurikán. Na druhém jemost Golden Gate ponořený do mraků, z nichž v pozadí vykukuje horizont se sanfranciskými mrakodrapy.

„Těžká volba,“ pronesu zamyšleně. „Oba v sobě mají jakousi temnou stránku, ovšem zároveň je člověk oběma výjevy unešený.“ Ukážu na obraz zpodobňující bouři.

„Náhodou vím, že tenhle obraz zachycuje následky hurikánu Nora z roku devatenáct set devadesát sedm. Pro mě by to byl dostatečný důvod ke konverzaci a zároveň připomínka historie města. Obojí najednou ve vašem obývacím pokoji.“

„Máte naprostou pravdu,“ prohlásí žena a oči jí přímo svítí. „Takže tenhle ten.“ Vrhne na manžela pohled plný očekávání. „Je dokonalý. Musím ho mít.“

„A tak se i stane,“ zadeklamuje její manžel.

Usměju se ženě radostí, ale neodpustím si trochu té umělecké závisti. Ráda bych odešla s tím obrazem domů dnes večer místo ní já.

„Pochopil jsem, že se mě chcete na něco zeptat,“ ozve se za mnou mužský hlas a přitáhne mou pozornost ke vchodu do místnosti, v němž se tyčí postava muže s pečlivě zastřiženými blond vlasy. Je vysoký a vypadá sebevědomě, ve tváři majetnický výraz. A ty jeho oči – jsou to ty nejšedší oči, jaké jsem kdy viděla.

„Jsem Mark Compton,“ prohlásí, „ředitel této galerie.

A vypadá to, že vám dlužím více než pouhou odpověď na otázku, kterou mi chce položit, ať je jakákoli.“ Musím vám poděkovat za to, jak se věnujete mým zákazníkům.“ Podívá se na manželský pár. „Rozumím tomu dobře, že jste si už vybrali?“

„Ano, vybrali,“ potvrdí manžel, viditelně potěšen tím, že se jeho žena konečně rozhodla. „Rádi bychom si ten obraz vzali s sebou domů už dnes večer, pokud je to možné.“

„Výborně,“ přikývne ředitel. „Pokud mi dáte chvíli, nechám vám ho zabalit.“

Pokyne mi, abych ho následovala, ale zavrtím hlavou.

„Nespěchám. Pomozte jim s nákupem a pak se ke mně někde připojte.“

Pozorujeme možná až příliš důkladně. Jeho šedé oči srší zájmem a já mám najednou sebevědomí a rozdávání. Je to bezesporu muž klasické krásy, ale zároveň je v něm cosi divokého a sexuálního, takřka predátorského.

„Tak dobře,“ souhlasí nakonec měkce, „brzy jsem u vás.“

Jeho prohlášení nezní nijak dvojsmyslně, ale já tam dvojsmysl přesto cítím. Jeho pohled sklouzne zpět k nakupujícím. „Tak vás půjdeme zabalit.“

Manželé mi poděkují za pomoc při výběru a pospíchají za Markem. Ve chvíli, kdy jsou pryč, když z dohledu zmizí i Mark Compton, prudce vydechnu, aniž bych si předtím uvědomila, že zadržuji dech. Uvnitř se trochu otřesu. A nejen z toho jeho pohledu, kterým mě takovým způsobem odhadoval... jakým? Intimním? To určitě ne. Pořád trpím přehnanou představivostí, kterou zjitřila četba těch deníků.

Ale přesto bych ráda věděla, jestli je to muž z Rebečina deníku. Každopádně má v sobě ten zvířecí magnetismus, který mu přisoudila Rebečina slova. Jenže ten má Ricco Alvarez taky. Dobrý bože, už z toho všeho začínám bláznit.

Jeden ze zaměstnanců galerie mě vyruší dřív, než se pustím do dalšího „bláznivého“ přemýšlení, a sejme ze stěny obraz, který si manželé zakoupili. Donutím se přestat s analýzami ve stylu „co by, kdyby“, relaxuji a užívám si samoty a zkoumání nejnovějších děl Chrise Merita.

„Máte ráda Merita?“ ozve se z a mnou další mužský hlas, který ovšem zní povědomě.

Otočím se a vidím muže, který během prezentace seděl vedle mě. Stojí ve dveřích. Věnuji mu krátké pokývnutí.

„Velmi. Kéž by tady taky měli nějaké portréty, ovšem ty jeho městské krajiny jsou úchvatné. Co vy?“

Opře se o zeď. „Prý nemá moc zbytnělé ego. To mu u mě přidává body.“

Nakloním hlavu a pozoruji ho. Pomalu vplouvám do příjemné konverzace. „Tak proč tu jste, když nemáte rád Rika?“

V dveřích se zjeví Mark Compton. „Vidím, že jste se nedostala daleko,“ konstatuje a pak se soustředí na druhého muže. „Neříkej mi, že se s Rikem akce snažíš propagovat vlastní dílo!“ Mrkne na mě. „Propagoval tu svoje vlastní dílo?“

Úžasem mi klesne čelist. „Počkejte. Jaké vlastní dílo?“

Přesunu svůj pohled na mého nového bezejmenného přítele, který ani trochu nevypadá jako Chris Merit, jak ho znám z fotek. „Kdo vlastně jste?“

Koutky úst se mu zkroutí nahoru. „Muž s červenou botou.“

Pak se otočí a jde pryč.

Potřesu hlavou. „Cože? C o t o má znamenat?“ Otočím se k Markovi. „Co to má znamenat? Muž s červenou botou?“

„Kdo ví,“ pokrčí rameny Mark a sevře rty v nesouhlasné grimase. „Chris má zvrácený smysl pro humor. Na jeho plátnech se to naštěstí nijak neprojevuje.“

Spodní čelist mi klesne až na zem. „Počkejte. Chcete mi tvrdit, že t o b y l Chris Merit?“ Namáhám si mozek nad vzpomínkami na fotografie, které jsem v minulosti viděla.

Pamatuju si ho jinak. Nebo si ho s někým pletu?

„Tohle byl Chris,“ potvrdí Mark. „A jak vidíte, má zvláštní způsoby. Stojí v e výstavní síni, kde visí jeho obrazy, a ani vám neřekne, kdo vlastně je.“ Založí ruce v bok.

„Poslechněte, Tesse mi říkala, že... Promiňte, nezachytil jsem, jak se jmenujete.“

„Sara,“ odpovím. „Sara McMillanová.“

„Sara,“ opakuje tichým hlasem, jako b y s i mo je jméno trénoval, jako kdyby na mně trénoval. Vteřiny ubíhají a malý výstavní prostor se zdá ještě menší. Pak dodá: „Tesse říkala pravdu. Rebecca je skutečně na dovolené.“

Znovu nasadí pracovní tón a já si pro sebe říkám, jestli takhle zní drsněji než předtím. Když se to tak vezme, poslední dobou vynikám v nejrůznějších představách. „Aha,“

vyhrknu pak. „A můžu ji někde zastihnout?“

„Pokud se vám to povede, dejte mi prosím vědět. Odjela na dvoutýdenní cestu lodí s jistým zámožným mužem, se kterým chodila, a dva týdny se nakonec změnil y v celé prázdniny.

Nakonec jsem s tím souhlasil, protože v tom, co dělá, je opravdu dobrá a klienti ji mají rádi. Ale když moje práce závisí na brigádnících, kteří o galerii nevědí zhora nic, tak mě to zabíjí. Budu za ni muset někoho sehnat, někoho, kdo ví, co ta práce vůbec obnáší.“

„Celé prázdniny,“ opakuju úzkostlivě a soustředím se na to, jak to zní. Celé prázdniny je dost dlouhá doba na to, aby zaměstnaná žena nechala práci jen tak být. A Markova poznámka o „zámožném muži“ mi z nějakého důvodu zněla dost falešně, i když se v jeho tónu mohla jen odrážet frustrace z Rebečiny dlouhodobé nepřítomnosti. Nebo možná... nežárlí snad na toho bohatého muže? Zamračím se.

„Takhle vás v tom nechat samotného – to nevypadá jako zodpovědná Rebecca, jak mi ji popsala moje sestra.“

„Lidé nejsou vždycky takoví, jak vypadají,“ odvěti a přejde k vystaveným dílům Chrise Merita. „Ani umění vždy nenapodobuje umělce. Nikdy opravdu nepoznáte člověka, dokud mu neproniknete pod kůži.“

Nebo se mu nepodíváte do prádelníku, pomyslím si provinile. Ale Rebecca nevypadala jako někdo, kdo by tímto způsobem utekl z práce. Vždyť svou práci milovala. Na druhou stranu se klidně můžu mýlit. I když ji ten svět, který si kolem sebe sama vytvořila, lákal, tak ji zároveň i děsil. A já teď chci vědět proč víc než kdy jindy. Co stálo za takovou obsesí, za takovým strachem?

Najednou potřebuji odpovědi na svoje otázky, přemáhá mě nutkání odejít dnes večer s něčím víc, než jsem přišla. Než o tom stačím popřemýšlet, vyletí ze mě: „Klidně bych Rebeku mohla na prázdniny zastoupit. Jsem učitelka, takže mám stejně volno. Mám magisterský diplom z Institutu umění a bakalářský titul z ekonomie. Tři roky jsem pracovala jako stážistka v Muzeu

moderního umění v New Yorku a umění dost znám. Všechny jeho podoby. Klidně mě vyzkoušejte, jestli chcete.“

Trochu přivře víčka a několik dlouhých vteřin mezi námi panuje naprosté ticho. „Beru vás, Saro McMillanová.

Můžete začít hned v pondělí. Nechám vás užít s i zbytek dnešního večera.“ Pak ztiší hlas. „A pak budete jen moje.“

Otočí se a odejde pryč.

Ohromením jen zamrkám. Právě mi dal práci, a t o s e mě nezeptal na jedinou věc. A já se nezajímala o pracovní dobu ani plat. Rychle se nadechnu. Přišla jsem hledat Rebeku, ujistit se, že je pořád naživu a v pořádku. Místo toho ze mě bude Rebecca, nebo spíš marketingová manažerka téhle galerie. Aspoň se mi takhle povede najít Rebeku, ujišťuju se.

Něco se jí přihodilo a já to budu muset dokázat. Proto jsem tady. Žádný jiný důvod není.

Čtyři

Pořád stojím naprosto ohromená uprostřed místnosti, kde jsou vystavena díla Chrise Merita, když najednou jako by se ve mně něco zlomilo. Je mi horko, jsem zmatená a mám pocit, že se s e mnou točí celý svět. Utratila jsem spoustu peněz, které nemám, za lístek na dnešní večer, ale ani t o mi nezabrání co nejrychleji se odtud dostat. Utíkám ke dveřím, tedy ne doslova, ale kdyby na to přišlo, dokázala bych to.

Ten pocit horka se vzhledem k tomu, že v celé galerii panuje relativní chladno, nedá vysvětlit, a já stejně nutně potřebuju čerstvý vzduch. Potřebuju přemýšlet. Potřebuju si ujasnit, co se ve mně děje, protože tenhle pocit jsem nikdy v životě nezažila.

Vyjdu na ulici a uvítám, že mě do obličeje udeří chladný noční

vzduch. Rychle se otočím doleva a chci zamířit ke svému autu, když najednou se mi řemínek kabelky zachytí o pohledovou cihlu fasády budovy a kabelka se otevře. Její obsah se vysype na zem. S povzdechem si kleknu a snažím se věci nacpat zpátky. Tohle se mi opravdu podobá a určitá malá část mého já se vlastně tímhle projevem známé nešikovnosti upokojí – tohle jsem prostě celá já. Chci říct, komu jinému by se povedlo otevřít kabelku o cihlu ve zdi?

„Potřebujete pomoci?“

Můj pohled vystřelí nahoru a střetne se s očima Chrise Merita. V evzácné chvíli nedokážu najít slova, a aniž bych vzhledem k mým rozbouřeným nervům nemluvila nesouvisle.

V galerii jsem se vedle něj cítila dobře, ovšem teď mi nějak vadí, že vím, o koho jde. Je naprosto úžasný. A taky úžasně vypadá a právě si kleká vedle mě, což vypadá trochu divně.

Z téhle noci mám pocit, že se nacházím na území mezi dvěma světy. Jinak se všechny ty podivné věci nedají vysvětlit.

„Já... ach... ne,“ podaří se mi ze sebe vypravit. „Děkuju.“

Mám to. Je to jen malá kabelka. Moc se toho do ní nevejde.“

Popadnu svou rtěnku a malou peněženku a strčím je zpátky do kabelky. Pak konečně vstanu.

Seberu moje klíče a takys e postaví; mých sto šedesát centimetrů převyšuje o dobrých třicet čísel. Když seděl vedle mě na Rikově večeru, vůbec jsem si neuvědomila, jak je vysoký, ani to, jak zemitou a slastně mužskou vůni vydává jeho tělo. Tady ji zvedne vítr a praští mě přímo do nosu. Je jiný než Mark, nepůsobí tak sofistikovaně a učeně, je spíš drsný a, ano, stejně jako jeho vůně zemitý.

Věnuje mi další z řady zničujících úsměvů, které na mě zkoušel už v galerii, a zacinká ve vzduchu mými klíči. „Možná budete potřebovat tohle, ať už tak rychle prcháte kamkoliv.“

„Děkuji,“ odpovím a vezmu si o d něj klíče. Jeho prsty se setkají s mými a paží i hrudí jako by mi projel výboj elektrického proudu, který mě připraví o dech. Naše pohledy se střetnou a já v jeho zelených očích zachytím ostražitost.

Jen nevím, zdali jde o stejný typ ostražitosti, jakou cítím já.

Možná jen nedokážu dobře skrývat svoje pocity a on teď ví, že na něj reaguju, což ho baví.

„Odcházíte brzy,“ podotkne a založí ruce v bok. Tím gestem ovšem rozhalí sako, takže vidím, jak se mu přes působivou hrud napíná černé tričko. To se mi líbí a jsem si jistá, že by se to líbilo většině ženské populace.

„Ano,“ odvětim a přesunu svou pozornost k jeho obličeji, k jeho plným ústům, která mi tak trochu berou dech, jenže mně dnes večer, z dá se, bere dech skoro všechno. „Musím jet domů.“

„Dovolíte, abych vás doprovodil k vašemu autu?“

Chce mě doprovodit k autu. Nejsem si jistá, proč by se mu chtělo něco takového dělat. Vždyť mě ani nezná. Bylo by možné, že by cítil stejný elektrický výboj jako předtím já, nebo jsem ho pobavila a jemu se teď chce pokračovat v zábavě? Mark přece říkal, že Chris má zvláštní smysl pro humor. „Proč jste mi neřekl, kdo jste?“ vypadne z mě, protože se mi vůbec nelíbí představa, že bych tu měla být pro legraci.

Sevře rty. „Protože potom byste mi určitě začala tvrdit, jak se vám líbí moje díla, i kdybyste je ve skutečnosti nesnášela.“

Obočím i spadne dolů. Nejsem si jistá, co si o tom mám myslet. „To je drzost.“

„Ušetřilo vás to ten divný pocit, kdy byste musela předstírat, že se vám líbí moje práce.“

„Žádný divný pocit bych neměla. Vaše práce se mi líbí.“

„A mně se zase líbí, že se vám líbí moje práce,“ odvětil s teplým leskem v očích. „Takže... teď vás už můžu doprovodit k autu?“

Můj útěk se zase odkládá, ale už si stejně nejsem vůbec jistá, jestli to byl dobrý nápad. „Dobře,“ vyhrknu a dívám se nedostatečnosti svého hlasu. K malé frekvenci randění mám svoje důvody: absolutně mi nejde. Strašně se stydím a vždycky si vybírám špatné chlapy, kteří proti mně tyhle dvě věci okamžitě použijí. Dominantní muži, kteří mají rádi kontrolu nad vším, kteří mě sice vzrušují v ložnici, ovšem ve skutečném životě ani náhodou. Je to genetické. Jsem si naprosto jistá, že kdybych měla sestru, zacházela by s muži stejně pošetile jako já a moje matka. A i když na mě Chris na první pohled nepůsobí jako arogantní či dominantní, to, že mi neodhalil svou identitu, je vlastně takový způsob pokusu o kontrolu nad mými reakcemi. Ne že bych si myslela, že má snad o mě zájem. Zase o všem moc přemýšlím a uvědomuju si to. Chris Merit by mohl mít žen, kolik by se mu

zachtělo,

a

možná

tomu

tak je. Nepotřebuješ a svůj seznam obětí přidávat mou maličkost.

„Víte, jak se jmenuju,“ vytrhne mě ze snění. „Bylo by fér, kdybych i já znal vaše jméno.“

„Sara. Sara McMillanová.“

„Rád vás poznávám, Saro.“

„To bych asi spíš měla říct já vám,“ podotknu.

„Nežertovala jsem, když jsem říkala, že vaše obrazy přímo zbožňuju. Studovala jsem vaše dílo na univerzitě.“

„Teď se ovšem kvůli téhle poznámce cítím trochu starý.“

„To sotva,“ oponuju. „S malováním jste začal ještě před dvacítkou.“

Hodí po mně postranním pohledem. „Vy jste si fakt nedělala legraci, když jste říkala, že jste na univerzitě studovala mou tvorbu.“

„Mám diplom z dějin umění.“

„A co děláte teď?“

Jako by mě někdo lehce udeřil do břicha. „Jsem učitelka na střední.“

„Dějiny umění?“

„Ne,“ přiznám. „Angličtina.“

„Tak proč jste studovala umění?“

„Protože ho miluju.“

„Přesto se z vás stala učitelka angličtiny?“

„Co je špatného na učení angličtiny?“ Nedokážu potlačit defenzivní tón ve své námitce.

Zastaví se a otočí se ke mně. „Není na tom nic špatného, akorát si nemyslím, že by to bylo něco, co byste dělala s láskou.“

„Na to mě znáte příliš málo, abyste mohl prohlásit takovou věc. Vždyť o mně nic nevíte!“

„Ale všiml jsem si nadšení ve vašich očích, když jste v galerii mluvila o mých obrazech.“

„To nepopírám.“ Zasáhne a spory v větru a mně na předloktí vyrazí husí kůže. Nechci, aby mě někdo takhle zkoumal. Tenhle muž toho vidí až příliš mnoho. „Měli bychom se projít.“

Setřese z ramen svůj kabát, a než si stačím uvědomit, co dělá, přehodí mi ho kolem ramen. Obklopí mě jeho drsná, zemitá vůně. Mám na sobě kabát Chrise Merita a znovu jsem ohromením celá pryč. Chris má ruce na klopách svého kabátu a shlíží na mě ze své výšky. Můj pohled se zastaví na úžasném, všemi barvami zářícím tetování, které pokrývá celou jeho pravou paži. Nikdy jsem nechodila s mužem, který by měl tetování, a nikdy jsem se nemyslela, že by se mi snad tenhle typ mužů mohl líbit, ale teď zjišťuju, že se sama sebe ptám, kde všude je asi potetovaný.

„Viděl jsem, že jste mluvila s Markem,“ řekne. „Koupila jste si dnes večer něco?“

„Kéž by,“ odfrknu si a ten neženský zvuk, který jsem právě vydala, mě přivede do rozpaků a s nimi i zpátky do reality.

My dva pocházíme ze dvou různých světů. On z toho, kde se sny stávají skutečností, já zase ze světa, kde sny zůstávají pořád jenom sny. „Pochybuji, že bych si mohla dovolit i nějakou vaši

skicu, natož hotový obraz.“

Privře víčka. „Neměla byste nechávat ležet ladem něco, co vás tak zajímá.“ Jeho hlas zní jako jemný smirkový papír, který ohlazuje moje podrážděná nervová zakončení.

Najednou si nejsem jistá, jestli ještě pořád mluvíme o umění. Mám sucho v hrdle. Ztěžka polknu, a i když jsem se nerozhodla, jestli půjdu s pravdou ven, najednou vyhrknu: „Budu mít přes léto brigádu v galerii.“

Jeho světle blondětá obočí vyletí nahoru. „Opravdu?“

„Ano.“ Víím, že je to pravda v okamžiku, kdy to vyslovím.

Vím, že jsem se už rozhodla tu pracovní nabídku přijmout.

„Budu zastupovat Rebeku, dokud se nevrátí zpátky z dovolené.“ Pátrám v jeho tváři po nějaké reakci, ale nic nevidím. Ve výrazu jeho tváře se nedá číst – nebo mě tak ovlivňuje jeho blízkost, že žádnou nevidím?

Ruce má pořád na klopách svého kabátu a dlouhou chvíli zůstává naprosto bez hnutí. Nechci, aby se pohnul. Chci, aby... Nevím... nebo vlastně víím. Chci, aby mě políbil. Je to podivná, fantaskní chvíle – bezpochyby vyvolaná četbou těch deníků – a já se najednou červenám. Uhnu pohledem a cítím, jako by mě síla jeho vůle obracela naruby. Pokynu směrem ke svému autu a překvapí mě, že je jen ob jedno auto od nás. „Tady parkuju.“

Jeho ruce pomalu sklouznou z mého – tedy spíše z jeho – kabátu. Okamžitě se vydám k autu a z celého srdce si přeju, abych znovu neupustila kabelku. Otevřu ji a zastavím se u obrubníku, abych mohla vylovit klíče. Pak se zprudka otočím a zjistím, že stojí těsně za mnou, tak nádherně blízko.

A jeho vůně mě dohání k šílenství. V podbřišku se mi začíná

rozlévat teplo.

„Děkuju za doprovod i za kabát,“ vyrazím ze sebe.

Natáhne se a vezme si ho ode mne a já doufám, že se mě při tom dotkne, a zároveň se bojím, že to skutečně udělá.

Neovládám se. Jsem zmatená.

V jeho zelených očích hoří oheň. Tiše se rozloučí: „Bylo mi potěšením... Saro.“ A pak se prostě otočí a beze slova odejde.

*

O několik hodin později sedím v tureckém sedu na posteli v šortkách a tílku a předemnou leží Rebečina krabice a šroubovák. Neumím si vůbec vysvětlit, proč mě myšlenka na práci v galerii tolik nutí tu krabici otevřít, ale je to tak. Víko lemují rubíny a jeho střed zdobí vyleptaný abstraktní motiv.

Petlička zámku vypadá starožitně, stejně zdobně jako zbytek krabice, a určitě mi nedá moc velkou práci ji otevřít.

„To je teda umělecké dílo,“ zamumlám a přejedu po vzoru bříšky prstů. Představa, že krabici zničím, mi nedělá moc dobře, stejně jako myšlenka na to, že naruším Rebečino soukromí. Tak proč, proč, proč vím, že tu krabici prostě otevřít musím? Proč musím vědět, co se skrývá uvnitř?

„Zvědavost je mocná čarodějka, Saro.“

Asi na tom nezáleží. Moje ruce se samy dají do práce.

Plochý konec šroubováku vrazím mezi víko a stěnu krabice a zatlačím. Petlička okamžitě odskočí.

Do krve se mi vyplavuje adrenalin a srdce mi v hrudi bije jako o závod. Nemám ani tušení, proč se cítím, jako by můj život visel na vlásku, proč mám pocit, že je tahle krabice tak důležitá, proč

je tohle všechno tak důležité. Pomalu odklopím víko a nejdřív uvidím luxusní polstrování z rudého sametu.

Když spatřím, co se v něm skví, zprudka se nadechnu a srdce mi začne znovu uhánět.

Pět

Zírám na neočekávaný obsah této krabice. Je v ní štětec a fotografie, kterou někdo roztrhl na dvě půlky, takže teď je na ní vidět jen jakási žena. To je Rebecca. Nevím, proč se mi nezdá ani trochu divné, že jsem v jejích osobních věcech ve skladu nenašla ani jednu její fotku. Nejdokonce ani na webových stránkách galerie. Možná jsem si téhle drobnosti předtím nevšimla, protože jsem nechtěla vědět, jak vlastně vypadá.

Natáhnu se pro tu fotografii, podržím ji mezi dvěma prsty a studuji ji, studuji Rebeku. Je krásná, drobná, má dlouhé hnědé vlasy a zářivý úsměv, který mi prozrazuje, že v té chvíli, kdy byl obrázek pořízen, byla nesmírně šťastná.

Nedokážu rozpoznat, jakou má barvu očí; myslím, že zelenou, kdežto já hnědou. Ta fotka mě fascinuje a já si říkám, proč ji roztrhla na dvě části. Taky by mě zajímalo, kdo s ní na té fotce byl a kdo snímek pořídil. A ještě víc by mě zajímalo, proč si fotografii schovávala i poté, co ji roztrhla vedví.

Když přesunu svou pozornost ke štětcí, stáhnu obočí ještě více. Taková divná věc na to, aby ji někdo takhle uchovával, jenže totéž se dá říct i o polovině snímku. Vezmu štětec do rukou a prsty přejeď po vláknkách, na jejichž koncích lze rozpoznat zbytky žluté barvy. Na dřevěném držátku není vypálena žádná značka ani logo. Jednoznačně jde o předmět sentimentální hodnoty, což není zase tak divné vzhledem k tomu, že Rebecca

pracovala v galerii. Takže ten muž z deníku je umělec? Možnosti, kdo by to mohl být, jsou takřka nekonečné. Pomyslím na Chrise a sevře se mi žaludek.

Myslím na Chrise a jeho neuvěřitelně zelené oči.

Uložím štětec i polovinu fotografie zpátky do krabice a odložím ji na noční stolek. Vzala jsem si s sebou do postele také laptop. Zapnu ho, do okénka vyhledávání napíšu „Chris Merit“ a kliknu na odkaz na obrázky. Na obrazovce se takřka okamžitě objeví fotografie dvou různých lidí a já si uvědomím, že jedna z nich je Chrisova starší verze. Jeho otec, který žil v Paříži, byl slavný klasický pianista. Nevím, jak jsem na to mohla zapomenout, nebo jak jsem mohla zaměnit obrázek syna s otcem, ačkoliv ta spojitost mezi nimi je přinejmenším zvláštní.

Vygoogluju si Chrise a vyskočí mi odkaz na jeho stránku na Wikipedii. Jem u třicet pět let a v minulosti chodil s pěknou řádkou modelek a jednou herečkou. Jasně. Tohle je hodně mimo mou ligu, takže nemám nejmenší tušení, proč jsem si s ním dnes večer vůbec něco představovala. Když zjistím, že nebyl nikdy ženatý, sevřu rty do úzké linky.

V duchu slyším matčina slova: Chlap, který je v pětatřiceti pořád svobodný, je buď gay, nebo skrývá ve skříni pěkných pár kostlivců. V krku mám najednou knedlík. Bože, jak moc mi chybí, jak moc si najednou přeju, aby tu se mnou pořád byla, abych jí mohla teď zavolat. No dobře, možná bych jí nevolala teď a nepouštěla se do vysvětlování své posedlosti sexuálním životem jiné ženy. Kousnu se do spodního rtu.

Opravdu jsem posedlá sexuálním životem jiné ženy? Ne, odpovím si okamžitě a odmítnu tu představu. Pokud jsem něčím posedlá, pak její bezpečností.

A pokud má Chris ve skříni nějaké kostlivce, je možné, že je

Rebecca objevila a stala se nepohodlnou? Znít to tak románově, že se mi na rty dere smích. Kromě toho při dalším čtení zjistím, že Chris žije v Paříži. Takže t u musí být na návštěvě. S největší pravděpodobností je už pryč.

Zaplaví mě nevíтанé zklamání. Chris je první muž, který mě po více než dvou letech zase zaujal. Poslední byl Michael Knight, generální ředitel velké počítačové společnosti, kterého jsem potkala na jedné charitativní akci. Brzy jsem si uvědomila, že to je přesně ten typ muže, který m i přijde okouzlující z mnoha povětšinou špatných důvodů. Je dominantní, má všechno pod kontrolou a vy se díky němu cítíte tak žensky a pod ochranou. Tedy alespoň do té doby, než tuhle představu a s ní všechno ostatní, co o něm víte, rozmetá na kusy. Pořád si nejsem jistá, jestli rozumím tomu, z jakých důvodů mě zaujal, nebo proč mě pořád oslovují muži jako Mark, z nichž prýští stejný druh moci. Víím jen, že chodit s muži, kteří zpočátku vypadají jako citlivé, ochranné typy, stejné jako jsem v minulosti poznala, není nic pro mě. Chris, no dobře, ten nevypadá jako magor, který chce mít všechno pod kontrolou, jako například Mark, jenže u toho zas vážně pochybuju, že ho ještě někdy uvidím.

Natáhnu se pro jeden z deníků a začnu číst.

Řekla jsem mu, že ho už nechci nikdy vidět. Odpověděl, že to on rozhoduje, kdy ho uvidím a kdy ne. Měla jsem dávno vědět, že se mi z toho nepovede jen tak lehce vyvléknout.

Měla jsem vědět, že si pro mě přijde a já, protože jsem slabá, mu nebudu umět odporovat. Než jsem si stačila uvědomit, co se děje, byla jsem v pravé poledne ve skladišti i s publikem.

Hodil mnou o zeď a pak mi roztrhl kalhotky. Jeho rty se mi přisály na ucho a na krku jsem cítila jeho horký dech. Řekl mi: „Znáš pravidla. Víš, že tě musím potrestat.“ Pevně jsem semkla

víčka, protože pravidla dobře znám. Zním a nejen to, taky po něm toužím. Tohle ze mě udělal, taková teď jsem.

Byla jsem mokrá a roztoužená a připravená začít prosit o tu jedinou věc, o kterou jsem teď stála... trest.

První rány na zadek vyvolaly čistou bolest, ale já nevydala ani hlásku. Nemohla jsem. Mohli by mě slyšet ostatní. Jenže zanedlouho, stejně jako pokaždé, se bolest nějak změnila v rozkoš. Naprosto a intenzivně jsem po něm toužila.

Vstoupil do mého a já skoro nedokázala zadržet výkřik žádostivosti. Ať mě šoustal sebehruběji, nemohl mě než potěšit. Rozkoši, jakou pro mě znamená, jsem nedokázala odolat.

Když bylo po všem, otočil mě, serval z mě šaty a podprsenku a dal mi na bradavky kolíčky. Přikázal mi, že tu bolest musím vydržet celých patnáct minut. A ujistil mě, že pokud si je sundám dříve, určitě se to dozví. Pak zmizel.

Zírala jsem jeho směrem a pohlaví se mi stále ještě svíralo z orgazmu, který mi neměl dopřát. Každické nervové zakončení v mém těle si ostře uvědomuje pálení v podbříšku a bolest z toho, jak se kolíčky zakusují do mých bradavek.

Nedokážu potlačit bolest, nedokážu bojovat se svou touhou po něm. Jsem bezmocná. A nebezpečně vzrušená.

V pondělí ráno stojím v koupelně svého bytu a vedle mě je na umyvadle už druhý šálek kávy. Kartáčuji si dlouhé hnědé vlasy, a ž vypadají jako hedvábný závoj. Je osm ráno a za chvíli odcházím do galerie. Za oznámením „Můžete začít v pondělí“ měla následovat moje otázka „V kolik?“ Jenže já neměla tolik duchapřítomnosti, abych otevřela pusku, a tak jsem se večer rozhodla, že do galerie dorazím třicet minut před otevírací dobou.

Štětcem doladím svůj make-up a obléknu si smaragdově zelené pouzdrové šaty, černé sáčko a lodičky, což je můj model pro speciální příležitosti. Stejný outfit jsem měla na sobě před lety, když jsem se šla ucházet o místo učitelky.

Tehdy, stejně jako dnes, byl můj cílem vypadat profesionálně. Koneckonců musím především vyhovět standardům dospělých než pubertáků v džínách a tričku.

Samajsem džíny do školy nikdy nenosila, na rozdíl od některých svých kolegů. Moje mladistvé vzezření si žádalo znepokojivý

účinek

sukně

a

vysokých

podpatků.

U středoškoláků může mít respekt k učiteli dalekosáhlé účinky. Ve velkém zrcadle za dveřmi zkontroluji, jak vypadám. Nenít o Chanel ani Dior, jimž by jistě mnozí zákazníci galerie dávali přednost, ale vzhledem k mému rozpočtu to bude muset stačit takhle.

Dopiju kávu a vyrazím k autu. Jsem stejně nervózní, jako obvykle bývají studenti první den ve škole. Nedokážu uvěřit tomu, že mám opravdu tuhle práci. Mám strach, ale zároveň cítím vzrušení. „Správně,“ řeknu si. „Jako kdybys pochybovala o tom, že ji skutečně máš.“

V břiše se mi převaluje pocit viny z toho, že bych si snad Rebečina smůla mohla přinést štěstí. Nejsem si jistá, jestli bych s takovou představou dokázala žít. Nikomu se nic nestalo, utěšuju se. Určitě zjistím, že Rebecca je naprosto v pořádku a šťastná, a chci si užít tohoto světa, který tolik miluji, i kdyby to mělo být jen na malou chvíli.

O patnáct minut později stojím přede dveřmi galerie a znovu mě sužují pochyby o Rebečině bezpečí. Říkám si proč, když je Rebecca naprosto v pořádku a šťastná, a svádí mě představa, že ji kdosi unesl do nějakého exotického přístavu, kde se bude užívat od teď až do smrti, takže všechno ostatní nechá plavat. Řekli by mi v galerii, že se vrací zpátky?

Od nepaměti jsem toužila žít svůj život obklopená uměním a vím, že až se z tohoto světa vrátím zase zpátky do toho svého, bude to bolet. Ale teď tu stojím a v žaludku mám pocit, jako kdyby mě sem poslal sám osud. Když zaparkuju u zadního

vchodu do galerie a vystoupím z auta, v hrudi mi bije srdce tak, jako kdyby mělo každou chvilku vyskočit.

Přejdou malé parkoviště pro zaměstnance, zkusím vzít za kliku dveří, a když zjistím, že je zamčeno, zaklepu.

Otevřem i mladá dívka, kterou jsem měla takovou chuť včera večer obejmout, a přivítá mě širokým úsměvem na tváři. „Vy musíte být Sara.“

„To jsem,“ vrátím jí úsměv. „Asi jste mě slyšela přijíždět, že?“

„Ano. Jsem moc ráda, že jste tady.“ Mána sobě světle růžové šaty, tmavé vlasy sepnuté sponkou, díky níž vypadá mladší, než když jsem ji viděla poprvé. „Trpíme akutním nedostatkem personálu, takže jste pro nás hotové požehnání.“

Vejdou dovnitř a dveře za mnou zaklapnou. Nevypadá to, že by je žena – nebo spíše dívka – vedle mě hodlala znovu zamknout, což mi dělá trochu starosti. Tohle je možná malá galerie, ale lidi ji považují za jednu z nejprestižnějších, protože vystavuje mnoho vyhledávaných děl, takže se tu hýbe spousta peněz.

„Já jsem Amanda,“ ohlásí. „Jsem tu na roční stáži a pracuju tu jako recepční.“

„Ráda vás poznávám, Amando,“ odpovím.

„Mark dnes ráno snídá s Rikem, budou spolu probírat poslední týden výstavy.“ Pokyne hlavou. „Ukážu vám vaši kancelář.“

Krátce zaváhám. Pak – i když riskuju, že Amandu urazím – se otočím a zamknu vchodové dveře. Vrhnu na ni omluvný úsměv. „Pardon. Jsem fanatik do umění a při pomyslení, že sem někdo vrazí a něco ukradne, se mi dělá špatně.“

Viditelně zbledne. „Děkuju. Kdybyt o zjistil Mark, tak se strašně rozzlobí.“

Nervozita a opravdový strach, který z ní přímo sálá, mě znepokojuje. Hned vím, že ten ochranný pocit, který jsem vůči ní cítila včera večer, se bude často opakovat.

Srovnávkou s Amandou společně kráčíme úzkou chodbou, která vede přímo za vystavenými díly. „Mark je asi tvrdý šéf, co?“

Vrhne na mě kradmý pohled. „Je bohatý a skvěle vypadá, prostě skoro dokonalý. A stejnou dokonalost čeká i od ostatních. A já v dokonalosti občas zrovna nevynikám.“

„Dokonalost jiných je často jen fasáda, kterou s i sami vytváříme, když se snažíme na lidi zapůsobit,“ odpovím jí, ale hluboko uvnitř s jejím hodnocením Marka souhlasím, ačkoliv jsem s ním měla tu čest jen na jediné krátké schůzce. Tedy až na to bohatství. Netuším, jestli má peníze, ale pokud ano, rozhodně to není jen z toho, že vede uměleckou galerii.

„Hm,“ zamumlá Amanda skepticky. „Myslím, že na něj chci zapůsobit jen proto, že mě hodně zneklidňuje. Když se na mě ten člověk podívá, jako kdybych se pod jeho pohledem celá rozpouštěla.“

Představím si jeho šedé oči, a prosté pomyšlení na Marka mi zvedne vlnu adrenalinu v těle, jenže nejsem zrovna dost ve formě na to, abych poznala důvod. Rozhodně nemám v úmyslu dělit se o tenhle svůj dojem s Amandou, a tak se na ni povzbudivě usměju: „Vsadím se, že když na něj budeme působit společně, bude nás znepokojovat o něco méně.“

Věnuje mi zářivý úsměv. „Ta myšlenka se mi moc zamlouvá.“

Její reakce mě zahřeje u srdce a učitelka a pečovatelka, která

ve mně dřímá, si je najednou jistá, že se o dívku bude starat už napořád.

Projdeme d o další chodby, kterou lemují různá umělecká díla, ale teď si jich nevšímám. Čas na jejich prohlédnutí jistě teprve nadejde.

„Až přijdou ostatní, představím vás,“ informuje mě Amanda. „Dohromady nás tu pracuje sedm a dvě z nás tu jsou jen na stáži č i n a brigádě. Dnes přijdou asi později, vzhledem k tomu, že včera večer jsme měli akci do pozdních hodin.“

„Jak to, že vy tu jste tak brzy?“ zajímám se a zastavíme se u dveří, které, jak předpokládám, vedou ke kancelářím.

Znovu po mně vrhne postranní pohled. „Včera večer se mi při ochutnávce povedlo vylít skleničku vína n a jednoho velmi důležitého klienta. Tohle je můj trest.“

Obočí mi spadne dolů a po zádech mi přejede mráz.

„Trest?“

Vytuká k ó d n a přístupovém panelu a p a k m i z a s věnuje pozornost. Úsměv, který její tváři vládl ještě před chvilíčkou, je pryč. „Mark je blázen do trestů.“ Opět vykročí a já musím za ní. Mám matný pocit, že mi nechce dát příležitost vyptávat se na další detaily.

Projdeme kolem několika setmělých kanceláří, a ž konečně zastaví u jedněch dveří a rozsvítí světlo. „Budete pracovat v Rebečině kanceláři.“

Stojím bez hnutí a po těle mi běhá mráz, když si vzpomenu na deníkový záznam, který jsem četla minulý večer. Pravidla znáš. Víš, že tě musím potrestat.

Šest

Když vejdu do Rebečiny kanceláře, okamžitě mě do nosu udeří vůně růží. Prohledám celou místnost a na lesklém stolku z třešňového dřeva najdu malou svíčku, která i když nehoří, vypadá jako logický zdroj té nasládlé květinové vůně. Malá připomínka čehosi osobního, což, jak předpokládám, je v tomto případě osobnost Rebeky, mi připomene, že jsem tu proto, abych ji našla. To připomenutí mi uštedří ránu do žaludku, místo aby mě povzbudilo v mé další snaze. Snažím se najít více znaků jejího návratu, které by mě povzbudily. Mrknu na dvě knihovny po mé pravici, kde jsou vystaveny na stojancích nejrozličnější umělecké katalogy, přičemž spousta dalších je vyrovnána přímo v policích. Nic zvláštního, čeho bych se mohla chytout.

„Když stisknete červené tlačítko na telefonním přístroji, ozve se vám interkom na mém pracovním stole,“ sdělí mi Amanda.

„Skvělé,“ odvětim, stoupnu si za stůl a dám kabelku do šuplíku. Chvilku se nedokážu přinutit sednout si do pracovní židle potažené rudou kůží. Do její židle. „Jakou mám linku?“

zeptám se Amandy, protože se snažím koupit si ještě trochu času, abych se mohla zbavit nepříjemných pocitů, které dráždí má nervová zakončení.

„Číslo čtyři,“ odpoví Amanda.

Zvednu pohled vzhůru a dech se mi zastaví překvapením nad obrazem, který visí na stěně přede mnou. Mám pocit, že Amanda ještě pokračuje, ale vůbec nevím, co říká. Jsem přímo unesena jemnou nádherou díla, které nevytvořil nikdo jiný než známá americká malířka Georgia O'Nayová. Teď už vím, proč je u zadního vchodu klávesnice s bezpečnostním kódováním, a svíčka na stolku najednou nabývá jiných významů, neboť tématem tohoto úžasného oleje je kytice bílých a rudých růží. Ten obraz musí mít cenu aspoň takových třicet tisíc dolarů a já si

už nedovedu představit, že bych tu v galerii nebyla. Je to úžasný obraz a visí na stěně, na kterou se budu dívat každý den. Na stejné zdi, na niž každý den hleděla i Rebecca, když tu ještě byla.

„To je z Markovy osobní sbírky,“ informuje mě Amanda, která si evidentně všimla mého lapání p o dechu. „V každé kanceláři visí nějaký jeho obraz.“

Násilím se na ni soustředím a zjistím, že se ležérně opírá o rám dveří. „Jeho osobní sbírka?“

Přikývne na souhlas. „Jeho rodina vlastní řadu uměleckých galerií a taky jednu aukční síň v New Yorku.“

Jmenuje se Riptide,“ vysvětlí mi. „Jak jsem tak pochopila, každých několik měsíců obmění všechna díla, která tu visí.“

Dokonce máme i klienty, kteří se k nám objednají na schůzku jen proto, aby si prohlédli, co tu od něj uvidí nového.“ Tahle informace mě dokonale zaskočí a já se znovu nacházím ve vzácném stavu naprosté neschopnosti jakékoli verbální komunikace. Riptide je jedna z nejprestižnějších aukčních síní na trhu. Prodává všechno, od majetku různých celebrit až po moderní umění.

Zasměje se, ale nezní to pobaveně, v podtextu je spíš slyšet nervozitu. „Od tohoto muže by každý chtěl nějaký ten kousek.“

Nakloním hlavu a chvíli ji pozoruji. Zaznamenala jsem, jak vypíchla slovo „každý“. „Vy taky, Amando?“

Mávnou rukou a rozežene všechny moje dohady. „Jsem hluboko pod ním i pod všemi klienty, kteří sem chodí.“

Její nejistota mě zasáhne a vyvolá všechny staré známé pocity, které nemám ráda, ale dokážu se s nimi beze zbytku identifikovat. „To není pravda. Nejste o d jeho úrovni a

koneckonců ani pod úrovní nikoho jiného.“

„Váš názor oceňuju, ale o těchto prázdninách jsem se rozhodla, že můj šálek kávy je spíš geologie a průzkumné jámy. Trocha prachu a sluníčka mi udělá rozhodně líp než šampaňské a umělecká díla.“

„Neměla byste se ale rozhodovat pod vlivem toho, že se cítíte hluboko pod Markovou úrovní.“

Ve tváři má najednou zasmušilý výraz. „To nejsem. Já...“

Zvažuje, co řekne, a nakonec místo toho mávne rukou přes rameno. „Co kdybych vám ukázala kuchyňku. Musím začít připravovat kávu a vy pro změnu musíte vyplnit nějaké papíry. Můžu vám to vysvětlit při práci.“

O pár minut později mám za sebou Amandino vysvětlení, jak chce Mark připravit svou kávu, kdybych někdy náhodou dorazila jako první, a já sedím naproti ní u malého dřevěného stolku a dívám se, jak nalévá kávu do dvou připravených keramických hrnků. Na tomhle místě nenajdete žádné plastové kelímky, jako byly v učitelské místnosti na škole, kde učím.

„Jak dlouho je už Rebecca pryč?“ zeptám se.

Amanda si sedne naproti mně. „No,“ pronese zamyšleně a sype si do kávy cukr, zatímco já volím kombinaci kávy a instantní smetany. „Já tu začala před dvěma měsíci a to už byla pryč, takže nejméně takhle dlouho.“

„To musí mít na práci něco opravdu důležitého.“

„O tom nikdo nikdy nemluvil, tedy přinejmenším ne se mnou. Já jsem ráda, že se Mark podíval na organizaci letního provozu galerie a rozhodl se najmout nějaké lidi za ni.“

Posune jakýsi papír přes stůl směrem ke mně. „Tohle je

rozpis na léto.“

Zběžně prolétnu kalendář, a když si všimnu pravidelných ochutnávek vína, které se konají každý týden, několika jmen výborných umělců, kteří tu mají mít výstavu, a řady soukromých večírků, zažehne to ve mně jiskru zvědavosti.

V takovém světě jsem toužila žít od, no, vlastně odjakživa.

„Docela dost akcí, co?“ prohodí Amanda a čeká souhlasnou odpověď.

„To ano, ale je to jediné dobře.“

„Ne v okamžiku, kdy jsem měla na starosti většinou přímo Rebecca, a i když to Mark věděl a na pracovní pohovor k němu přišlo nejmíň patnáct lidí, on nikoho nevzal. Až vás.

Díky bohu za to, že jste ho přesvědčila, a teď už jakkoliv, protože předtím jsem mu pomáhala já a měla jsem toho všeho až nad hlavu.“

At' už jsem ho přesvědčila jakkoliv, opakuju si v duchu.

Neudělala jsem zhola nic, a on mě přesto přijal; přitom se mě zeptal na jedinou věc. Proč? Protože jsem se zeptala na Rebeku? Protože jsem předstírala, že ji znám. A sakra. Tvrdila jsem Markovi, že mám sestru. Proto tak nesnáším lhaní. Lži vás vždycky doběhnou. Při pomyšlení, že by mě svými otázkami na tělo zahnal do rohu kvůli téhle lži, se mi rozbuší srdce. Pořád přemýšlím o tom, jak to všechno napravit, jakou historku si vymyslím. Pak mi Amanda přes stůl přistrčí jakousi složku.

„Tohle jsou papíry týkající se konkurzů na nové pracovní síly a nějaký test, který si podle Marka máte udělat.“

„Test?“

„Ano, test. Máte s tím snad problém, paní McMillanová?“

Markův temný, rozkazovačný hlas přitáhne můj pohled a já tak tak že nezadržím dech překvapením, jak vypadá můj nový šéf. Má na sobě světle šedý oblek, který ladí se stříbřitou barvou jeho očí, jež v umělém světle místnosti vypadají spíš světle modře, zatímco předtím jsem měla pocit, že jsou spíš šedivé. Vidím jemně řezané rysy, plný spodní ret a výraznou spodní čelist. Vysoká atletická postava a skvělý účes. Je... jedním slovem krásný.

„Jsem učitelka, pane Comptone,“ konečně z sebe vypravím. „Dobré testy se mi moc líbí. Jen jsem byla zvědavá, o jaký druh testu jde.“

„Začneme se základy a od toho se pak odvine, kam to půjde dál,“ odpoví a vrhne krátký postranní pohled na Amandu. „Amando, já už ty papíry s paní McMillanovou dodělám.“ Je strohý a zní autoritativně. Znepokojivě.

Znepokojivě sexy.

„Samozřejmě,“ odpoví Amanda a vyskočí na nohy jako čertík z krabičky. S tím zvláštním zneklidňujícím pocitem ze setkání s tímhle člověkem měla pravdu, a když je Mark teď tady, docela rozumím, jak se asi musí cítit.

„Mimochodem, káva je už připravená,“ ohlásí a já v jejím tónu zaslechnu strach, prosbu o jeho souhlas, kterého se jí nedostává. Popadne svůj hrnek a zamíří směrem k němu. On ustoupí o krok, a by mohla projít, ale ani na vteřinu z něj nespustí svoje netečné, nečitelné oči. Nejistá část mého já, s kterou si tak ošklivě pohrával Michael, ve mně znovu vystrčí svou ošklivou hlavičku. Takhle se hodně podobám Amandě. Tepnými žilami žár a já ho násilím zaženu. Tak snadno bych mohla sklouznout k tomu, že bych chtěla tomuto muži poskytnout potěšení. Děsí mě, že to mám pořád v sobě.

U žnejsi t a samá osoba, jako když jsi byla s Michaelem, opakuju si. Nejsem naivní. Nejsem nezkušená. Nenechám se chytit do tenat tohoto muže, jeho přítomností, ačkoliv nejsem slepá k jeho výzvám. Kromě toho je to můj šéf, ne můj milenec.

Přiloudá se ke konvici s kávou, nalije si z ní a bez ptaní dolije i mně. Než odstoupí, jeho pohled znovu vyhledá moje oči. V tom jinak zcela zdvořilém aktu vidím ocelovou sílu dominance. Nezeptal se, jestli chci ještě trochu kávy. Prostě serozhodl, že ano, takže ji chci. S tímhle mužem si budu muset nastavit nějaká pravidla. Toho hrnku se ani nedotknu.

Poté, co se uvelebí na židli na opačné straně stolu, ovládne prostor celé místnosti. Zírám do těch šedých očí a neodvážuji se odvrátit zrak jinam. Opakuju si, že je to ukázka mojí síly, ale kdesi hluboko v sobě vím, že jsem byla chycena, ovládnuta, že jeho pohled musím oplácet.

„Nebyl jsem si jist, jestli se dnes opravdu ukážete,“ začne.

„Proč bych neměla přijít?“

Uplyne několik vteřin, než se konečně jeho rty nepatrně sevrou a on se natáhne po složce a podá mi list papíru a tužku. „Najal jsem vás nikoliv na základě referencí, ale protože jsem dal n a sv ů j instinkt. A, paní McMillanová, já mám velmi dobré instinkty. Chtěl bych, abyste mi dokázala, že jsem s e nemýlil.“ Natáhne ruku po instantní smetaně do kávy.

Pohlédnu na papír a vidím, že na něm je deset otázek.

Všechny se týkají středověkého umění.

„Začněte,“ jemně mi přikáže.

Vzhlednu k němu a zjistím, že se opřel o opěradlo židle a evidentně má v úmyslu mě pozorovat celou dobu, co budu

odpovídat na otázky. Chce mě znervóznit a to mu nedovolím.

Zatnu spodní čelist a natáhnu se pro tužku. Cítím, jak mě pozoruje, a frustruje mě zjištění, že se mi trochu klepe ruka.

Muži jako on si takových detailů všímají. On ví, že se mi klepe ruka. Ví, že má na mě vliv.

Násilím se zbavím oparu, který zahalil mou mysl, a soustředím se na test. Otázky jsou sice těžké, ale přesto zcela v mé kompetenci. Rychle je zodpovím a natočím list papíru směrem k němu, aby mohl zkontrolovat moje odpovědi.

Pořád se opírá o opěradlo židle a zdánlivě vypadá uvolněně. Sledujeme a znovu máme v tváři ten neproniknutelný výraz. Nenatáhne se pro papír s mým testem, a místo toho se soustředí na můj hrnek.

„Ještě jste se ani nenapila, paní McMillanová.“

„Vyčerpala jsem svůj denní limit kávy.“

„Limity jsou od toho, aby se překračovaly.“

„Z přemíry kofeinu dostávám třesavku.“ Věta – lež – ze mě vyletí dřív, než ji dokážu zastavit. Odkud se všechny ty lži berou?

Nakloní se dopředu a já ucítím jeho čistou, mužně kořeněnou vůni. „Když si dva spolu dají kávu,“ řekne, „je to, jako když se slaví nové partnerství, nemyslíte?“

Výzva, kterou právě vyslovil, přímo drnčí ve vzduchu.

Společně s ní tu však rezonuje ještě jiné, nepojmenovatelné napětí, kvůli němuž mám najednou v krku knedlík a srdce mi bije jako o závod. Je to jen hrnek kafe, ale přesto cítím, že tady jde o víc, že je to další test, který nemá nic společného s mými dovednostmi. Spíš s ním. Se mnou. A nevím, proč se minajednou chce mu vyhovět, uposlechnout ho.

Samozřejmě že ano, opakuju si. Je to typ muže, který od ostatních očekává, že ho budou následovat. Nemůžu bojovat s jeho vůlí a zároveň tu pracovat. Opakuju si, že právě to je ten důvod, proč mu chci vyhovět, proč dělám, co si přeje. Opakuju si, že nejsem slabá a že on ovládá jen pracovní pozici, nikoliv mě. Natáhnu ruku pro hrnek s kávou.

Sedm

Usrknu z takřka vychladlého nápoje a přes řasy pozoruju svého šéfa, který si prohlíží moje odpovědi v testu. Ten muž působí mocně, arogantně, jako všechno, co nechci vpouštět do svého života, jak si každý den ráno přísahám, ale já přesto upíjím z svého hrnku, abych ho potěšila. Dalobyseto přijmout, pokud by to člověk prostě bral, že je to můj šéf. Ale tak to není. Hluboko v srdci totiž vím, že mě on i tohle místo svedli. Zajímá mě tak, jak jsem o to nikdy nestála, přestože v hloubi duše vím, že to bude problém.

Odložím hrnek zpátky na stolek a snažím se užít si hořké chuti kávy jako připomínky toho, čím i tenhle typ mužů je schopen do života přinést. Jazyk se mi z té chuti pořádně kroutí, až se to skoro nedá snést. Naráz dopiju zbytek kávy.

Okamžitě ke mně zvedne pohled a já mám co dělat, abych před ním schovala úšklebek. Jeho silná ústa se nepatrně zkroutí v úsměšku a oči mu září čímśi, co se mi nedaří úplně identifikovat. Přeju si, abych dokázala svou roli zahrát lépe, než umím. „Gratuluji, paní McMillanová. Prošla jste prvním testem.“

Mám nejasný pocit, že nemluví o mém výkonu na papíru, který leží před ním, ale o něčem docela jiném. Jsem si jistá, že jde o uposlechnutí jeho „rozkazu“ vypít kávu, i když se mi nechtělo.

„Myslel jste si, že to nedokážu?“ troufnu si a opakuju si, že mluvím o dotazníku, ne o kávě.

„Přijal jsem vás, aniž jste absolvovala přijímací pohovor.“

„Ano,“ odpovím a moje útroby se sevřou obavou, že mě přijal proto, že jsem začala mluvit o Rebece, že mě vnímá jako její následovnici – a vůbec si nejsem jistá, jestli je to dobře; vlastně jsem si dost jistá, že ne. Pokračuju dál s maskou nenucené odvahy na tváři. „A proč vlastně? Nevypadáte jako muž, který by činil ukvapená rozhodnutí.“

„Proč jste tu práci přijala, aniž byste se mě zeptala na plat, nebo dokonce třeba i na to, kdy vůbec máte dnes ráno přijít, paní McMillanová?“

Srdcem i poskočí, ale odmítnu se podvolit tomuto muži, stejně jako komukoliv jinému. Tuhle zkušenost jsem v životě zažila až příliš často. „Protože mám ráda umění a mám v létě volno. A protože o provozu galerie vím mnohem víc, než toho víte vy o mně, nešlo z mé strany o nepoučené rozhodnutí. Což vrací míček zpět na vaši stranu kurtu, pane Comptone. Proč jste mě přijal bez pohovoru?“

Nevypadá, že by ho můj projev nějak pobavil. Na druhou stranu si nejsem jistá, jestli ho nepopudil. Nekonečnou chvíli mě pozoruje šedivýma očima tak intenzivně, až se cítím jako oheň a led zároveň. Jako by neměl nervy. Nechci, aby tenhle muž měl nade mnou nějakou převahu.

„Chcete vědět, proč jsem vás přijal?“

„To jsem zrovna nečekala.“

„Proč mi tedy nabízíte svoje služby, když nečekáte, že jich využiju?“

„Ve chvíli plné emocí,“ připustím. „A kvůli létu bez hranic.“

Jemně pokývne bradou na souhlas, jako by mou odpověď

přijal. „Cítím vaše emoce. Promluvily ke mně.“

Po těchto slovech mi okamžitě vyschne v hrdle. Jsou nabitá významem, ve vzduchu visí bohatá pěna vědomí, kterou si snad jen představuji, kterou odmítám. On není pro mě. Stejně jako celé tohle místo. Tohle všechno patří Rebece.

„Udělal jste nám dějem, paní McMillanová,“ přidá měkkým hlasem, „a to se nestává moc často.“

Když to slyším, zastaví se mi na vteřinu dech. Šokovaně si uvědomím, že navzdory všemu toužím po uznání tohoto muže. Nechci, abych po něm toužila. Nechci, abych ho potřebovala. Přesto však... je to pravda. Počkám, až mi třikrát zabuší srdce, abych zklidnila tep, a pak se zeptám na to, co musím vědět. „Jak přesně se mi to za tak krátkou dobu mohlo povést?“ Můj hlas nezní tak vyrovnaně jako předtím a on si toho jistě všiml. Na to je na mě až příliš koncentrovaný.

„Jak jistě víte, ve většině galerií se nacházejí kamery. Ani v téhle tomu není jinak. Pozoroval jsem vás, když jste okouzila ten pár, který si chtěl koupit jednoho z Meritů.“

Prokázala jste naprostou oddanost umění. Kdyby nebylo vás, je možné, že by odešli domů, aby si mohli nákup ještě řádně promyslet.“

Pomyšlení a to, že jsem sledoval na kameře, je sice znepokojivé, ovšem ani tenhle negativní pocit nedokáže zastavit teplo, které vyvolal jeho kompliment a jež prostupuje celým mým tělem. Je přesně takový, jak mi ho vylíčila Amanda, ba ještě víc. Je úspěšný a patří do světa, do kterého jsem já zatím jen nahlédla, ale v budoucnu bych se v něm chtěla zabydlet. Ano. Tak moc toužím po jeho uznání a zároveň se za to nenávidím. Nenávist. Silné slovo, ale mám už zkušenosti, které jeho použití v této situaci naprosto opravňují.

„Znalostia dovednostij sou k mání daleko častěji než opravdová vášeň,“ dodá a každé jeho slovo mě dále vtahuje do jeho moci. „Jsem přesvědčen o tom, že v y tuto vášeň v sobě máte, a proto vás nedokážu přesně odhadnout.“

„Odhadnout mě?“ zeptám se a trochu se narovnam. Mám nepříjemný pocit, že by jeho poznámka mohla souviset s tím, že jsem se prohlásila za Rebečinu známou. Respektive s mojí lží, že mám sestru, kterou v e skutečnosti nemám. O tomhle jsem vůbec nepřemýšlela.

Znovu se zvrátív židli a pečlivě mě pozoruje. Lokty má opřené o opěrky a prsty objímá jejich konce. „Jak je možné, že někdo, kdo má tak hluboké znalosti o povaze tohoto světa, učí ve škole?“

„Co je na tom špatného?“ kontruji stejně, jako když se včera v podobném duchu vyjádřil i Chris Merit.

„Vůbec nic.“

Čekám na pokračování, ale žádné nepřichází. Jednoduše mě sleduje s tak upřenou pozorností, až se z toho začnu na židli vrtět.

„Miluju učení,“ prohlásím.

Jeho obočí se zkrabatí do skeptického oblouku.

„Opravdu,“ trvám si na svém, pak ovšem váhavě dodám, „ale ne, ve skutečnosti to není moje životní vášeň.“

Neodpoví hned. Nechá mě se chvíli kroutit pod jeho přísným pohledem. „Takže se v á s zeptám znovu,“ konečně opět promluví. „Proč učíte?“

Chvilku přemýšlím, že n a n ě j zkusím nějakou vzletnou, dostatečně nekonkrétní odpověď, ale pak si řeknu, že by mi

takový únik nedovolil. Srdce v hrudi se mi trochu sevře při pomyslení, že nahlas připustím něco, co jsem v sobě doposud držela pevně zamčené tam, kde takové přiznání nemá co dělat. Co si, co jsem ještě nikomu neřekla, ale teď to mám skoro na jazyku. Možná je to osvobozující. Možná to prostě musím říct nahlas jednou provždy. Mělo by to mít nějaký smysl. „Protože,“ začnu hlasem, který se v půli věty k mému zklamání zlomí, „lásky k umění vám nezaplatí složenky.“

Pokud zaznamenal, že nejsem v pohodě, nedal to nijak najevo. Znovu má ve tváři neproniknutelný, nečitelný výraz.

„Má zvědavost nás opět tedy přivádí k tomu, o čem jsme už mluvili. Proč jste se nezeptala, jaký budete mít plat?“

„Mám dostatečnou představu o tom, kolik se na obdobné pozici platí, abych věděla, že to bude jen brigáda přes léto, že to nebude naplněný úvazek.“ Projedemnou ostentativně a podrážděně. „Avy jste nadto odešel dřív, než jsem se vůbec stačila zeptat.“

Zasměje se a to mě překvapí víc než cokoliv, co za dnešek stihl. „Řekl bych, že máte pravdu.“ Pak okamžitě znovu nasadí zasmušilý výraz a tak dlouho a pozorně si mě prohlíží, až mám pocit, že vylítnu z kůže. O čem přemýšlí? Co asi řekne dalšího? Posuzuju, že já si to uvědomuji. Říkám si, že ho neznám natolik, aby mi na jeho názoru záleželo, ale na jeho uznání mi záleží opravdu hodně. Patří do světa, kam bych chtěla patřit i já.

„Možná,“ prohodí, „jsem vám nechtěl poskytnout příležitost dát mi košem.“

„Rozhodně působíte jako člověk, který raději dává košem sám,“ vyhrknu dříve, než stačím svou odpověď nějak uhladit.

Znovu se usměje, narovná se na židli a podrbe se na hladce

ohlené tváři. „Vy si nenecháte jen tak něco líbit, co?“

Zavrtím hlavou. „Dnes ne.“

Jeho úsměv se ještě rozšíří do takové podoby a krásy, že by snad rozpustil i sněhuláka. „Uvidíme, do jaké míry je to pravda. Vaši tři nejoblíbenější italští mistři jsou kteří?“

Také se narovná na židli a srdce mi okamžitě začne bít o něco rychleji. Znovu jsem ostražitá. Okamžitě odpovím.

„Momentálně: umělec a sochař Marco Perego. Pak Pino Daeni

kvůli

svým

jemným,

romantickým

figurám.

A současný italský umělec Francesco Clemente, který je jedním z nejvýznamnějších evropských transavantgardních umělců dneška.“

Obočí mu vyletí vzhůru. „Žádný da Vinci?“

„Ten je nade všemi, patří do třídy, kterou tvoří jen on sám, ovšem zároveň je to tak očekávaná odpověď, že vám o mých osobních preferencích neřekne vůbec nic.“

Rozsvítí se mu oči zájmem a já si říkám, že by snad mohl být mou odpovědí potěšen.

„Damien Hirst,“ nadhodí jméno světoznámého umělce.

Jsem ve svém živlu a rychle odpovím. „Je mu přes čtyřicet, v současné době jeden z nejocetňovanějších žijících autorů.

Hodnota jeho děl se odhaduje na miliardy dolarů. V roce dva tisíce osm prodal prostřednictvím aukční síně Riptide – kterou vlastní vaše rodina – celý soubor dvou set dvaceti tří děl za sto devadesát osm milionů dolarů, což byl největší výtěžek z aukce věnované jedinému umělci všech dob.“

V koutku úst mu pořád hraje drobný úsměv, v koutku těch úst, jimiž jsem směšně posedlá. Tentokrát však vidím v jeho očích jemný svit souhlasu. To mě zahřeje u srdce a vlije mi do žil nový příval energie. Najednou se v společnosti tohoto muže cítím tak dobře jako nikdy předtím.

„To bylo působivé, paní McMillanová.“

Usměju se a ani se nesnažím skrýt pýchu nad jeho slovy.

„Vždycky se snažím vyhovět.“

„Musím říct, že to začínám pomalu chápat a že se mi to líbí.“ Jeho hlas teď zní uhlazeně, sametově. „Moc se mi to líbí.“

Vzduch se bez varování naplní jakousi podivnou energií, která mi bere dech. V jeho očích vidím temnotu, jež se dá přirovnat snad jen k pohledu predátora. Mé tělo reaguje bez jakéhokoli vnějšího podnětu a chvěje se poznáním, které si stále nechci příliš připouštět. Frustruje mě skutečnost, že mě tolik ovlivňuje muž, u něhož si nedovolím překročit onu pověstnou hranici. Muž, který mi může být nebezpečný, který mohl stejně tak dobře být nebezpečný i Rebece.

„Omlouvám se, pane Comptone,“ Amanda promluví ode dveří. „Ale máte telefonní hovor.“

„Ať nechají zprávu,“ odpoví a nespouští ze mě oči. A mě přes veškerá předsevzetí fascinuje jejich barva i intenzita jeho pohledu.

Amanda si jemně odkašle. „Volá paní Comptonová ohledně aukce, která má za hodinu začít v Riptide.“

Paní Comptonová? Kouzlo okamžiku je pryč a já zalapám po dechu. Hned si to uvědomím. Nemůžu si pomoci.

Povzdechne si a krátce pohlédne na Amandu. „Že jí zavolám za pět minut.“

„Vyjádřila se docela jasně, že bys vám chtěla mluvit okamžitě.“

Ted' už nasadí drsnější tón. „Že jí zavolám.“

„Ano.“ Amanda vypadá konsternovaně. „Vyřídím jí to.“

Můj nový šéf zase napře svou pozornost mým směrem a Amanda zmizí. „Paní Comptonová je moje matka,“ vysvětlí a v očích mu hraje pobavený pohled. „A jen tak pro pořádek, je to jediná žena, které dovolím, aby mě komandovala. Jako výkonná ředitelka Riptide v tom bohužel dost vyniká.“

„Aha,“ řeknu překvapeně a můj protějšek najednou nepůsobí tak znepokojivě jako doposud. „Vaše matka.“

Znovu se usměju. Jde mu o moc. To už vím dávno, ale možná nebude tak strašný, jak jsem se doted' bála. Neunikl mi tón, kterým tu větu prohodil: prozradil mi, že Mark svou matku opravdu miluje. Vždycky jsem si myslela, že to o mužích něco vypovídá. „Ovšem její schopnost vás komandovat nemá nic do činění s mateřským poutem, že,“ trochu ho škádlím. Jen tak to ze mě vylétne. Nedokážu si pomoci.

„Možná ano,“ přizná a mě jeho hluboce lidské přiznání, ta trocha zranitelnosti, kterou mi ukazuje, příjemně překvapí.

Poklepe prstem na složku. „V téhle složce naleznete spoustu užitečného čtení. Amanda vám nastaví počítač a pak projedeme

pár online testů. Když je zdárně absolvujete, promluvíme si o tom, jakou roli vám zde přidělíme. Pokud budete mít skvělé výsledky, které se budou shodovat s výsledky transakcí Riptide, garantuji vám, že peníze nebudou problém.“

Srdcem i přitě novince poskočí. Opravdu se takové věci mohou stát? Opravdu bych mohla dostat šanci udělat si z umění živnost? „Hned se do těch testů pustím.“

Nakloní se blíž. „Vidím v eváscosizvláštního, paní McMillanová. Doufám, že mi můj pocit potvrdíte.“ Bez dalšího slova vstane a odejde z místnosti. Dívám se za ním, mezi zuby žmoulám spodní ret a srdce mám až v krku.

Nepovedlo se mi z něj dostat žádné podrobnosti ohledně výše mého platu, ale říkám si, že přece mluvil o slušném balíku. Hlavně se však na sebe zlobím, protože jsem se vůbec nezeptala na Rebeku. Příště, slibuju si. Až přijde ten správný čas.

Osm

O třicet minut později se mi povede ovládnout svou novou kancelář, kterou jsem si vypůjčila od Rebeky, což si neustále připomínám. Amanda mě už nalogovala do počítače a pak odešla zpět do své kanceláře. Jsem tu teď sama, dveře jsou zavřené a já jsem připravena začít s prací.

Spustím e-mailovou aplikaci a v ní už na mě bliká nová zpráva od Marka, či spíše pana Comptona. Říkám si, jestli bude chtít zůstat ve formální rovině, když jsem zaslechla, že Amandu oslovuje křestním jménem. Kliknu na e mail.

Vítejte, paní McMillanová,

níže naleznete link na řadu testů. Všechny jsou časově omezeny, abyste nemohla pro náповědu používat internet, ačkoliv jsem si jist, že by vás podobná věc ani nenapadla.

Necht' vás provází štěstěna a mě také.

Přítelé poslední větě, což je odkaz na *The Hunger Games*, se zasměju a šokuje mě – v dobrém, samozřejmě –, že můj nový šéf má smysl pro humor. Cítím se teď trochu divně, že jsem se nechala tak vystrašit naší promluvou. Logicky vzato vím, že jsem reagovala pod vlivem své fascinace tímto světem, své hluboké touhy patřit do něj; o něm to vlastně vůbec nebylo. Bylo to – a pořád je – jenom o mně, o mé minulosti, o přízracích minulosti a kostrách ve skříni, kterým musím čelit, když sedím z a tímhle stolem. A taky o těch denících, připomenu si, když mě do nosu znovu udeří růžová vůně, kterou si spojuji s Rebekou.

Otevřu zásuvku u stolu, najdu v ní zapalovač a zapálím svíčku. Plamen zabliká a můj zrak padne na zářící barvy růží na stěně. Představuji si, že na mém místě sedí Rebecca, a mám zvláštní pocit, jako by mi seděla za zády a dívala se mi přes rameno. Tentokrát mě to však neděsí. Vlastně se cítím skoro úplně v pohodě, jako by ten tančící plamínek byl příznakem toho, že je naživu a v pořádku. Cítím naději, že se jednou vrátí a já možná zaujmu místo po jejím boku i v tomto světě. Odvážím se věřit tomu, že mohu jít za tímhle snem a opravdu z něj učinit svoje živobytí? Naplňuje mě vzrušení a naděje. Víím, proč jsem to nikdy nezkusila; jedním z důvodů byly peníze, ale to teď zřejmě vyřeší informace, že budu dostávat provizi z prodaných děl. Další důvod je však bolestně velký. Pokud neuspěju, budu se muset vrátit zpět ke svému starému životu, což mě zničí.

„Musíš to zkusit,“ zašeptám do prázdnoty kanceláře.

„Musíš.“

Nové předsevzetí je tu a já odhodím své obavy. Pokud tu mám zůstat, pokud dostanu možnost prokázat, že si mě tu mají nechat, pak se budu muset dát hned do práce. Rychle se

ponořím do testů, a i když jsou některé otázky dost složité, dělá mi radost, jak snadno projdu několika prvními soubory otázek. Zrovna končím čtvrtý test. Protáhnu se a uvažuji, že bych si mohla jít dát trochu kafe, tentokrát studeného, když vtom někdo zaklepe na dveře.

„Dále,“ zavolám a žaludek mi poskočí očekáváním nového návštěvníka, ovšem není to úplně nepříjemný pocit. Už je to dlouho, co každá vteřina mého pracovního dne přinášela nějaké dobrodružství.

Ve dveřích se objeví muž asijského původu, jemuž může být něco těsně pod třicet. „Já jsem Ralph. Z účtárny.“

„Ralph,“ opakuju a pokývnu a pozdrav. Sotva dokážu zadržet úsměv nad tím, jak se Ralph pracovně zařadil, i nad rudým motýlkem a sněhobílou košilí, kterou má na sobě.

Vyzařuje z něj cosi přátelského a já si toho chlapíka okamžitě oblíbím.

„Jo jo, já vím,“ vyhrkne; evidentně pochopil, proč se tak usmívám. „Nevypadám jako někdo, kdo by se mohl jmenovat Ralph. Moji rodiče chtěli, abych zapadl do amerického prostředí, akorát nebyli dost američtí na to, aby si uvědomili, že Ralph není zrovna cool jméno. Ale mně se na něm líbí, že je takové neočekávané. Odzbrojilídi hned na začátku a donutí je k úsměvu stejně jako vás.“

„Mně se to jméno líbí,“ odpovím a usmívám se ještě víc.

„A myslím, že byste měl pracovat v marketingu. To by vám určitě šlo.“

Odfrkne si. „A jednat se všemi těmi arogantními bohatými lidmi, kteří sem chodí? Pěkně děkuju.“ Pak poleví. „Mám co dělat s Markem.“

Úplně s e dusím smíchy. „Tak t o s e o své malé tajemství budete muset podělit.“

„Jednou vám koupím kafe a řeknu vám, jaké tajemství má on.“

„Beru vás za slovo.“

Zamává mi, odejde a zavře z a sebou dveře. Vráťím se k testům. O hodinu později je to už trochu ubíjející a místo energie cítím vyčerpání. Chápu, proč někdo chce testovat moje znalosti náhodných uměleckých děl, když mám spolupracovat s Riptide, ale víno, opera a klasická hudba?

O těchto nevýtvarných disciplínách nevím zhola nic, a tak se rozhodnu, že právě nastala chvíle, kdy by stálo za to zjistit, jak to v téhle instituci chodí s obědem.

Zamířím do vstupní haly a najdu tam Amandu. Stojí u svého pracovního stolu s vysokou, mladou a krásnou černošskou dívkou zhruba stejného věku. „Zdravím, Saro,“

pozdraví mě nově příchozí. „Já jsem Lynn a tyhle prázdniny tu jsem na stáži.“

Lynn má na sobě šaty krémové barvy a má bezchybný účes i make-up. Jinak ovšem působí nesmírně příjemně, až vřele. Chvilku si s ní povídám a připojí se k nám i Tesse, další stážistka, která tu byla včera večer jako hosteska. Těší mě, že se mi zatím líbili všichni, s nimiž jsem se tu doted' seznámila.

J e m i s nimi dobře. Bohužel Mary, hezká, i když trochu robustní blondýnka z obchodního oddělení, která vypadá skoro stejně stará jako já, má tolik práce, že mi stihne jen zamávat a v rychlosti mě pozdravit.

„Takže, Amando,“ začnu, když jsem s ní konečně sama.

„Když tu chce člověk pracovat, je běžné nechat se testovat na znalosti vín a hudby?“

Přikývne. „Koná se tu hodně akcí a Mark používá tyhle testy k tomu, aby určil, kdo se nejlépe hodí ke které klientele.“

Příští pátek se tu například večer koná ochutnávka vín.“

Sevře se mi žaludek. Nevyřadí mě to víno ze hry?

„Promiňte,“ přeruší mě s výraznými tmavými obroučkami brýlí, která se náhle zjeví u Amandina stolu.

„Mohl by mi prosím někdo pomoci s jedním Meritem?“

Při vzpomínce na Chrise, jak přede mnou stojí a drží mi na ramenou svoje sako, zalapám p o dechu. „Moc ráda vám pomůžu,“ vyhrknu a najednou mám velkou chuť se znovu podívat na jeho vystavená díla.

Amanda vypadá trochu v šoku a já to pochopím tak, že mi ještě nikdo nedovolil pracovat přímo v galerii. Děláním ale, že jsem si toho nevšimla, a společně zamíříme do obchodního oddělení.

O hodinu později je žena pryč, ovšem zanechala nám tu šek na šestimístnou částku. Přímou zářím vzrušením a pýchou nad tím, že se mi povedlo něco prodat.

Když procházím kolem Ralphovy kanceláře, která je přímo vedle té mé, tedy vlastně Rebečiny, mrkne na mě. Zakručí mi v žaludku a já si uvědomím, že jsem ještě nic nesnědla.

Podívám se na směšně drahé, ovšem jinak naprosto famózní starožitné hodiny v evstupní hale. Ukazují d ě hodiny odpoledne. Bože, jak to mohlo tak utéct?

Otočím se čelem vzad a zamířím d o recepci zeptat se Amandy, jestli si můžu na chvilku vyběhnout pro něco k jídlu, a zjistím, že vedle mě stojí Mark. Je vyšší, než si pamatuju, takže

musím pořádně zaklonit hlavu, abych mu mohla pohlédnout do očí. „Paní McMillanová,“ řekne přísně a já okamžitě zaznamenám jeho nelibost. Proč je tak rozladěný? Vždyť jsem právě galerii vydělala statisíce dolarů!

„Pane Comptone,“ odpovím.

„Proč jste ještě nedokončila všechny testy?“

„Ehm, pomáhala jsem tady jedné zákaznici.“

„Řekl jsem vám, že můžete jít pomáhat zákazníkům?“

Nervózně si olíznu rty, čímž k nim přitáhnu jeho pohled.

Jsem z něj pěkně nervózní. Znovu. „Jen jsem myslela –“

„Nemyslete, paní McMillanová,“ přeruší mě přísně.

„Dělejte, co vám řeknu.“

Po

páteři

mi

projede

ten

starý

známý

pocit

nedostatečnosti, potřeby slyšet pochvalu – jako můra, která tak dlouho nalétává na plamen, až se spálí. Pak ten pocit zapudím a napřímím se. „Absolvovala jsem všechny testy z oborů, které zvládám. Nevím zhola nic o opeře, o vínu ani o klasické hudbě. Jsem si nicméně jistá, že ty testy, které se týkají mé pracovní náplně, shledáte bez chybičky.“

„Všechny testy se týkají vaší pracovní náplně,“ opraví mě, „pokud tedy chcete působit na vyšší úrovni, což, jak jsem vyrozuměl z toho, co jste mi říkala, chcete. Nebo jsem to snad pochopil špatně, paní McMillanová?“

Když vysloví mé jméno, najednou v něm zní jakýsi osten, který tam předtím nebyl, a já si vzdáleně uvědomím, že stojíme přímo před Ralphovou kanceláří, takže může všechno slyšet i vidět.

„Ne,“ odpovím tiše, ale rozhodně. „Pochopil jste to dobře, pane Comptone,“ a šokuje mě, že jsem do jeho jména vložila stejnou intonaci jako předtím o n d o mého. Dřímá v e mně rebelka, která se odmítá nechat namočit do stejných zvyklostí jako v minulosti, a já jsem na sebe najednou hrdá.

„Ale nemůžu se nechat testovat v oblastech, o kterých nic nevím.“

„Ty testy mi umožňují rozhodnout, kde začnu s vaší výukou,“ opáčí.

„Na začátku,“ odpovím. „Vzhledem k tomu, že například o vínu vím jen to, jakou má barvu, když mi ho někdo nalije do sklenice.“

Jeho světlé obočí spadne dolů. „Opravdu? Až takhle špatné to je?“

„Ano,“ potvrdím.

Chvilku mě beze slova pozoruje. V tom je opravdu dobrý: pozorovat mě, dovést mě až na okraj propasti, bezpochyby úmyslně. „Máte notebook?“ zeptá se konečně.

Zamračím se. Netuším, kam tím míří. „Ano.“

„Máte ho s sebou?“

„Ano.“

„A víte, jak se s ním zachází?“

Takové vyslýchání s e m i a n i trochu nelíbí. Nedokážu se ovládnout a naštvanež zašeptám: „To zní trochu, jako kdybych se zeptala bohatého, arogantního majitele galerie, jestli o sobě ví, že je bohatý, arogantní majitel galerie.“

Oči se mu pobaveně rozsvítí. „Jsem bohatý a jsem arogantní, paní McMillanová. Líbí s e m i, ž e jsem bohatý a arogantní. A myslel jsem, že vy sama byste taky chtěla být bohatá. Nebo jsem se spletl?“

Vyschne mi v hrdle. Bohatá? Dělá si legraci? „Nic takového si nepamatuji.“

„To nebudete a n i v budoucnu, dokud s e nenaučíte, co potřebuji, abyste se naučila. A protože vám nemohu důvěřovat v tom, že se zdržíte vycházení z vaší kanceláře, vezměte si svůj notebook támhle do kavárny. Amanda vám dá studijní materiály, pomocí nichž doženete své... slabiny.“

Přimhouřím oči. Víím, že se mě snaží nachytat. Jenže já se nedám. Přikývnu na souhlas. „Samozřejmě, pane Comptone.“

Hned se na to vrhnu.“

Sevře rty do úzké linky. „Přijďte ke mně, než budete večer

odcházet. Chci si vás vyzkoušet.“

O čtvrt hodinu později vkráčím do kavárny hned vedle galerie a do nosu mě okamžitě udeří vůně pražené kávy a čehosi mírně čokoládového. Jestli u kafe chutná stejně dobře jako voní, bude se mi tu dost líbit. A to nemluvím o výzdobě interiéru, který je celý vyvedený v kůži a hnědé barvě. Na podlaze jsou dřevěná prkna. Celek působí uklidňujícím dojmem, který ostře kontrastuje s kofeinovým opojením, za nímž sem lidé chodí. Teď by se mi něco uklidňujícího hodilo.

Rozhlédnu se kolem sebe a vidím řadu hezkých kulatých dřevěných stolků. Podle všeho sezení pokračuje i za rohem pultu, v němž jsou vystaveny koláče a jiné sladkosti ke kávě.

Líbím si i pozorovat lidi, takže zaujmu místo uprostřed kavárny, abych viděla vše, co se tu děje. Ne že bych snad měla sledovat lidi. Mám tu dost učení. Pro učitelku na střední poměrně ironická situace, pomyslím si s tichým odfrknutím, za které se ovšem okamžitě peskuju, neboť podobná nevychovaná gesta si s ohledem na své postavení již nemůžu dovolit.

Zanedlouho chlapec, kterému nemůže být víc než dvacet, za pultem zazvoní, abych přišla zaplatit svou moka kávu s bílou čokoládou, a protože jsou už dvě pryč a já pořád nic nejedla, objednáms i k tomu ještě čokoládový muffin velikosti New Yorku a křivě přísahám, že k večeři si dám nízkotučnou kukuřici, což je moje dietní volba. Konečně sedím u stolu, čekám na kafe a dloubám se ve svém čokoládovém potěšení. S povzdechem vybalím netbook, který bohužel na sobě nemá žádnou slavnou značku, ovšem hned se těším, že si třeba brzy už nějaký budu moci dovolit.

Zapnu ho a vedle něj položím příručku o víně. Prolistuju ji a zjistím, že byla sepsána s předpokladem, že o vínu už něco vím.

N a liště svého internetového prohlížeče najdu vyhledávací okénko Amazonu a vepíšu do něj „Vino pro začátečníky“. Zpět se mi vrátí několik možností. Než si jednu vyberu a jsem připravena začít, už je tu moje káva a já začnu usrkávat tu vařící sladkou dobrotu. Chutná božsky a já si v duchu vyhrnu rukávy a dám se do čtení.

Nemám žádnou představu o tom, jak dlouho jsem četla, ale uprostřed příručky p r o začátečníky s e p o ř á d c í t í m jako začátečník. Pak ovšem zaslechnu: „Vy musíte být Sara.“

Vzhlednu a zjistím, že přede mnou stojí nádherná Hispánka, které je asi pětatřicet let a má nápadně krásné hnědé oči. Má na sobě zástěru, takže si odvodím, že tady asi pracuje.

„Ano,“ odpovím. „To jsem já.“

„Já jsem Ava a patří mi to tady.“ Položí přede mě hrnek.

„Bílémoka. M ů j chlapec Coreym i prozradil, c o j s t e s i objednala. Mark sem volal a říkal, že vám mám donést to, co jste si objednala, jako odměnu za perfektní výsledky.“

Zasměje se a stočí jazyk do trubičky. Pak vydá zvuk, který zní dost sexy. „To zní sexy.“

Otočímo č i k e stropu. „Pokud j e testování znalostí o čemkoliv od umění až po operu sexy, tak mě prosím hned zastřelte.“

Znovu s e zasměje. „To j s e m s i mohla myslet. Personál odvedle znám už dost dobře na to, abych si dokázala představit, co všechno na vás všechny Mark uchystal.“

„Jak dlouho je už znáte?“ zeptám se a myslím na Rebeku.

„Jsmet u u ž p ě t l e t a Marka znám celou dobu.“ Obočí jí vylétne nahoru. „Proč? Hledáte nějaké drby?“

Chytím se toho. „Vy nějaké znáte?“

„Drahoušku, já znám vždycky nějaké drby.“ Ozve se zvonění telefonu a ona se ohlédně přes rameno. „Corey má přestávku. Hned jsem zpátky.“

Odběhne pryč a mě najednou po zátylku tancuje zvláštní pocit, který přitahuje můj pohled k okraji pultu s cukrovinkami po mé levici. Otevřu pusu překvapením, když spatřím neuvěřitelně sexy muže, který sedí jen několik málo metrů ode mě, a ne jen tak ledajakého neuvěřitelně sexy muže, ale právě toho, který posledních dvacet čtyři hodin okupuje moji mysl skoro stejně intenzivně jako Rebecca.

Sedí tu totiž Chris Merit. Nedokážu tomu uvěřit. Když se mů pohled střetne s jeho, cítím mravenčení v žaludku. Vidím, že má pobavený pohled. Nejenom že je tady; zároveň vím, že mě už nějakou dobu pozoruje, a vůbec netuším, jak dlouho tu už sedí.

Proč si nepřišel přisednout? Proč se nezvedá aspoň teď?

Měla bych jít já k němu?

„Už jsem tady,“ prohlásí Ava dřív, než se rozhodnu, co vlastně udělám. Mám co dělat, abych odtrhla pohled od Chrise. Když se mi to konečně povede, vím, že on mě pozoruje dál. Cítím to každyčkým kouskem svého těla. Cítím jeho přítomnost tak intenzivně, že se nedokážu soustředit na to, co Ava říká. Je tu jen Chris.

Devět

Zvonkohra na vchodových dveřích kavárny zazvoní, ale já ji skoro nevnímám. Pořád pozoruju Chrise, který se na mě neustále upřeně dívá. Má vřelý pohled a mně je najednou lépe. Poznala jsem už v životě řadu dobře vypadajících mužů, ale on na mě působí i jinak než jen vzhledem. Doslova mi jitrí každyčký

nerv v těle.

„Chodí sem skoro každý den,“ pošeptá mi Ava a já sjeďu pohledem k ní. Pak jí nahlédnu přes rameno a vidím, že se její zaměstnanec už vrátil zpátky do práce.

„Myslíte Chrise Merita?“ zeptám se a jsem zvědavá, co mi o malíři prozradí.

Přikývne. „Něco na něm je, co?“

„To jo,“ souhlasím vřele.

„Podle mě je to tajemství, které ho obklopuje. Ať se snažím sebevíc, nedaří se mi vtáhnout ho do jakéhokoli rozhovoru.

No a samozřejmě je taky potřeba říct, že ten chlap je přímo k sežrání.“

Zvonkohra se znovu rozezní a do kavárny vrazí skupina lidí. Ava si povzdechne. „Bohužel se musím vrátit k pultu.

Promluvíme si později.“

Vykouzlím úsměv na tváři a pořád na sobě cítím Chrisův pohled. Reaguji na něj každyčkový nerv v mém těle. „Což znamená, že jsem právě ztratila poslední důvod, proč se nepustit do svého domácího úkolu.“

„Domácího úkolu,“ opakuje po mně a obrátí oči v sloup.

„Mark je opravdu příkladný ředitel, který drží v ruce pravítko.

Je mi líto jeho zaměstnanců. Co kdybychom šly spolu tenhle týden někdy na oběd? Můžeme se domluvit, ještě než dnes odejdete.“

„Ano, skvělé,“ bez váhání souhlasím. Ava vypadá sympaticky a určitě znala Rebeku. Tedy pořád zná, v duchu se

opravím. Žádný minulý čas. Rebecca je v pohodě. „To bych moc ráda.“

Ozve se můj mobil a Ava odběhne obsloužit zákazníky, kterých je už u pultu pěkná řádka. Vylovím mobil z kabelky, a když uvidím, že mi volá Ella, na všechno zapomenu. „Ello?“

ohlásím se vzrušeně.

V hovoru praská statická elektřina. „Saro!“

„Ello?!“

Praskot zesílí.

„Jsem v pořádku. Cestování...“ *praskot* „... jsem...“

výletu... krásné...“ Znovu praskot a pak najednou nic. Linka oněměla.

Povzdechnu si a odložím telefon vedle počítače. Chvilku jen zírám na telefonní přístroj. Proč mě Ellin hlas, zvláště když mě ujistila, že je v pořádku, neuklidnil tak, jak měl?

Z nevysvětlitelného důvodu se o ni pořád bojím. Cítím, že všechno je jaksí... vyšinuté.

„Je všechno v pořádku?“

Vzhlédnu a překvapením zamrknám, když zjistím, že nade mnou se tyčí Chris. Obavy, které jsem ještě před chvilkou cítila, jsou dočasně pryč. Blondaté vlasy má trochu rozčuchané, jako kdyby si do nich před chvílí zajeprstoval. Má na sobě tmavě modré tričko, které ho obepíná jako druhá kůže, a džíny stejné barvy. Na rozdíl od Marka není klasicky krásný, spíš z něj sálá drsná mužnost. Vypadá báječně, a když vezmu v úvahu skutečnost, jak sexy na mě působí jeho umělecké zaměření, mám v sobě najednou sebevědomí na rozdávání. Snažím se sama sebe přesvědčit, že jsem neprovedla nic směšného či

bláznivého, čeho by on byl svědkem. Ačkoliv jsem si docela jistá, že jsem ten muffin zvíci sopky do sebe vdechla způsobem, který se pro dámičku vůbec nehodil.

„V pořádku?“ opáčím chraplavým hlasem. S tímhle chlapem mi tak zoufale nejde tvářit se cool, i když to mi vlastně nejde s žádným, ovšem s tímhle je to extrém.

„Vypadalo to, že vás ten hovor vyděsil.“

„Alene,“ rychle ho ujistím a hned si uvědomím, že mě nejenom sledoval, ale taky mu ani trochu nevádí to přede mnou přiznat. „Zavolala mi jedna moje kamarádka z Paříže, ale spojení nestálo za nic. A já jsem chtěla slyšet, jak se má.“

Využiji příležitosti a chci zjistit, jak dlouho je u ž Chris ve městě. „Někde jsem ale četla, že bydlíte v Paříži.“

Přesune se k volné židli. „Můžu si přisednout?“

„Ano. Samozřejmě. Měla jsem vám to sama nabídnout.“

„A ano,“ prohlásí, když si sedne na židli proti mně. „Mám v Paříži byt, ale bydlím střídavě na dvou místech. San Francisco podporuje mou tvůrčí stránku. Nedokážu být z něj dlouho vydržet.“

Jsem nadšená, že tu bydlí, a zajímá mě jeho tvůrčí stránka.

Chtěla bych se ho zeptat na jeho práci, ale váhám, protože si vzpomenu, že mi Ava říkala, že si chrání soukromí. Kromě toho náš stůl je malý a já přes něj cítím tu zemitou mužnou vůni, stejnou jako předchozí večer. Má na mě omamné účinky. Nejsem si jistá, jestli dokážu v tomhle stavu pokládat inteligentní otázky, takže se uchýlím k nezávazné konverzaci.

„Neměla jsem ani tušení, že tu bydlíte, ale zase je pravda, že se na místní umělecké scéně nepohybuju už pěkných pár let.“

„Ale teď jste zpět.“

„Jen na zbytek léta,“ přikývnu a pozorně ho sleduju, když dodám, „nebo až se vrátí Rebecca.“

Svraští obočí. „Ona se vrátí?“

„Proč si myslíte, že se nevrátí?“

Pokrčí rameny. „To netuším. Skoro ji neznám, ale je pryč už dlouho, tak jsem si říkal, že si určitě našla jinou práci.“

„Mark tvrdí, že je na neplacené dovolené. Z toho, co jsem pochopila z nejrůznějších narážek, j i nějaký bohatý chlapík odlákal na cestu kolem světa.“

„A vy nemáte žádnou představu o tom, za jak dlouho se má vrátit zpátky?“

„Právě jste celkem pěkně shrnul celou situaci. Budu tady, dokud se nevrátí.“ Nebo déle, pokud se ukáže, že za to stojím, i když se ona vrátí, připomenu si.

„Aha,“ zamručí. „Ta časově blíže neurčená dovolená je trochu... podivná.“

„Musí být opravdu výjimečná zaměstnankyně.“

„Správně. To určitě.“

Neunikne mi sardonický tón v jeho hlase; teď už jsem si dost jistá, že nemá Marka rád o nic víc než Mark jeho.

„Víno?“ zeptá se a bradou ukáže na knihu, která leží na mém stole.

„K prodávání uměleckých předmětů evidentně nestačí, když člověk ví jen něco o umění. Budu si muset osvojit znalosti v oblastech dobrých vín, opery a klasické hudby, o kterých teď nevím vůbec nic. Testuje si mě a vzhledem k tomu, že si tu a tam

dopřeju skleničku vína, tohle mi na tom všem vadí opravdu nejméně.“

Nesouhlasně se vřety. „Když chcete prodávat umění, nemusíte znát nic jiného než umění.“

„Ačkoliv s vámi naprosto souhlasím, jsem zde pouhou otrokyní Markových požadavků.“ V duchu si přehraju Rebečiny zápisky a přistihnu se na švestkách. Víš, že tě budu muset potrestat. Okamžitě se mě zmocní neklid a mé nervy opět jednou dokazují, že jsou zcela funkční a v pořádku. „Mé znalosti opery či klasické hudby se rovnají nule a upřímně řečeno, ani jedno z toho mě stejně nebaví.“

Z toho přiznání mě okamžitě polije chlad a cítím, jak mi z tváře mizí barva. Jeho otec byl slavný klasický pianista. „Ach, bože. Moc se omlouvám. Váš otec –“

„Byl skvělý,“ přeruší mě vyrovnaným hlasem a ve tváři má zase svůj neproniknutelný výraz. „Ovšem jako u všech jiných věcí i hudbě se dá přijít na chuť. Jak moc mimo jste na tom ohledně vína?“

Zamrkám překvapením nad náhlou změnou tématu našeho hovoru. Jsem tak vykolejená, že najednou nevládnou schopností filtrovat svoje poznámky. „Vím, jak zapíchnout prst do vinného lístku a počkat, až to číšník přinese.“

V Chrisových zelených očích planou pobavené ohníčky a jeho výraz se najednou změní z napjatého v uvolněný.

„A víno, na které ukážete prstem, si vybíráte jak?“

„Jde o velmi sofistikovanou metodu,“ vysvětlím mu.

„Zprv, roli hraje, jakou mám náladu. Dám si červené, nebo bílé? Když se rozhodnu, přejdu k otázce, zdali chlazené či

nechlazené. A konečně krok číslo tři – jaké nejlevnější víno dokáže splnit má předchozí dvě nastavená kritéria?“ Usmívá se, ale nesměje se mi, a já se cítím polichocená i potěšená.

„Víte o tom, že žijete v zemi vína, že?“ škádlí mě. V jeho hlase rozeznám skrytý tón flirtu, který si, doufám, jen nepředstavuji.

„V mém bytě ani v e škole, v e které učím, s e n a zadním dvorku nenacházejí žádné vinice. Předpokládám, že to ze mě dělá naprostého ignoranta.“

Jeho hlas zní najednou pochmurně. „Ne, nejste ignorant, ani náhodou, ale řekl bych, že pokud se tak v této oblasti lidského snažení cítíte, stojí z a tím v á š přístup. Mark v ždyckyp a se po lidských slabostech a užívá je, aby lidi kolem sebe odzbrojil. Ne ž e b y chabé znalosti v těchto oblastech s n a d b y l y lidskou slabostí – pokud si to ovšem sama nepřipustíte.“

Nakloním hlavu a pozorně s i h o prohlížím. „V y Marka nemáte moc rád, že ne?“

„Jestli ho někdo má nebo nemá rád, nehraje žádnou roli.

Vždycky dosáhne svého.“

Jinými slovy, nemá rád Marka. „Snažil se najít vaši slabost?“

„Snaží s e hledat a nacházet slabosti u všech lidí kolem sebe.“

Vyhýbá se přímé odpovědi a já nedokážu přijít na způsob, jak se ho zeptat jinak. „Obávám se, že mou slabost – či spíše slabosti – objevil poměrně snadno.“

„Vždycky je lepší, když vaši zákazníci budou mít pocit, že jsou ve všem experti, a vy se jen ptáte a krmíte jejich ega.

Když se budete držet umění, vyhrajete na celé čáře.“

„To je skvělý plán, pokud to tedy má být plán.“

Rty se mu zkříví úšklebkem. „Skvělý? Líbí se mi vaše volba slov.“

Tentokrát sevru rty já. „Jako kdybyste v souvislosti se svými díly neslychal slovo ‚skvělý‘ pořád.“

„Obdivovatelům nenaslouchám. Kromě toho n a každého takového se najde nějaký kritik.“

Chvilku ho pozoruji, dívám se na jeho výraznou dolní čelist i inteligentní zelené oči a uvědomím si, že veškerá moje nervozita a strach jsou pryč. Jsem pozoruhodně uvolněná vzhledem k tomu, že Chrisovi se povedlo probudit v e mně všechny hormony, kterými disponuji, a ještě některé další, o kterých jsem neměla ani tušení, že je mám. „Dnes jsem prodala další dva vaše obrazy.“

Jeho pohled změkne a zároveň s e projasní. „Ať o jste dokázala bez jakékoli znalosti vína č i opery. Jak j e t o jen možné?“

Zjistím, že se uvolněně směju, a je to dobré. Až doted' jsem si neuvědomovala, jak jsem napjatá, že s e cítím jak n a trní, a překvapuje mě, že tenhle muž, kterého sotva znám, mě dokázal tak odzbrojit. Náš smích se promění v zurčící potůček, který mi bere dech. Naše oči s e střetnou a podbřišek mi zalije horko. Toužím po tom muži, ale vím, že nepatřím d o společnosti, v které se pohybuje. Víím to, ale mému tělu je to evidentně jedno. Jsem pouhou lodí, která plouvá kolem, učitelkou, jež míří do třídy, a on má talentu na rozdávání, muž, který má hodnotu milionů dolarů a viděl věci, o kterých já vždycky jenom četla.

„A vy jste jedním z těch snobských vínofilů?“ nadhodím a jsem lačná podrobností, díky nimž dokázal tak rozvinout svůj

talent.

Nálada se okamžitě změní a do jeho pohledu jako by padl stín. Napětí ve vzduchu by se dalo krájet. Lituju, že jsem tu otázku položila, ačkoli nevím, co je na ní špatně.

„Ve vínech se vyznám dobře,“ prohlásí plochým tónem a pohlédne na náramkové hodiny s tlustým koženým páskem, které se daleko spíš hodí k motorkáři než k milionáři jeho střihu, a pak zpátky na mě. „Musím na schůzku s vaším šéfem.“ Dlouhou chvíli mě pozoruje a v jeho pohledu je už zase vřelost; skoro vidím, jak ledy mezi námi zase tají.

„Nehrajte s ním jeho hru, Saro, a on vás v ní nebude moci porazit.“ Vstane. „Tak zase příště.“

„Příště,“ měkce odpovím a říkám si, jestli vůbec bude nějaké příště. Odejde ke svému stolku a sebere z něj kožený batoh a kabát. Má na sobě motorkářské boty z černé kůže se stříbrnými cvočky. Vždycky jsem dávala přednost mužům v obleku, kteří působili rafinovaně a jako, no, jako Mark.

Chris takový není, a přesto mě v každém ohledu vzrušuje.

Čekám, že projde kolem mého stolku, a zadržím dech.

Vyčkávám a snažím se přijít na nějakou vtipnou poznámku, kterou prohodím, a přemítám, co asi tak on řekne mně. On však zmizí kdesi vzadu, kde je asi taky východ. Je pryč a já tu jsem sama a nevím, jestli je to napořád, jestli ho ještě někdy spatřím.

Hodinu po mém setkání s Chrisem mi zazvoní mobil a Mark mi přikáže, ať se vrátím zpátky do galerie. Sbalím si všechny věci jako poslušný voják a připravím se zařídit tak, jak nakazuje.

„Dobrá,“ prohlásí Ava poté, co se nenadále zjeví po mém boku, „musíme na ten oběd. Nikdy jsem neviděla, že by se Chris

Merits někým bavil tak dlouho jako s vámi. Chci exkluzivní drby!“

Zamžikám na ni. Drby? Žádné nemám, ale i kdyby, mé malé setkání s Chrisem bylo osobní a soukromé. Nechtěla bych se o něj s nikým dělit. „Nemám, co bych vám řekla. Prodala jsem pár jeho obrazů a on mi děkoval.“

Její tmavé obočí spadne dolů. „Takže jste z něj udělala ještě většího boháče, než doted’ byl. No, takhle se získává mužova pozornost. A tu jste tedy měla. Vypadal, jako by vás chtěl spolknout. Zavolám zítra a domluvíme ten oběd, pokud vás tu předtím neuvidím.“ Odspechá někam pryč a já beze slova zírám na její vzdalující se záda.

Spolknout? Chris že vypadal, jako by mě chtěl spolknout?

V duchu si přehraju celé svoje setkání s Chrisem a snažím se přijít na to, kdy nastal ten okamžik, o kterém mohla takhle mluvit. Byly chvíle, kdy jsem měla pocit, že mezi námi přeskočila jiskra, ale neodvažovala bych se tvrdit, že to bylo něco víc než jen moje zbožné přání.

Telefon se znovu ozve: zpráva od Marka. Pořád čekám.

Zašklebím se. Je takový blázen do ovládání všech okolo, že nemám žádný problém představit si ho jako onoho dominantního muže z Rebečina deníku. Je to představa, která mi přijde erotická i děsivá najednou, protože nevím, kde v současné době Rebecca je. Hluboko v srdci jsem si jistá, že je ztracená navždy, že už pro ni není cesty zpět.

Odvrhnu zasmušilost svých myšlenek a zamířím zpět do galerie, kde najdu Amandu za pultem recepce, jak si balí věci.

„Mark na tebe čeká ve své kanceláři,“ prohlásí.

„Což je kde?“

Usměje se. „Dveře na konci chodby, kde máš kancelář.

Hodně štěstí a opravdu doufám, že tě zítra zase uvidím.“

Zblednu. „Doufáš?“

Zvednerucen a svou obranu. „Ne, t o j s i m ě špatně pochopila. Nemyslela jsem, že by tě vyhodil. Spíš jsem myslela, že doufám, že si to nerozmyslíš. Víím, že ti na všech těch testech nezáleží ani za mák.“

Trošičku se uvolním. „Budu tady.“

Usměje se a dá si kabelku přes rameno. „Dobře. Skvěle.

A víš, ráda ti pomůžu s testy, pokud t o bude k něčemu dobré.“

„Vyznáš se ve vínu, opeře a klasické hudbě?“

„Ne,“ odpoví, „a ani nechci. Ale to neznamená, že ti nemůžu pomoci učit se. Náhodou si myslím, že by bylo skvělé, kdybys tu zůstala. Prostě jen takový můj pocit.“

Na rtech se mi objeví drobný úsměv. „Děkuju, Amando.

Děkuju za nabídku a možná, že ji skutečně využiju.“

„Doufám, že ano.“ ujistí mě. „Uvidíme se ráno.“ P a k ztiší hlas. „Hodně štěstí s tím zvířetem. Tak mu totiž tady říkáme.

Dost se to k němu hodí.“

S nuceným smíchem na rtech zamířím váhavým krokem ke dveřím napravo od recepcy, které vedou ke kancelářím.

Spaluje mě pocit, že namáhavě balancuji na laně nataženém ve velké výšce, ze kterého každou chvíli spadnu. Zaklepu na dveře a slyším Markův hluboký hlas, jak mě zve dál. V tom

jediném slovu je více rozkazu, než se většině lidí povede vyjádřit

celou
větou.

Ten

chlap

je

ztělesněná

rozkazovačnost.

Přehodím si kufřík a kabelku přes rameno a rozrazím dveře dokořán. V duchu ovšem zalituju, že jsem nenechala věci u sebe v kanceláři. Avšak ve chvíli, kdy spatřím Markovu kancelář v celé kráse, zapomenu na tupý tlak váhy svých zavazadel. Otevře se mi úžasný pohled na oválnou pracovnu, v jejímž středu stojí obrovský skleněný stůl. Na stěnách po mé levé i pravé ruce visí ohromující umělecká díla. Jsem si jistá, že Mark chtěl, abych tohle místo viděla, abych viděla, jak je uprostřed toho všeho mocný, spíše král než pouhý člověk.

Nejvíce mě ovšem ohromí nádherná nástěnná malba, která pokrývá celou jednu zakřivenou stěnu pracovny a jako by se ovíjí kolem svého „krále“. Mé oči se kochají pečlivě provedenou malbou Eiffelovy věže a já ihned poznám autora i jeho techniku malby. Tohle je projev Chrisova mistrovství.

Tihle dva muži byli kdysi přátelé. Museli být, i když teď jeden druhého sotva dokážou vystát.

„Jak vám chutnala káva, paní McMillanová?“

Přesunu pozornost od malby k Markovi a říkám si, jak se mu jen daří, že i otázka z jeho úst zní jako požadavek.

Nehrajte s ním jeho hru, Saro, a on vás v ní nebude moci porazit. Chrisova slova mi zní v hlavě, ale já se cítím v pasti.

Nesmí mě vyhodit, dokud nezjistím, co se stalo s Rebekou.

„Káva byla výborná a děkuji vám za druhý šálek.

Rozhodně mi pomohla zvednout mlžný opar nad tou spoustou vín, na která jsem měla jen málo času.“

„Posad'te se a povězte mi, c o jste studovala a c o jste se naučila.“ Pokyne směrem k židlím potaženým hnědou kůží, které stojí před jeho pracovním stolem, a naznačí, ž e chce, abych se posadila po jeho pravici. Okamžitě pocítím potřebu vybrat s i židli vlevo a jasně s i uvědomuju, ž e tím bych ho rozhodně nepotěšila. S tímhle mužem mám evidentně problém. Cítím a zároveň necítím potřebu ho potěšit. Ovšem zkušenost s přehnaně autoritativními muži typu Marka ve mně nakonec převáží a já se rozhodnu, že si nesednu nikam.

Jak vysoko dokážu vyskočit dnes, předznamená, jak vysoko bude Mark čekat, že vyskočím příště.

Když se nepohnu, zvedne obočí. „To vás tak děším, paní McMillanová, že si ani nechcete sednout?“

Pozvednu bradu a pohlédnu přímo do jeho ocelově šedých očí. „Můžete se snažit, jak chcete, pane Comptone, vyděsit mě s e v á m nepovede. Zato vaše testy ano. Byla bych raději, kdybyste mě zkoušel ze znalostí až ve chvíli, kdy na vás budu moci udělat patřičný dojem. Na druhou stranu se mi nechce do té doby pracovat v obchodním oddělení.“

„Nevždy s e n á m dostane toho, p o č e m toužíme, paní McMillanová.“ Má nečitelný výraz, a l e j e h o h l a s z n í t i š e, sametově jemně a j á dnes u ž poněkoli k á t é n e v í m, jestli se bavíme o mé práci. „Vše, co dělám, má svůj smysl a je pečlivě promyšleno. Dříve nebo později to sama zjistíte. V pátek večer tu proběhne ochutnávka vína. Účastníci však n e b u d o u ž á d n í středoškolští studenti. Budou t o z á m o ž n í, v z d ě l a n í k l i e n t i s velmi sofistikovaným vkusem. Potřebuji, a b y s t e n a n ě byla patřičně vybavená. A také potřebuji, a b y s t e se na svou přípravu patřičně soustředila.“

Sofistikovaný. To slovo zní jako urážka; je jedno, jestli to tak

skutečně je, nebo jsem si to jen moc vzala k srdci, účinek je stejný. Zaplaví mě pocit nedostatečnosti, dávno ztracený nepřítel, který hrozí, že mě dostane na kolena. Vztek najednou vystrčí svou hnusnou hlavu a tentokrát je mnohem jednodušší mu podlehnout. „V tom případě soudím, že bych raději měla jet domů a tam studovat.“ Jakýmsi záhadným způsobem se mi povedlo, že se mi neklepe hlas.

Privře víčka a jeho pohled je najednou temný a já vím, že si uvědomil, že u mě narazil. Naučila jsem se ovládat své reakce a nasadit pokerovou tvář vždy, když je to potřeba.

„Jste si vědoma toho, že Riptide je místem, kde se koná celá řada akcí spojených s ochutnávkou vína, které pořádáme ve spolupráci s těmi nejlepšími vinaři světa?“

Zamrkám. „Ne. Nejsem.“

„Jste si vědoma toho, že každý rok pořádáme charitativní akci ve spolupráci s Transsibiřským orchestrem?“

Srdce mi spadne až do kalhot. Proč jsem si to sama předtím nezjistila? „Ne. Ne, to nejsem.“

„Tak to jsem si jist, že jste si sama uvědomila, že jsem se vám snažil pomoci, Saro,“ prohlásí. „Pro mě je tohle všechno svámi víc než jen jedny prázdniny v místní výstavní síni.“

Pokud to ovšem takto nechcete, tak beze všeho, zítra ráno vás nechám v galerii prodávat, co srdce ráčí.“

Můj vztek se změní ve stav blízký panice. „Ne. To nechci.“

Chci dělat víc. Můžu dělat víc.“

„Potom mi věřte.“

Ztěžka polknu překvapením nad jeho slovy. „Ano. Budu...”

dobře. Naučím se, co po mně budete chtít.“

Oči se mu rozsvítí souhlasem. „Výborně. Dám vám na dnešní večer odklad. Jděte domů a studujte. První věc, kterou zítra ráno udělám, bude test pro vás, abych zjistil, jak daleko jsme od stavu, v němž bychom potřebovali být.“

Je to znak, že jsem propuštěna, což potvrdí i skutečnost, že se natáhne po telefonu.

„Děkuji,“ zamumlám a v naprostém zmatku zamířím chodbou pryč. Mate mě, jak rychle jsem vyměnila myšlenku letní brigády za představu nového života, ale tak to je a nedá se to vrátit zpět. Pracovat pro Riptide, dokonce i prostřednictvím této galerie, by znamenalo splnit si sen.

Chci to víc než cokoli, co jsem kdy ve svém životě chtěla.

Projdu kolem svých dveří a z chodby cítím růžovou vůni.

Zastavím se, udělám krok zpět a uvědomím si, že jsem celou tu dobu nechala hořet svíčku. Ráda bych už utekla domů, abych se pokusila zjistit, co všechno se dnes kolem mě seběhlo, co všechno se mi přihodilo ode dne, kdy jsme poprvé otevřela Rebečin deník.

Rychle sfouknu hořící plamen, pak si ale všimnu menší obálky, která leží na mé pracovní židli a na níž je uvedeno moje jméno. Hned poznám rukopis. Studovala jsem jeho podpis, jeho styl písma. Obejdu stůl, popadnu obálku a pospíchám ke dveřím. Nechci tu zůstat a otevírat ji tady.

Chci být sama, než se odvážím do ní nahlédnout.

Konečně jsem bezpečně uzamčena ve svém autě s nastartovaným motorem. Zírám na své jméno na žlutém papíru obálky a nejsem si jistá, na co vlastně čekám.

V náhlém záchvatu roztrhnu perforovaný proužek a vytáhnu list linkovaného papíru. Zalapám po dechu.

Uvnitř je kresba, na níž sedím u kavárenského stolku v hlubokém soustředění. Dole se skví umělcův podpis. Stal se ze mě originál kresby Chrise Merita.

Deset

Nemůžeš pořád přemýšlet o všem, jako že je to Rebeky, to by ses z toho za chvíli zbláznila, říkám si, když si druhý den sedám na židli u svého pracovního stolu v galerii. Jde o těžce vybojované poznání, k němuž jsem dospěla po bezesné noci, během níž jsem zírala do tmy. Proto jsem dnes tak vyčerpaná, ale přinejmenším jsem se rozhodla považovat tohle místo za své. Budu muset, protože jak jinak bych mohla čelit výzvě, kterou přede mě postavil můj nový šéf? Jak jinak bych mohla opravdu uvažovat o úspěšné kariéře v esvětě umění po všech těch letech, kdy jsem sama sebe přesvědčovala, že toho nejsem schopná?

S předsevzetím, že si vybuduju svou novou identitu v galerii, se ponořím hlouběji do koženého křesla za pracovním stolem. Přede mnou leží na stole výsledek mého impulzivního nákupu: nový, nádherně vykládaný deník vázaný v rudé kůži, který jsem si před pár minutami pořídila v Avině kavárně. Doufám, že když si budu zapisovat své myšlenky, pomůžu mi to zbavit se obsedantních představ o tom, jaké myšlenky měla asi ona, nebo je alespoň omezit na minimum, a tak yž em it o pomůže pochopit, proč každé mé probuzení provází tak velký zmatek.

Uchopím rudé pero, které jsem si koupila spolu s deníkem, a otevřu první prázdnou stránku, na níž napíšu „21. srpna, druhý den v galerii“. V žaludku se mi přemílá vina a já pero odložím. Vždyť nezapomínáš na Rebeku. Prostě si jen hledáš cestu, jak ji

najít.

Nadechnu se, znovu vezmu pero do ruky a zírám na stránky deníku. V duchu však vidím jen kresbu mé postavy, kterou Chris včera odpoledne nechal u mě na židli. Nebo spíš kresbu ženy, která vypadá jako já, ale je trochu jiná. Nejsem tou dívkou, kterou se nechal inspirovat slavný malíř, ačkoliv vlastně jí jsem, nebo přesněji – včera odpoledne jsem jí byla.

Z myšlenek mě vytrhne zabzučení telefonu na stole.

Automaticky se ohlásím: „Tady Sara McMillanová.“

„Dobré ráno, paní McMillanová.“ V tónu hlasu mého nového šéfa nečekaně zní úsměv a já se trochu uvolním.

„Dobré ráno, pane Comptone.“

„Odvolalim ě d o N e w Y o r k u k v ů l i n ě j a k é o b c h o d n í z á l e Ź i t o s t i s p o j e n é s R i p t i d e . Z ů s t á v á m d o č t v r t k a .“

Napětív mém břiše trochu povolí a já uvolním zádové svalstvo. Konečně trocha prostoru pro nadechnutí. Ano.

Ano. Ano.

„C o Ź o v š e m n e z n a m e n á , Ź e s e m ů Ź e t e v y p r a v i t d o o b c h o d n í h o ,“ h l a h o l í , j a k o b y p ř e d e m c h t ě l z m é h o m o z k u v y p u d i t m y š l e n k u j e š t ě p ř e d t í m , n e Ź b y m ě m o h l a n a p a d n o u t . N e s t a l o s e t a k , a l e p ř i z n á v á m , Ź e b y m o h l o .

„V pátek, paní McMillanová. Vaším úkolem je být připravena tak, abyste na mě udělala tak velký dojem, jak jste jen schopna. Studovala jste celý včerejší večer pečlivě, předpokládám?“

„To rozhodně ano.“ Chci tuhle příležitost chytit za pačesy.

Nedovolím, aby mě zmohly vlastní mezery ve vědomostech.

„V ý b o r n ě . T a k s e p ř i h l a s t e d o s v ě e - m a i l o v é s c h r á n k y a

klikněte na odkaz, který tam naleznete. Vaše testování začne. Tento test nebudu hodnotit, alespoň ne tentokrát. Je to pouhý prostředek k tomu, abyste viděla, jak dalece jste pokročila.“

Další dobré zprávy a já vím, že v mém hlase je poznat úsměv, který mi hraje na tváři. „To zní skvěle.“

„Paní McMillanová,“ odpoví příkře a jeho tón vyžaduje reakci, kterou mu hbitě a svědomitě poskytnu.

„Ano, pane Comptone?“

„Mějte se pěkně.“

Pak linka klapne a oněmí.

O dvě hodiny později je skoro poledne a já z toho všeho začínám trochu bláznit. Všechny ty názvy a vinařské regiony a jména vinařů se mi slévají v jedno a já se rozhodnu přistoupit ke starému známému řešení všeho, co je v životě špatně. Kafe. Káva je mou jedinou skutečnou neřestí, takže si říkám, proč se do ní nepustit s e zaujetím účastníka olympijských her? Kromě toho se Ava zmínila o tom, že bychom spolu mohly jít na oběd. Když jsem si kupovala deník, zrovna někam odběhla. A zatím se mi neozvala. Říkám si, že nemůže ničemu uškodit, když se teď za ní zastavím.

Taky jsem zvědavá, co nového by mi mohla prozradit o tom podivném světě, v němž právě přebývám. Přes všechna moje předchozí prohlášení o tom, že tohle je moje nová kancelář a práce, si pořád nějak uvědomuju, že se tady nikdy pořádně nezabydlím, alespoň ne do chvíle, kdy konečně odhalím záhadu Rebečiny dovolené.

Zamířím k recepcia chvílku nezávazně konverzuju s Amandou a několika dalšími zaměstnanci. Skoro se nedokážu ovládnout znovu pomoci nějakému zákazníkovi při výběru.

Amanda mě varuje připomínkou Markova hněvu a já radši rychle zamířím do kavárny. Očima přelétnu prázdné stolky a nedokážu potlačit zklamání, když zjistím, že Chris tu nikde není.

Sednu si ke stejnému stolku, u kterého jsem pracovala včera. Snadná volba. Zvyky, věci, které se zdají normální – po takových věcech toužím stejně intenzivně jako po kávě, kterou si tu právě hodlám objednat.

Jsou dvě hodiny a Chris ani Ava se doposud v kavárně neukázali. Mám v sobě dvě bílá moka a už jsem přešla na černou kávu. Nedokážu potlačit třas a je docela zřejmé, že bych si potřebovala dát něco k snědku. Čekání na to, že se vyplní naděje na společný oběd s Avou, tentokrát nevyšlo.

Dobré zprávy ovšem jsou, že v zamlženém tunelu mého kofeinového opojení se moje povědomí o vínech, která budou hrát hlavní roli páteční ochutnávky, začínají radikálně zlepšovat.

U mého stolku se objeví kluk o d pokladny, bez ptaní mi doplní hrnek kafem a usměje se. „Pan Compton říkal, že vám máme neustále dolévat.“

Správně. Pan Compton říkal. Vykouzlím falešný úsměv a podobně znějící „děkuji“, ale představa, že m ů j n o v ý šéf monitoruje i to, co piju, mi nedělá dobře. Jako kdyby se snažil... hm, o co? Odpověď mě napadne vzápětí.

Kontrolovat. Projede mnou vlna emocí a usadí se ve mně.

Když vás ovládá mu ž jako Mark Compton, j e n a tom nepochybně něco velmi sexy, ale ať už to tak skutečně je nebo ne, je to z mnoha důvodů, které bych raději nezmiňovala, dost nepohodlné.

Pohodlnost se přeceňuje, křičí hlásek kdesi vzadu v mé hlavě a já vím, že t o j e hlas mého podvědomí, které se dožaduje

pozornosti. Pravda je, že jsem každý den o d své promoce strávila broděním se v nudné předvídatelnosti. Až na chvíle strávené s Michaellem. Zaskřípu zuby.

Předvídatelnost je stokrát lepší než to, co jsem s ním zažila.

Připomenu si, že existují způsoby, jak se zbavit jejích tenat, pokud ovšem v plánech nepočítá s muži jako Michael...

nebo Mark. Správně. Jiné způsoby. Musela jsem si to přečíst o d někoho jiného, vstoupit d o jejího života, abych poznala vzrušení. To jsem tak zoufalá? Pevně sevru víčka a pokárám se. Tohle není její život. Tenhle život je tvůj.

Pomalů se ve mně utváří rozhodnutí. Musím se ponořit do práce a udělat z dneška začátek nové pracovní kariéry.

Násilím otevřu oči a sáhnu po knize. Pohybem ruky zároveň shodím hrnek kafe ze stolu. Skvělé. Fakt skvělé. Káva se rozlévá p o stolku i podlaze a také p o mém jediném páru černých lodiček, které mi tak jdou k těm černým pouzdrovým šatům. Červeň mých tváří by se teď dozajista dala přirovnat k barvě mé hedvábné halenky.

Popadnu pár ubrousků a snažím se utřít stůl aspoň do té míry, abych uchránila před zkázou počítač. Když je nahoře hotovo, skloním se a začnu otírat mokrou botu a podlahu.

„Vypadá to, že byste mohla upotřebit tohle.“

Známý hlas počechrá má nervová zakončení a mně se do tváří nahrne krev. Ne. Prosím. Ať se to prosím nestane.

Dřepne si přede mnou a můj pohled sklouzne k jeho pevným stehnům, o něž se opírá rukama. Silnýma rukama umělce, které drží ubrousky. M ů j pohled pomalů sklouzne až k svůdně zeleným očím, jejichž majitelem je Chris Merit.

Tenhle slavný, nádherný muž skoro klečí vedle mě na zemi a snaží se mi pomoci. „Máte opravdu talent objevit se zrovna ve chvíli, kdy má hlavní slovo moje nešikovnost,“ obviním ho.

Zvlní rty do úšklebku a v panenkách jeho zelených očí se objeví žluté tečky. Ne. Spíš šupinky zlata. „Spíše bych si dovolil považovat to za talent objevit se právě včas, abych vám mohl pomoci,“ prohlásí chraplavým hlasem, mrkne na mě a dál utírá nepořádek. Dobrý bože! Chris Merit je moje osobní uklízečka. A právě na mě mrknul. Skoro nedýchám.

Narovná se a zamíří k odpadkovému koši. Z jeho pohybů číší sebevědomá mužská grácie, která mě dokonale očaruje.

Jsem jako přikovaná na místě. Dokážu jen užasle na něj zírat.

Což, uvědomím si, není úplně dobré, když máte n a sobě sukni a sedíte na bobku.

Rychle vstanu. Použité ubrousky dám do prázdného hrnku, ale to už je zpátky a stojí vedle stolku. Blízko.

Opravdu blízko. Do nosu mě udeří dráždivá, nádherná zemitá vůně jeho parfému a zažehne ve mně plamen touhy. Líbí se mi, jak voní, a díky němu jsem v sobě také znovu objevila slabost pro seprané džíny a motorkářské boty, která mě, obávám se, už nikdy neopustí. A i když se snažím sebevíc, nedokážu potlačit vzpomínku na to, jak mi nedávno přehodil přes ramena svůj kožený kabát.

„Hm, moc děkuju,“ podaří se mi ze sebe vypravit a zní to stejně utahaně, jako se sama cítím. „To je pěkně trapné.“

„Vůbec ne.“ Má vřelý pohled, který mi připomíná zeleň letní trávy. Zní to upřímně. „Podle mého jste skvělá.“

„Skvělá,“ opakuju p o něm bezvýrazným hlasem. „Taková

nechce být žádná žena.“ Tak mluví muž o své o mnoho let mladší sestře nebo o holce, s kterou nechce chodit. Ne že bych si myslela, že se mnou chce Chris chodit. Vlastně nevím, co jsem si myslela. Nebo co si myslím teď.

„A jaká tedy chce taková žena být?“ V jeho hlase zazní škádlivý tón a přesně pasuje k výrazu, který nasadil.

Krásná. Sexy. Pro tohoto muže chci být jedno nebo druhé, nebo nejraději oboje, ale vyslovit to se neodvážím, takže se spokojím s „ne nešikovná“.

„Jste zajímavá.“

„Zajímavá?“ podívám se. C o t o m á o n i pan Compton, že pořád používají tohle slovo? Musí to mít cosi do činění s uměním, něco, co jsem ještě nepochopila. „Já... dobře.

Řekla bych, že je to lepší než být nešikovná.“ Nejsem si však jistá, jestli je to lepší než skvělá. Prostě nevím.

„Ale pořád se vám takové označení nelíbí.“

„Je... naprosto v pořádku.“

„Inspirovala jste mě ke skice.“

„Takže jsem vaše skvěle zajímavá a nešikovná inspirace,“

prohlásím sebevědomým tónem, ale hned se z toho cítím špatně. Měkčím tónem dodám: „Ale děkuju. Jsem poctěna tím, že jste mě nakreslil, a když jsem otevřela tu obálku, úplně mi to vzalo dech.“ Nedokážu zadržet svůj pitomý úsměv.

„Ted' vlastním originál od Chrise Merita.“ Svraštím obočí.

„Leda byste ho chtěl zpátky.“

Dá se do smíchu. „Samozřejmě že ho nechci zpátky.“ Pak zaváhá. „Líbí se vám?“

Slyším snad v jeho hlase ždibec nejistoty? Vidím ji snad v jeho nádherných očích? Samozřejmě že ne. Na svých dílech už vydělal miliony. V tomhle neuvěřitelném těle se nemůže nacházet ani zdání nejistoty.

Přitisknu si ruku na bušící srdce. „Moc se mi líbí.“ Moje srdce není bohužel jediná věc, která pádí jako o život. Taky se ozývá můj žaludek a ne zrovna diskrétně. Vlastně je to docela slyšet. Hodně slyšet. Pevně zavřu oči a cítím, jak mi tváře znovu červenejí.

Ze rtů mu splyne jemný sexy úsměv. „Máte hlad?“

Odvážím se na něj pohlédnout. Předstírám, že si nejsem ničeho vědoma. „Proč si to myslíte?“

„Jen tak hádám,“ škádlí mě. „Vzhledem k tomu, že sám mám hlad jako vlk, jsem doufal, že vy byste na tom mohla být podobně.“

Věnuje mi nadějeplný úsměv, který mi pronikne až do morku kostí. Usmívá se na mě, ale nesměje se mi. To se mi na něm líbí, jak dokáže zařídit, že ho vnímám na sto procent, ale zároveň je mi s ním dobře.

Znovu mi zakručí v žaludku a já se začnu smát. „A jéje, řekla bych, že mám opravdu hlad.“ Potřesu hlavou. „Vy prostě umíte odhalit všechny moje slabé stránky.“

„Pokud jídlo může být slabá stránka, pak se obávám, že jsem na tom stejně. Máte ráda mexickou kuchyni? Pár bloků odtud je restaurace, která se jmenuje U Diega a Marii. Je to taková mexická špeluňka, ale jídlo mají moc dobré. Občas u nich odpoledne sedávám na dvorku a skicuju.“

„Mají víno?“ zajímám se.

„Jsou spíš na pivo a tequilu.“

„To je dobře, protože v nejbližší hodině nechci víno vidět ani na jídelním lístku.“

„Rozumím tomu dobře, že Mark vás pořád nutí do vína?“

„Pokud máte na mysli pana Comptona, pak ano.“

Obrátí oči v sloup. „Pane bože, pan Compton.“ Vytrčí bradu. „Tak jdete se mnou do té hospody?“

Přikývnu a usměju se. Vypadá snad potěšeně, nebo se mu dokonce ulevilo? Ne. To je hloupá myšlenka. Odvrhnu tu směšnou představu a snažím se nezubit se na něj jako nějaká školačka. Jdu na oběd s Chrisem Meritem a budu mít příležitost promluvit si s ním o jeho díle. Odchází ke stolku, u kterého seděl včera, a vezme si z něj neotevřený batoh.

Zalijem si vlna úlevy. Nestojím o poznání, že jsem znovu pozoroval a já to vůbec netušila.

Rychle si sbalím věci do kabelky z rudé kůže a už už si ji chci hodit na rameno, když se po ní natáhne on. „Ponesu vám ji.“

Sevřu rty. „Mám pocit, že byste mi měl dovolit, abych si ji nesla sama. Bojím se totiž, že taková pěkná holčičí kabelka by mohla váš pečlivě budovaný obraz drsného umělce oděného v kůži rozmetat na kusy. Kromě toho je lehká. Ale i tak moc děkuju.“

Sundám o u kabelku z ramene hodně váhavě. „Pokud změníte názor, rád risknu, že můj pečlivě budovaný obraz drsného umělce oděného v kůži, o němž jsem ani nevěděl, že ho mám, přijde k úhoně.“

Lehce se usměju. „Pokud si to rozmyslím, připravím si foták na mobilu.“

Usměje se a zvuk drsného mužského smíchu mi v hrudi, no, spíš v celém těle spustí zvláštní pocit.

Venku nás přivítá chladný vítr vanoucí o d oceánu a já jsem ráda, že jsem si vzala halenku s dlouhými rukávy.

Potlačím zachvění, protože se bojím, že by mi Chris zase nabídl svůj kožený kabát, i když ta představa mi není nijak nepříjemná. Jen prostě nerozumím dynamice, která mezi námi panuje, a nejsem si jistá, jestli bych dokázala uchovat si chladnou mysl, pokud by se mého těla dotklo cokoliv, co by s ním mělo co do činění.

Vydáme se pěšky směrem k restauraci a já si intenzivně uvědomuji jeho tělesnou blízkost i to, jak je veliký. Tenhle muž mě strašně mate. Všechny moje nervy se v jeho blízkosti mají na pozoru, přesto se s ním cítím podivně klidná. Pod povrchem se skrývá cosi, co zatím nedokážu odhalit, něco, co popírá jeho bezstarostný zevnějšek, a já hořím touhou porozumět tomu, co by to mohlo být.

Hodí po mně postranním pohledem. „Jak se práce v galerii porovnala s učitelstvím?“

„Místo učitelky je ze mě studentka, což je ta poslední věc, kterou bych čekala, když jsem se dala do tohoto nového dobrodružství pouštěla.“

„Vy jste si byla dost jistá, že umění rozumíte, vidíte?“

„To ano. Já totiž umění rozumím. Rozumím umělcům. Tedy alespoň jsem si to myslela. Z jakéhosi neznámého důvodu jsem si myslela, že jste stejný jako váš otec.“

Na rtech mu hraje drobný úsměv a já mám pocit, že si užívá nějaký mně neznámý vtip. „Opravdu?“ zeptá se a pokyne směrem k vchodu s černým ocelovým rámem na dvorek

restaurace. „Můžeme si sednout tady venku a oni sem pošlou obsluhu, abychom si mohli objednat.“

Vzhledem k tomu, že je už dávno po poledni, není tu moc lidí a my si můžeme vybrat z e šesti kovových stolků, které stojí na ocelové podestě. Vyberu stůl hned u zábradlí, abychom se přes něj mohli vyklonit a pozorovat Golden Gate Bridge a desítky čtverečních kilometrů fantasticky modrého oceánu. Takový pohled se mi nikdy neomrzí, a i když to v takovém městě jako San Francisco není právě jednoduché, daří se mi vyhýbat se mu až příliš často.

Uvelebím se v křesle a do tváře se mi opře vítr. Dřív než se dokážu ovládnout, otřesu se chladem. Vzhlednu a zjistím, že Chris stojí přímo nade mnou. Ne. Spíš se nade mnou tyčí.

„Je vám zima.“ Nezní to jako otázka.

„Ne,“ ujistím ho. „Miluju tenhle pohled. Jsem –“ Přemůže mě silný poryv větru a já jeho vlivu prostě nedokážu čelit – rozdrkotají se mi zuby. „Dobře.“ Zvednu ruce, jako že se vzdávám. „Je mi zima.“

Překvapímě. Jeho ruka něžně obemkne moje zápěstí a zvedne mě ze židle. Stojíme blízko sebe, takřka tváří v tvář a já se nemůžu ani nadechnout. Mé tělo se snaží pokořit chlad, který tu panuje, a pod stiskem jeho ruky koncentruje teplo, které si brzy najde cestičku vzhůru po mé paži a přes celou hrud'. Pozoruje mě z e své výšky, a i když má neproniknutelný výraz, cítím, jak mezi námi narůstá napětí.

Vítr mi vžene do očí pramen vlasů a on pustí moje ruce a něžně ho odstraní. Jeho prsty zůstanou na mé tváři o chvilíčku déle, než je třeba. „Pojďme dovnitř, tam je teplo.“

Jeho hlas působí něžně jako před několika vteřinami jeho

prsty.

Otevře mi dveře a já vstoupím dovnitř. Nervózně se vyhýbám jakémukoli očnímu kontaktu a snažím se ovládnout srdce, které bije v nemožně rychlém rytmu. Zaznamenám tichou mexickou hudbu. Není tu víc než deset stolů a z nich pouze jeden je obsazený.

Pokyne bradou směrem k malému stolku pro dva, který stojí ve výklenku u okna. Je to místo z dosahu nepříjemného studeného větru a zároveň intimní, alespoň podle mých standardů. „Nejlepší stůl v celém lokále. Co myslíte?“

Přikývnu a souhlas. „Pokud k tomu dodají pár pálivých papriček na zahřátí, myslím, že to bude perfektní.“

„Vy si docela troufáte, co?“ nadhodí a zamíříme ke stolu.

„Jídlo je jediná věc, u které si troufám tvrdit, že nemám žádné zábrany.“

Odsune mi židli a v očích mu potouchle zablýskne.

„Nemějte obavy. O jiné věci se dělit nebudu, dokud hezky nepožádáte.“

Posadím se dřív, než se odvážím zeptat, o jakých věcech to mluví. Překvapímě, jak mu na tuhle udičku skočím. „Tohle zní jako něco, nač by se člověk zeptal nad tequilou, ovšem v takovém případě by to stejně nefungovalo. Byla bych pod parou a nepamatovala bych si, co jste mi odpověděl.“

Pověsí můj kufřík a kabelku přes opěradlo židle a prsty se letmo dotkne mé paže. Hedvábí mé halenky není pro slastný dotek jeho ruky žádnou překážkou. Když ho ucítím, neslyšně syкну a na několik nekonečných vteřin zabodnu svůj pohled přímo do jeho očí.

„Takže dneska žádná tequila,“ jemně to okomentuje. Pak se posadí, sáhne po jídelním lístku zataveném v plastu, který trčí z držáku na ubrousky, a podá mi ho.

Vděčně přijmu, prolétnu nabídku a hlava se mi přitom točí nad divokou jízdou, kterou tenhle muž rozpoutal.

„Pokud si opravdu troufáte tak, jak jste předtím tvrdila,“ napovídá mi, „vřele bych doporučoval kuřecí fajita tacos s pálivou omáčkou.“

„Beru vás za slovo,“ souhlasím okamžitě.

K našemu stolu přispěchá asi padesátiletá hispánská servírka a pozdraví Chrise španělsky. I když je moje znalost španělštiny jen základní – vlastně spíš ani to ne –, z toho, jak se jí při hovoru rozsvítí tvář, poznám, že má Chrise moc ráda.

Taky je zřejmé nejen to, že Chris k ní chová stejně vřelé city, ale především skutečnost, že španělsky mluví líp než dobře.

Chvilku spolu rozprávějí a Chris si přitom sundá kabát.

Sklouznu pohledem k tetování, které má na ruce, ale rukáv mi brání vidět ho celé. Zaujme mě design i barvy. Je to snad...

mohl by to být...? Ano. Asi je to opravdu drak.

„Saro,“ osloví mě Chris anglicky a já obrátím pozornost od složitého vzoru jeho tetování. „Tohle je Maria. Restaurace nese její jméno. A její syn Diego je tady šéfkuchařem.“

Maria se zasměje a zní to nakažlivě přátelsky. Líbí se mi, stejně jako celé tohle místo. „Šéfkuchař?“ namítne. „Cha cha, vždyť je jen normální kuchař. Nepotřebuju, aby si o sobě moc myslel. Nechá si to stoupnout do hlavy a za chvíli zakládáme pobočky po celých Státech. Mně se líbí tady, doma.“ Lehce se ukloní. „A moc ráda vás poznávám, Saro.“

„Taky vás ráda poznávám, Mario.“

Chris drží v ruce jídelní lístek stejný jako ten na stole, do kterého jsem se ještě nestačila podívat. „Takže dáte na moje doporučení ohledně tacos?“

Horlivě přikývnu. „*Sí, dame el fuego.*“ Ano, sem s tím ohněm.

Oba se zasmějí.

„Mluvíte španělsky, seoro?“ zeptá se Maria s nadějí v hlase.

„Špatně,“ ujistím ji a ona se na mě usměje.

„Chod'te častěji a my to změníme.“

„To by se mi líbilo,“ prohlásím a myslím to vážně. Tahle žena se mi opravdu líbí a já vím, že je to kvůli tomu, že se ke každému hned chová mateřsky, stejně jako moje matka.

„Já si dám Coronu, Mario,“ poručí si Chris a mrkne na mě.

„Dáte si taky?“

„Ne ne,“ pospíším si. „Já jsem muší váha. A musím ještě do práce.“ Podívám se na Mariu. „Čaj. Ne. Počkejte. Pořád mám v sobě hodně kofeinu a potřebuju se ho zbavit. Dám si vodu.“

„Corona vás toho kofeinového opojení zbaví okamžitě,“ navrhone Chris.

„Z bláta do louže,“ prohlásím. „Radši ani nechtějte vědět, jak velká muší váha vlastně jsem. To bych radši neriskovala.“

Maria odspěchá pro objednané pití a její kolega nám přinese tortillové chipsy a salsu. Pak nám dolije vodu.

Chci se dozvědět o Chrisovi víc jako o muži i jako o malíři, a tak hned, když jsme zase sami, využiji příležitosti. „Takže vy jste vlastně trilingvní. Předpokládám, že umíte francouzsky, když

část roku žijete v Paříži.“

„Je parle espagnol, français, italien, et j'aimerais beaucoup dessinez-vous nouveau. Modele pour moi, Sara.“

Francouzština zní z jeho úst tak smyslně, že mi z toho vyschne v krku a po celém těle cítím mravenčení. „Vůbec netuším, co jste právě řekl.“

„Řekl jsem, že umím španělsky, francouzsky a italsky.“ Pak se ke mně nakloní blíž a jeho pohled se střetne s mým.

„A pak jsem dodal, že bych vás moc rád znovu maloval.

Stůjte mi modelem, Saro.“

Jedenáct

Chris mě chce znovu skicovat? Ne. Nejen skicovat. Chce mě malovat a řekla bych, že tím myslel ve svém ateliéru.

Ohromím to tak, že nemám slov. V krku mám sucho a nedokážu promluvit ani slovo. Tuhle tichou reakci na stres ještě neznám, ale já vždycky zacházela do extrémů. Naprosté ticho, či naopak mluvení rychlostí blesku, nic mezi tím. Pořád oněmělá zamrkám na Chrise, který mě pozorně sleduje, a z výrazu jeho tváře nedokážu vyčíst nic než napětí, jak odpovím. Čeká, co řeknu. Řekni něco, tiše si přikážu.

Cokoliv. Ne. Ne cokoliv. Něco vtipného a okouzlujícího.

Naštěstím, když mě dočasné mentální nedostatečnosti poskytnout nějakou dokonalou odpověď zachrání Chrisovo pivo, které se před ním znenadání objeví. Z mých rtů splyne jemné oddechnutí a Chris se pustí do hovoru ve španělštině s mužem, který teď stojí u našeho stolu. Snažím se přijít na to, co Chrisovi odpovím, až se zase vrátíme k našemu tématu, ale než se stačím k něčemu dobrat, zatáhne mě do své konverzace.

„Saro, seznámte se s Diegem,“ prohlásí Chris, „druhou půlkou názvu téhle restaurace.“

Snažím se soustředit na rozhovor s Diegem, který je zhruba stejně starý jako Chris. Má pěknou bradku a příjemné hnědé oči, ale pořád si intenzivně uvědomuji, jak dlouhé má Chris prsty. Vymačkává si jimi do piva limetu. Je to trochu bláznivé, když vás na někom přitahují ruce, ale samozřejmě připomínám si, že jeho ruce jsou nadány takovým talentem jako málokteré na světě. Točí se mi z toho všeho hlava, a to ani nemluvím o tom, jak velký mám hlad, takže zatímco ti dva spolu hovoří, já se spokojím s pouhým nasloucháním jejich konverzaci a uždibuji při tom teplé slané tortillové chipsy, které namáčím do salsy. Vypadá to, že Diego se chystá na výlet do Paříže, a vyptává se Chrise, kde by se mohl ubytovat a c o b y t a m mohl vidět. Chris mu ochotně odpovídá. Překvapuje mě, že se Chris, slavný umělec, který svým dílem vydělal miliony dolarů, chová jako úplně normální člověk.

Objeví se náš číšník – opravdový, ne Diego – s jídlem a Diego se omluví a vzdálí se, aby nás mohli obsloužit. „Moc se omlouvám,“ prohodí Chris. „Celé ty tři týdny, co jsem se vrátil z Paříže, byl Diego pokaždé pryč, když jsem tu byl.“

Ukáže na můj talíř. „Co tomu říkáte?“

Nasaju kořeněnou vůni a žaludek zajásá radostí. „Vypadá to a voní naprosto božsky.“

Vezme srpek limety a ukáže na můj talíř. „Když na to nedáte tohle, chutná to úplně jinak.“ A vymačká šťávu z limety na svoje jídlo.

„Nikdy jsem si na tacos limetu nedala, ale klidně to zkusím.“ Následuji jeho příkladu a jsem ráda, že jsme přesunuli pozornost od mého pózování k jídlu.

„Než se do toho pustíte, měl bych vás varovat, že pálivé tady opravdu znamená pálivé. Takže pokud si nejste jistá, že to zvládnete, tak –“

Na taková varování jsem příliš hladová. Vezmu do ruky taco, otevřu ústa a žaludek se mi rozechvěje radostí a očekáváním.

„Počkejte –“ vyhrkne, ale už je příliš pozdě, i kdybych ho snad náhodou chtěla poslechnout, což stejně nemám v úmyslu.

V ústech mi vyšlehne plamen a razí si cestu hrdlem dolů.

Zalapám po dechu a skoro se zalknu. Pane bože, řekla jsem sice sem s tím ohněm, ale nemyslela jsem to doslova. Pustím taco, zatnu prsty jedné ruky do ubrousku, který mám rozložený v klíně, a druhou rukou se chytím za krk.

Chris mi podá svoje pivo a já neváhám ani vteřinu.

Popadnu ho a dopřeju si několik dlouhých studených doušků. I potom mám co dělat. Když žár v hrdle konečně odezní, ztěžka oddychuji. „Neměla jsem říkat sem s tím ohněm.“ Znovu se napiju jeho piva a hořkost trochu ztlumí pálení. Vráť se mi zdravé uvažování a já zírám na poloprázdnou láhev a pak na Chrise. Vypila jsem jeho pivo hned potom, co jsem ze sebe udělal naprostého blázna a skoro se udusila. Vráť mi láhev. „Pardon. Zapomněla jsem se.“ Proč se s tímhle mužem neustále ztrapňuju?

Usměje se na mě a napije se piva. Otevřu pusku a oběma rukama popadnu desku stolu, když vidím tu souhru jeho krčního svalstva, jak polyká jeden doušek za druhým.

Uvědomuju si intimnost, s níž sdílíme jednu láhev, jejíž hrdlo moje ústa obepínala jen několik vteřin předtím, než se jí zmocnil on. Položí skoro prázdnou láhev na stůl a zabodne se do mě pohledem. Jeho intenzita mi prozradí, že ve svých myšlenkách

nejsem sama.

„Máte opravdu talent být svědkem toho, jak se ztrapňuju,“

povede s e m i z e sebe vypravit hlasem zhrublým pálivým jídlem nebo prostě jen skutečností, že po světě chodí takový chlap jako on.

„Říkal jsem vám, ž e d á v á m přednost říkat t o m u talent přispěchat v pravou chvíli a zachránit vás.“

Zachránit mě. I když to říká už podruhé, stejně mi jeho slova projedou celým tělem, zasáhnou mě na duši a ve mně se pohne cosi dlouho potlačovaného a pozvedne to svou hnusnou hlavu. Nepotřebuju, aby mě někdo zachraňoval.

Nebo snad ano? To hluboko ukryté místo, které s e ozvalo, když slyšelo slovo zachránit, teď křičí „ano, ano, ano“.

Potřebuješ, aby t ě někdo zachránil. Chceš, aby t ě vždycky někdo zachránil. Chceš, aby se o tebe někdo staral.

Narovnám se a propletu prsty obou rukou v klíně. Bojuju tiše sama se sebou. Ne. Ne. Ne. Nechci, aby mě někdo zachraňoval. Nepotřebuju, aby mě někdo zachraňoval. Už ne.

Už dlouho ne. Už nikdy víc.

Chris zvedne ruku a ukáže směrem ke kuchyni. „Diego,“

zavolá. „Můžeš Sa ř e donést t o samé, a l e b e z t ě pálivé omáčky?“ Vymění s i m e z i s e b o u několik poznámek ve španělštině a pak se Chris znovu soustředí n a mě. Pozorně mě sleduje a já vím, že se snaží vyčíst z mé tváře emoce.

Hodně štěstí, pomyslím si, protože a n i j á sama nevím, co právě teď cítím.

„Jak jsou na tom vaše ústa?“

Navlhlčím si popálené rty a on mě pořád sleduje. Jeho výraz se pomalu mění a moje nervová zakončení a to bouřlivě reagují. „V pořádku,“ prohlásím, „ale ne díky vám.“

Měl jste mě varovat, že je to tak pálivé.“

„Zřetelně si vybavuju, že jsem se o to pokoušel.“

„Měl jste se snažit víc. Věděl jste, že jsem měla hlad jako vlk.“

„Použila jste minulý čas. Znamená to, že už hlad nemáte?“

„Jazyk mám spálený, možná už napořád, ale vlastně ano, pořád mám hlad jako vlk.“

„Já taky,“ přizná tiše. „Spíš by se dalo říct, že hlady přímo umírám.“

Znovu mám v krku sucho. Opravdu sucho. Víc než při předchozích deseti příležitostech nebo kolik jich vlastně bylo. Ve vzduchu je cítit napětí, praská ve vzduchu všude kolem nás, až mám pocit, že musí být vidět jiskry. Vnímám tohohle muže všemi částmi těla, a to se mě ještě ani nedotkl.

Nepamatuji si, že bych někdy někoho takhle vnímala. Nechci, aby to byla jen nějaká moje představa, a nejsem si jistá, jestli jsem dostatečně sebevědomá, abych byla s tímhle mužem.

Myslela jsem si, že otázky ohledně vlastního sebevědomí mám dávno za sebou, ale teď si nejsem moc jistá.

Zoufale toužím po jakékoli zámince, která by narušila tu atmosféru mezi námi, jež hrozí, že mě zahubí, a tak se uchýlím k nezávazné konverzaci. „Měl byste se do toho pustit, než vám to vychladne.“

„Seoro.“ Diego se objeví po mé levici a odebere mi talíř.

„Jste v pořádku? Naše jídlo je opravdu pálivé.“ Hodí po

Chrisovi nesouhlasným pohledem. „Mám za to, že tady seor vás měl varovat předem.“

Chris zvedne ruce na svou obranu. „Hele, já ji varoval.“

„Až p o prvním soustu,“ kontruju a užívám s i příležitosti spolčit s es Diegema trochu Chrisovizavařit z a t o moje ztrapnění.

„Před prvním soustem,“ opraví mě.

Diego prohlásí směrem k Chrisovi cosi ve španělštině, co zní našťavaně, a pak se obrátí na mě: „Měl vám něco říct, než jste se do toho pustila. Omlouvám se, seoro.“

„Nebojte se o mě a neomlouvejte se,“ prosím ho.

„Opravdu. Jsem naprosto v pořádku, respektive budu, až se vy dva na mě přestanete dívat, jako kdybych měla každou chvíli vzplanout.“

Objevís e číšník a položí přede m ě nový talíř. O d Diega převezme ten původní a zmizí.

„Řekl jsem jim, ať vám dají dvě omáčky na zkoušku na okraj talíře,“ vysvětluje Diego. „Ta zelená je jemná. Červená trochu pálí. Ani jedna vám ale nespálí ústa.“

Vděčně přikývnu n a souhlas. „Gracias, Diego. M ě l a jsem vyzkoušet, jestli je ta omáčka pálivá, než jsem se do toho pustila, ale jídlo prostě vypadalo a vonělo tak skvěle, že jsem neodolala.“

M ů j kompliment m u v žene d o tváří barvu, a l e a n i t a k si neodpustí se o mě strachovat ještě celou další minutu.

T e p r v e p o t o m o d e j d e . J s e m p o n e c h á n a n a p o s p a s pobavenému zkoumání geniálního umělce, který je až příliš sexy a který stále nezačal jíst, protože mě celou dobu pozoroval.

„Prosím, dejte se do toho,“ jemně ho pobízím. „Teď to máte ještě studenější než předtím.“

„Nejdřív zkuste, jestli je to v pořádku.“

„Alene,“ plísňím ho. „Nezkusím, protože byste mohl být znovu svědkem něčeho směšně nešikovného z mé strany.“

Zatváří se potouchle. „Líbí se mi dívat se na vás.“

Rozechvíváte ve mně mou tvůrčí stránku.“

Žaludek mi poskočí při vzpomínce na skicu. „Nemůžete mě pozorovat a zároveň u toho jíst.“

„O tom bych se hádal, ale v zájmu vašeho žaludku začneme společně.“ Poslední slovo obdaří skrytým smyslem, nebo ho tam jen já chci slyšet.

„Dobře,“ souhlasím. „Společně.“

Aniž bychom se na sebe přestali dívat, oba sáhneme pro mexickou placku a oční kontakt přerušíme, jen když se do ní zakousneme. Tentokrát mi pikantní chutě v ústech přímo explodují. Zasténám rozkoší. Buď je to opravdu tak dobré, nebo mám takový hlad, že to ani nepoznám.

Chris polkne své ohnivé sousto bez jediného mrknutí oka a pořádek namědívatímpohledem, který by se dal charakterizovat jako neskutečně hladový. „Mám to brát jako výraz vaší spokojenosti?“

V mém těle znovu zavládne požár, ovšem teď pouze jako proud krve, který se mi vlévá do intimních částí těla. „Co na to říct?“ vypravím z sebe. „Konec hladovění je dost příjemná záležitost.“ Vezmu lžíci, která leží vedle talíře, a ochutnám zelenou omáčku. „A tohle taky. Chutná mi to.“

Nabídne mi láhev piva, abych si dopřála další doušek, a já

jsem si naprosto jistá, že tentokrát to dělá jen proto, aby mi připomněl náš společný důvěrný zážitek. Zírám na láhev a vzpomínám na jeho ústa, jak se přimkla k hrdlu, které před několika okamžiky ještě okupovaly moje rty. Pak se donutím podívat se mu přímo do očí. „Ne. Děkuju.“

Chvilku odhaduje, co tím myslím, a z jeho tváře se nedá nic vyčíst. Pak zvedne pomalu láhev piva k ústům a zhluboka se napije. Znovu se dívám, jak při tom pracují silné svaly na jeho krku, a cítím pro změnu, jak se sevrou moje svaly, ovšem v podbřišku. Co mi to ten chlap dělá?

Položí láhev na stůl a já se s provinilým výrazem rychle natáhnu pro další taco a zakousnu se do něj. Chris udělá to samé a já začínám přemýšlet, na co všechno bych se ho ráda zeptala. Kdy maluje? A kde? Jakou má inspiraci? Jaké štětce používá nejraději? Otázky, které určitě slyšel milionkrát a už se mu nechce na ně odpovídat, takže si je nechám pro sebe.

„Tenhle stůl je ideální k pozorování ostatních lidí,“
prohodí.

Zadívám se ven a vidím, že na ulici panuje čilý ruch. Říkám si, že jsem si svůj život zařídila nějak černobíle, i když bych byla daleko raději, kdyby hrál všemi barvami. Oba upadneme do překvapivě pohodlného mlčení a pozorujeme lidi spěchající venku. Žena zavěšená do muže. Žena, která se pokouší donutit malého chlapce, aby si oblékl bundu. Jiná žena si přitáhne kabát těsněji k tělu a zřejmě pláče.

Chris se na mě zkoumavě podívá. „Každý má svůj příběh.

Jaký je ten váš, Saro McMillanová?“

Jeho otázka mě zastihne nepřípravenou a já bojuju s pokušením odpovědět mu větou, která mi pořád tane na mysli.

Žádný příběh nemám, alespoň ne takový, o kterém by se mi chtělo mluvit. „Jsem jen holka, která prožívá svůj letní sen o tom, že je blízko umění, které tak zbožňuje.“

„Povězte mi něco, co o vás ještě nevím.“

„Nemám v sobě ani špetku uměleckého nadání, takže musím žít svůj život vaším prostřednictvím.“

„Dovolte mi, abych vás maloval, a uvidíte.“

Nervózně se zakousnu zuby do spodního rtu. „Já opravdu nevím.“

„Co nevíte?“

„Chrisi, nechat se malovat někým, jako jste vy, je trochu znepokojující. Ale o tom jistě víte své.“

„Jsem jen muž se štětcem v ruce, Saro. Nic víc.“

„Vy nejste jen muž se štětcem v ruce.“ A uhnu pohledem ke skoro deseticentimetrové jizvě, která se táhne na jeho dolní čelisti a já si jí doposud nevšímala. Říkám si, jak je to vůbec možné. Říkám si, jaký je tenhle člověk, když se z něj sejme aura umělce. Znovu se do něj zabodnu pohledem a zkoumám zelené hlubiny jeho očí, které mě už tolikrát svedly. „Jaký je váš příběh, Chrisi?“

„Můj příběh je na plátně, kde bych chtěl vidět i vás.“

Proč na tom tak trvá? „Můžu... si to rozmyslet?“

„Jen pokud mi dovolíte, abych vás při tom dál přesvědčoval, že byste do toho měla jít.“

Využiju příležitosti a zeptám se na něco, co chci už dávno vědět. „Jak dlouho zůstanete ve městě?“

„Tak dlouho, dokud budu mít pocit, že tu mám být.“

„Takže nemáte žádné určité období v roce, které byste trávili tady, a jiné, kdy byste byl v Paříži?“

„Vydám se na cestu, vždycky když mám pocit, že to tak má být. S jedinou výjimkou. Každý říjen jsem v Paříži a účastním se každoroční charitativní akce v Louvru.“

„Tam, kde mají Monu Lisu?“ V hlase mi zní závist a já se ji ani nesnažím skrývat. Vidět Monu Lisu a zemřít, říkám si.

„Ano. Už jste ji někdy viděla?“

„Nikdy jsem nebyla mimo Státy, natož v tom slavném pařížském muzeu. Vlastně když to tak vezmu, kromě Nevady, kde jsem vyrostla, jsem nebyla vůbec nikde.“

„To je nepříjemné! Život je příliš krátký, svět příliš velký a uměleckých děl, které se vám líbí, existuje příliš mnoho na to, abyste rezignovala na myšlenku vidět vše, co můžete!“

„No, na umění mám ráda, že umožňuje svému publiku vidět kousek světa, příběh, který nikdy nebude jejich, očima někoho jiného. Třeba já jsem viděla Paříž vašimi očima.“

Hlavou mi bleskne vzpomínka na nástěnnou malbu v Markově kanceláři, ale rychle ji zapudím. Nechci, aby se lehký tón naší konverzace nějak zvrtnul.

„To zní, jako kdybyste sama se sebou přesvědčovala, že nemusíte cestovat, i když byste ve skutečnosti chtěla.“

Au. Skoro sebou trhnu. Když jsme u těch nervů... nejdřív to učení místo práce ve světě umění a teď tohle. „Někteří z nás nejsou tak bohatí a slavní, aby si mohli dovolit se po libosti toulat po celém světě.“

„Au,“ prohlásí a vysloví to, co já se odvážíla říct jen v duchu. „To bolelo.“

„To je dobře, protože zdůrazňovat, že vy si můžete užívat světa a já ne, bylo od vás dost necitelné, pane bohatý a slavný umělče.“

Pozvedne obočí. „Který vypadá dobře v kožených hadrech.“

„A to vám ve vaší argumentaci pomáhá jak?“

„Můžu vám nabídnout možnost společné prohlídky Paříže.“

Překvapením zamrkám. Slyšela jsem dobře, že m i právě navrhl, abych za ním přijela do Paříže? Ne. Ne. Hledám v tom něco, to tam vůbec není. „Paříž je velké sousto. Myslela jsem, že jako číslo jedna na seznamu turistických destinací zvolím New York.“

„Z nějakého zvláštního důvodu?“

„Příležitost. Mark si evidentně myslí, že bych se hodila pro práci v Riptide. Proto mě nutí učit se všechno o vínu, opeře a klasické hudbě.“

Výraz jeho tváře se nezmění, ale najednou zavládne úplně jiná atmosféra, v níž jako statická elektřina praská napětí mezi námi. „Mark vám říkal, že vám sežene práci v Riptide?“

„No, spíš bych řekla, že něco takového naznačil.“

„Jakým způsobem?“

„Obecná myšlenka byla, že v e mně vidí něco víc než jen možnost letní brigády v galerii, ovšem abych se na takovou úroveň dostala, musím být připravená na typ klientely, jakou akce v Riptide přitahují.“ Když zjistím, že klepe prstem do desky stolu, zamračím se. „Copak? Co se děje?“ Můj mobil se ozve v tu nejnevhodnější chvíli a já, aniž bych spustila oči z Chrise, ho vylovím z kabelky. Mrknu na displej, a když uvidím, že mi volá Mark, zachvěju se. Pak se znovu podívám na Chrise. „To je...“

Konec věty se vytratí do neznáma.

Nemyslím, že vyslovit Markovo jméno by se teď zrovna hodilo. „Musím to vzít.“ Zmáčknu zelené tlačítko a okamžitě uslyším Markův hlas.

„Vy jste se rozhodla odejít z práce, aniž byste to komukoli řekla, paní McMillanová?“

Zabodnu oči do talíře a snažím se před Chrisem skrýt stres ze skrývaného rozčilení, které slyším v otázce svého šéfa, i z toho, jak mi zběsile buší srdce. „Šla jsem na pozdní oběd.

Byly dvě hodiny pryč a já jsem za celý den nic nesnědla.“

„Je už po třetí hodině.“

Kousnu se do rtu. Sakra. Jak to, že jsem si nehlídala čas?

„Jdu zpátky.“

„To by bylo skvělé, paní McMillanová. Amandas vámi potřebuje projít podrobnosti ohledně páteční akce. Zavolejte mi, až dorazíte do galerie.“

„Ano. Samozřejmě. Já –“ Linka oněmí. Pohlédnu na Chrise.

„To byl Mark,“ doplní.

Rozpačitě přikývnu. „Mám zpoždění. Musím zpátky do práce.“

Vytáhne peněženku z náprsní kapsy a hodín a stůl stodolarovou bankovku. Účet přitom podle mého odhadu činí maximálně čtyřicet dolarů. Oblékne si kabát a evidentně je připraven k odchodu. Rychle se natáhnu pro peněženku do kabelky, abych vyrovnala svou půlku účtu.

„Ani o nezkoušejte,“ varuje mě. Po lehkomyšlném tónu nedávných chvil ani vidu, ani slechu. Rukami zkamení na

peněžence. Otevřu ústa a chci se hádat, ale nakonec si to rozmyslím. Je příkrý a... naštvaný? Určitě ne. Proč by proboha byl naštvaný?

„Děkuju.“ Dám si kabelku přes rameno.

Vstane a vyrazí směrem ke dveřím. Postavím se a začnu si upravovat

délku

popruhu

kabelky.

„Nemusíte

mě

vyprovázet.“

V očích mu blýská příkrost, která ladí s bojovně vysunutou dolní čelistí. „Samozřejmě že vás vyprovodím, Saro.“

Jeho hlas zní ocelově chladně a skoro stejně tvrdě jako předtím Markův. S nepříjemným pocitem zamírím nejistým krokem v lodičkách k východu. Podržími dveře a já vyjdu ven. Co se to s ním děje? Proč se najednou změnil z ohně na led?

Vydáme se na cestu, ovšem rychlejším krokem, než když jsme šli sem, a chladný vítr, který nám fouká do tváře, není nic proti chladu, jenž panuje mezi námi. Konverzace nula a já nemám ani ponětí, jak to ticho narušit. Respektive jestli bych se o to vůbec měla pokoušet. Několikrát risknu kradmý pohled na jeho tvář z profilu a bojuju s větrem, který mi žene vlasy do obličeje, ale on si mě ani nevšimne. Proč se na mě ani nepodívá? Několikrát otevřu ústa a chci něco říct, ale nedokážu to.

Už jsme skoro u budovy galerie a žaludek se mi pěkně svírá při pomýšlení na to, jak podivné rozloučení bude následovat, když tu mě najednou popadne a vtáhne do malého výklenku, který tvoří vchod do opuštěných kanceláří. Než si stačím plně uvědomit, co se děje, stojím opřená o zeď, z ulice na mě není vidět a on stojí přede mnou a není před ním úniku. Vzhlednu do jeho očí, které mě propalují svým pohledem, a mám pocit, že se každou chvíli vznítím. Jeho vůně, jeho tělesné teplo i vypracované tělo mě celou obepíná, přestože se mi vůbec nedotýká. A já chci, aby se mě dotkl.

Opře se rukou o betonovou zeď za její hlavou, ačkoliv mně by se líbilo, kdyby ji položil na mě. „Vy sem nepatříte, Saro.“

Taková slova od něj nečekám a zasáhnou mě jako rána do hrudi. „Cože? Nerozumím vám.“

„Tahle práce pro vás není.“

Zavrtím hlavou. Nepatřím sem? Když to slyším od Chrise, známého umělce, cítím se ponížená, zavrhnutá. „Ptal jste se mě, proč nenásleduju hlas svého srdce. Proč nejdu za tím, co miluju. Ale já to dělám. Přesně tohle teď dělám.“

„Nemyslel jsem, že byste to dělala na tomhle místě.“

Tohle místo. Nevím, co se mi tím snaží sdělit. Myslím tuhle galerii? Tohle město? Shledal mě nehodnou zapojit mě mezi sobě rovné?

„Podívejte, Saro.“ Zaváhá, zvedne hlavu a povídá se na nebe. Vypadá to, že hledá slova, ale pak mě přiková ke zdi divokým pohledem. „Snažím se vás ochránit. Svět, do kterého jste zabloudila, je plný temných, zvrácených, arogantních idiotů, kteří s vámi pohrají a využijí vás natolik, až sama sebe nepoznáte.“

„A vy taky patříte k těm temným, zvráceným, arogantním idiotům?“

Dívá se na mě ze své výšky a já skoro nepoznávám tvrdé rysy jeho obličeje, svit v jeho očích, jako kdyby vůbec nepatřily tomu muži, s nímž jsem právě poobědvala. Očima mi přejede po rtech, chvíli na nich spočine a mě okamžitě zaplaví spalující vlna touhy. Natáhne ruku a přejede mi palcem po spodním rtu. Každické nervové zakončení v mém těle na ten pohyb bouřlivě reaguje a já se musím strašlivě přemáhat, abych se ho sama nedotkla, nechytla ho za ruku.

Ale cosi mě zadrží. Patřím tomuto muži, ztrácím se v jeho pohledu, v čarovném, temném víru... čeho? Chtíče, touhy, mučení? Vteřiny se vlečou a s ním i ticho. Chci ho držet, zastavit to, co cítím, že se nezadržitelně blíží, ale nemohu.

„Já jsem horší.“ Odrazí se od stěny a najednou je pryč.

Pryč. Stojím sama u zdi a spaluje mě oheň, který nemá nic společného s tím, co jsme měli k obědu. Chvějí se mi řasy, prsty se dotknou místa, kde se mě dotkl. Snažil se mě varovat před Markem, před galerií, před sebou, a nepovedlo se mu to. Ted' se nemůžu otočit a odejít pryč. Jsem tu a ani se nehnu.

Dvanáct

čtvrtek, 12. ledna 2012

V mém pokoji jsou všude růže a cítím se jak o princezna, která našla svého prince na bílém koni.

Dobře, možná není úplně stejný jak o princ z mého dětství, ale život mění pohledy lidí na různé věci.

Zrovna jsem znovu přepočítala vázy, protože si nemůžu pomoci. Stojí jich tu dvanáct a v každé z nich je tučeta nádherných voňavých poupátek. A nové brzy vykvétou. A tak artička. Představ si, jak na dno vzdychám. Je dokonalá. Neumím se odtrhnout od slov, která na ní stojí. Jsou jemná a jen jen vykvést, stejně jak o ty, maličká. Jak o já. Opravdu mám pocit, že růže jsou jak o já. I já mám pocit, že každou chvíli vykvétu, a jsem připravená vyrazit kamkoli, kam mě zavede on.

Někdy je na mě tvrdý a chce toho po mně moc, ale cítím se u něj v bezpečí. U něj cítím, že jsem jediná na světě. Myslím, že jsem připravená odhodit strach z věcí, které chce, abych s ním dělala, a udělat další rok.

Představa, že je můj „pán“, mě neuvěřitelně vzrušuje.

Je tak ... mocný.

Vím, že jsem dovolila strachu, aby mě zadržel.

Nejsem si však úplně jistá, čeho jsem se vlastně bála.

Neznámých pocitů? Co mi udělá, když mu dovolím mít nade mnou bezvýhradnou kontrolu? Má zvrhlé choutky a děsí mě představa, že bych v takových situacích figurovala s ním. Co když mě sváže a bude mi dělat něco, co se mi nebude líbit? A proč mě myšlenka, že budu vůči němu tak to submisivní, tolik vzrušuje?

Že bych po takové věci mohla toužit, je cosi, čemu vůbec nerozumím, ale vím, že už dál nemůžu utíkat sama před sebou, stejně jako o nemůžu utíkat před ním.

Potřebuju ho. Potřebuju ho tak moc, že bolest z možné ztráty jeho blízkosti je daleko horší než bolest, kterou by mi mohl způsobit našimi hrátkami. Můžu – „Předpokládám, že jste připravena na dnešní akci, paní McMillanová?“

Srdcem i poskočím očima uhnout o jednoho z prvních deníkových zápisů, který Rebecca napsala – tedy přinejmenším z těch, které vlastním, přímo na Marka, který stojí ve dveřích. Má na sobě oblek s jemným proužkem a jeho vypracované tělo a široká ramena zaplňují většinu dveřního prostoru, stejně jako jeho přítomnost zaplňuje prostor kolem mě. Je pátek večer a dnes ho vidím poprvé od chvíle, kdy odjel z města. Obávám se, že moje reakce na naše setkání v sobě skrývá daleko víc významů, a to z mnoha důvodů. Chrisovo mlčení. Ella, která pořád nekomunikuje.

Dokonce i po Avě z kavárny, což si mě tak dobírala kvůli drbům z galerie, jako by se slehla zem. Nechali mě plavat se

žraloky samotnou, což mě přivádí zpět k mé reakci na Markův náhlý příchod. Největší žralok.

Jsem si více než jistá, že ten muž z deníků je Mark. Důkazů je celá řada. Růže a jejich spojení s Markovou sbírkou uměleckých děl. Jeho dominantní osobnost a peníze, o nichž Rebecca ve svých denících tvrdí, že jimi její milenec oplývá.

„Pán“ je určitě Mark a já mám co dělat, abych se nezačala červenat, když si vzpomenu na všechny ty intimity, o kterých jsem si četla a v nichž hrál Pán hlavní roli.

Ne. Neznervózňuje mě vědomí, že Mark je oním Pánem.

Spíš to, jak se dokážu zcela identifikovat s tím, co k němu Rebecca cítila. Její potřeba předat všechno někomu jinému, včetně rozkoše – a ano, i bolesti. Tolik někomu věřit.

„Vaše mlčení mě znervózňuje, paní McMillanová,“ hlaholí Mark a jeho hlas potemní výhrůžnou otázkou. „Jste na dnešní večer dostatečně připravena?“

Tváře mi zrudnou, když si uvědomím, že jsem na něj chvíli zůstala beze slova zírat. „Správná odpověď je bezpochyby ano, že?“ vypravím z sebe, a nedaří se mi skrýt obavy v hlase, natožpak, to je jisté, ve výrazu tváře. Jsem z celé té ochutnávky strašně nervózní a bojím se, že budu mezi všemi těmi experty, s nimiž budu mít večer co do činění, vypadat jako neználek.

„Správná odpověď je skutečně ano, paní McMillanová, především vzhledem ke skutečnosti, že ochutnávka začíná již za hodinu.“

Navlhlím si rty jazykem a on mě při tom sleduje. Na rozdíl od Chrise, jehož pozornost mě rozpalovala, je mi ta Markova nepříjemná. „Pak tedy ano.“

„To jste mě moc nepřesvědčila.“

Opru se dlaněmi o desku mého pracovního stolu a donutím se pustit se do boje za to, v co věřím, abych nad sebou znovu získala kontrolu a neodevzdala ji jemu. Nejsem Rebecca. „Marku,“ prohlásím a jeho obočí se svraští podrážděním, což mě donutí ihned změnit formu oslovení.

„Promiňte. Pane Comptone. Musím k vám být upřímná.

Nechci předstírat, že jsem expert tam, kde nejsem. A tady opravdu nejsem.“ Určitěť o musím poznat. Tenhle m u ž mě pronásledoval svými e maily, telefonáty a počítačovými testy spoustu dnů. Jenže on neřekne nic. „Obávám se, že bych ztratila kredit v oblasti, kterou ovládám, a to je umění.“

Sledujem ě s neproniknutelným výrazem v e s v é a ž příliš krásné tváři. Má zaťatou spodní čelist. Nedokážu poznat, co si myslí, a čas se vleče, než konečně promluví. „Chcete, abych vám prozradil malé tajemství, paní McMillanová?“

Slovo tajemství ve mně probouzí v souvislosti s Markem mnohé, ovšem v této chvíli se nedokážu zbavit představy, jak ve skladišti bičuje spoutanou Rebeku a pak jí bradavky bolestivě sevře kolíčky. Jak ji trestá, jak chce potrestat i mě.

Vidím se v Rebečině roli, tisknu se ke zdi, on mě k ní tiskne a není to poprvé. Je to nelogické, protože po Markovi netoužím, ale věci se mi vymkly z rukou a já s e řítím do hluboké temné propasti čehosi, čemu tak úplně nerozumím.

„Jaké tajemství?“ povede se mi ze sebe konečně vypravit.

Jeho pohled je najednou ostrý jako břitva, což mi prozradí, ž e m u neunikla příliš dlouhá pauza před m o u otázkou i všeříkající chrapot mého hlasu. Moje reakce se mu líbí, a když si t o uvědomím, jak o bych dostala facku. N a mém stole leží

otevřený deník. Já jsem si jen mohla myslet, že nepozná Rebečin majetek, že by se nemohl dovtípit, že si čtu o ní, o něm? Myslím... myslím, že to ví. A myslím, že chce, abych věděla, že ví.

„Jste na to tajemství připravena, Saro?“

Saro. Řekl mi Saro. Instinktivně si uvědomuji, že to neznamena žádný posun v našem vztahu. Tímto způsobem mi sděluje, že mi může říkat, jak se mu bude chtít, kdežto já ho budu muset pořád oslovovat příjmením. Připomíná mi, že on je tady šéf a já mu jen sloužím.

Ztěžka polknu, protože v krku mám sucho, a přikývnu.

„Ano,“ vyrazím ze sebe, a i když je to jediné slovo, dodá mi kuráž a já si ohledně svého hlasu zase věřím. Přinejmenším se mi povedlo uchovat si hlas. Neoněměla jsem kvůli němu.

Nejsem hračka, kterou by tento muž mohl plně ovládat.

Ovšem tvoje sny o působení v tomto odvětví jsou na tom přesně opačně, napovídá mi moje podvědomí, a ačkoliv jde o nevíтанou myšlenku, její pravdivý základ mě našte.

„Nikdy jsem od vás nečekal, že budete dnes večer schopná mluvit s odborníky tak, aby to vypadalo, že jste jedna z nich,“ prohlásí Mark.

Zmateně zamrkám. „Tomu nerozumím. Říkal jste, že musím studovat a připravit se na dnešek.“

„Postavil jsem před vás výzvu, abych viděl, z jakého jste těsta. Pokud byste nezaujala k této výzvě patřičný postoj, proč bych vás měl považovat za něco víc než pouhého zaměstnance obchodního oddělení?“

Vkrade se mi na mysl Chrisova reakce na Markovu návnadu, tedy příležitost práce v Riptide. Skutečně mi Mark chce pomoci

vypracovat se v něco víc než je pozice v místním obchodním oddělení, nebo se mnou prostě a jednoduše manipuluje? Hraje si... s mými sny? Nebo mi tu myšlenku vpravil do hlavy Chris a já teď kvůli tomu vyšiluju?

„Tento týden jste si vedla dobře,“ pokračuje. „Dnes večer máte mé svolení svěřit se mým klientům se svými nedostatky znalostí. Jednoduše jim dovolíte, ať vás poučí. Budou vám zobat z té vaší rozkošné ručičky a vy mě bezpochyby potěšíte hvězdně vysokými výdělky.“

Skoro nedokážu uvěřit, že mi říká přesně to, co Chris zmiňoval už před několika dny. Všechny emoce ve mně víří v jednom obrovském kole. Nejsem si jistá, jak na to reagovat, a tak přepnu na autopilota, který se automaticky snaží potěšit svého nového kapitána. „Já... udělám, co bude v mých silách.“

Po tváři se mu rozlije uspokojení. „Nemohu se dočkat, pani McMillanová, až uvidím, že jste toho opravdu schopna.“ Pak sevře rty. „Mám pocit, že bychom si zítra mohli promluvit o vaší odměně za dnešní večer, pokud jej dobře zvládnete.“

„A pokud ne?“ zeptám se. „Dostanu nějaký trest?“

Netuším, kde se ve mně vzala taková odvaha, ale než se stačím zastavit, otázka je venku.

Přivře víčka. „Chcete být potrestána?“ Říká to klidným, trochu chraplavým hlasem, v němž je spíš než vztek slyšet sexuální podtón. Ale možná jen trpím chorobnými představami z kombinace toho, co mi řekl Chris, a mé vlastní obsese Rebečinými deníky.

„Ne,“ odpovím a má odpověď tentokrát přichází bez zaváhání. „Nechci být potrestána.“

„Tak mi i nadále poskytujte pouze potěšení, Saro,“

podotkne měkce a v jeho poznámce se skrývá uspokojení, ovšem zároveň i výtky. Víím, že jedno předchází druhému a že jednou nastane chvíle, kdy řekne: „Já vás varoval. Vííte, že vás budu muset potrestat.“

Odrazí se od rámu dveří, o který se celou dobu opíral.

„Pokud vás o tom náhodou nikdo neinformoval předem, tento večer budou personálu i hostům k dispozici limuzíny a taxíky. Budete muset nechat klíče od auta na recepci.“

„Ale jak se zítra ráno dostanu zpátky k autu?“

„Vezmete si samozřejmě taxík na účet galerie.“ Jeho stříbřité oči ztmavnou a zbarví se do šeda. „Prakticky žádná cena za vaši bezpečnost. Na tyto věci kladu velký důraz, paní McMillanová.“

Pak bez dalšího odejde.

O tři čtvrtě hodiny později se nacházím v přízemí galerie a starám se o perfektní prostření ubrousků a příborů u jednoho z mnoha stolů, které jsou rozmístěny kolem obrovského oválného okna, jež vede na dvůr. V sále vládne tlumené osvětlení a není slyšet žádná hudba, neboť houslista začne hrát, až se otevrou dveře návštěvníkům.

Kousek ode mě se spolu baví Mary, vedoucí obchodního oddělení a ještě jedna žena, jediná, která se společně s několika brigádníky nechová vůči mně nijak přátelsky.

Nevypadají

nervózně

ani

nemají

potřebu

vypadat

zaměstnaně jako já. Moje nervy jsou napjaté k prasknutí víc než lana, která drží Golden Gate Bridge. Ačkoliv dnes večer pc mně nikdo nebude chtít žádná moudra ohledně vína, jak jsem vyrozuměla z předchozí konverzace s Markem. Prožívám obrovský životní test a nesmím propadnout. Znovu se podívám směrem k bavícím se dívkám. Všechny mají na sobě jiskřivé koktejlký, vedle nichž moje základní uniforma, sestávající z černé sukně a světle modré hedvábné halenky, vypadá, jako by sem vůbec nepatřila.

„Tváříte se, jako byste měla každou chvíli skočit z Golden Gate Bridge.“

Vedle mě se objeví Ralph, já dám na místo poslední příbor, otočím se a zjistím, že černý motýlek, kterého měl na sobě odpoledne, ustoupil červenému.

„Takové komplimenty mě vždycky uklidní,“ odpovím sardonicky, ale zároveň se mi líbí jeho vtip a upřímnost.

„Myslela jsem, že zůstanete za pracovním stolem.“

„Když mě šéfík chce napojit drahým pitím a zaplatit mi taxík domů, mám se s ním hádat? Tyhle akce si zamilujete. Trocha alkoholu, a lidé začnou otevírat svoje prkenice, což tu naši bestii vždycky rozveselí.“ Pozorně si mě prohlíží. „A teď mi řekněte, proč jste tak ztrápená?“

Narovnám mu schválně motýlka. „Nikdo mi neposlal žádný e-mail ohledně dress codu na dnešní večer.“

Uhnepohledem směrem k Mary, která se živě baví s Markem, a pak obrátí svou pozornost zpátky na mě. „To ona má na starosti přípravu zaměstnanců o této doby, co Rebecca zmizela.“

„Zmizela?“ vyjeknu vyděšeně.

„Mary si myslela, že Rebecca odešla proto, aby na sebe přitáhla šéfičkovu pozornost, a že absolutně neuspěla.“

Pokrčí rameny. „Je zapšklá a nesnáší konkurenci.“ Ukáže na mě prstem. „Jako vás, zlatíčko.“

„Chcete tím říct, že je zamilovaná do Marka nebo že chce místo v nejvyšším managementu galerie?“

„Je zamilovaná do něj, do jeho peněz i do práce samotné.

Mark jí sotva věnuje nějakou pozornost, kdežto Rebecca byla hvězda, která mu pomáhala s Riptide.“

Dusí mě zklamání. Ať se budu snažit sebevíc, stejně budu pořád jen záskok na prázdniny. „Proč Rebecca, a ne Mary pro Riptide?“ Proč já, a ne Mary? „Mám pocit, že Mary si na obchodním vede víc než dobře.“

„Obchodňáků je dvanáct do tuctu a snadno je nahradíte stádem brigádníků, kteří přímo umírají, aby tady mohli pracovat, takže dělají z pár šupů. Přesně tak Mark vnímá i Mary.“ Přitiskne si prst na bradu a zamyšleně se na mě dívá. „Jenže vy jste jiná. Mark ve vás něco vidí.“ Sevře rty.

„A Mary to dobře ví. Řekl bych, že je připravená vás zašlápnout jak cigaretový špaček.“

Vyvalím na něj oči. „Zašlápnout mě jak cigaretový špaček?“ opakuju po něm a začnu si o sebe dělat starosti.

Ještě větší však o Rebeku.

Obrátí oči v sloup. „Už vám někdo řekl, že dnes zníte nějak melodramaticky?“

„Ne,“ přiznám, ale na svou obranu musím aspoň sama sobě

dotat, že jsem taky nikdy nefigurovala v kůži někoho jiného. „A vám už někdo řekl, že zníte melodramaticky?“

Mrkněna na mě. „Každou chvíli. A abych vás uklidnil, nejhorší věc, které je Mary schopna, je neříct někomu o pravidlech oblékání na nějaký významný večer. Protože v hloubi duše není nic víc než jen poslušné submisivní zvířátko.“

„A co jsem já?“ vyhrknu a říkám si, že zvířátko se k Markovi docela hodí. Samozřejmě pouze submisivní zvířátko.

„Odvážný, nádherný motýl,“ zatřepe prsty jedné ruky ve vzduchu.

„Já nejsem žádný motýl,“ odporuju mu a směju se jeho nemotornému gestu. „A odkdy jsou motýli odvážní?“

Kolem nás projde číšník s tácem skleniček s vínem a zamíří k řadě servírek, které stojí u dveří a čekají na oficiální zahájení ochutnávk. Ralph mu uzme dvě skleničky. „Od té doby, co existujete vy,“ odpoví a vrazí mi do ruky sklenici.

„An a ex. Dnes večer jste nějaká napjatá. Potřebujete se uvolnit.“

Kůže se mi varovně napne a pohledem zamířím k Markovi.

Najednou se cítím spíš jako jelen v kuželu předních světel auta než odvážný motýl. S obočím vytaženým nahoru pozoruje sklenici v mé ruce, pak ovšem zvedne koutky úst nahoru a přikývne na souhlas. Jeho souhlas. Potěšila jsem ho. Nepotrestá mě. Vystraší mě, že se moje myšlenky vydaly tímhle směrem, i jistotou, že mou reakci dobře rozpoznal a teď si užívá kontroly nade mnou.

Ralph tiše hvízdne. „Vy toho chlapa držíte za koule tak pevně jako málokterá, drahoušku.“

Překvapením zamrčkám. „To je bláznivé. Nedržím ho za...
ne. Já –“

„Dveře se otevírají!“ vykřikne v té chvíli Amanda do prostoru galerie ze svého stanoviště zázemí hostesek.

O hodinu později se nacházím v společnosti zhruba šedesátiletého gentlemana, v jehož životopisu lze najít položky typu bývalý generální ředitel velké banky, a povídám si s ním o vernisáži Rika Alvareze, na které taky byl. V galerii je nejméně padesát hostů, mezi nimiž se proplétají číšníci. Vládne tu změť luxusních šatů, drahých obleků a velkých zápisníků, v nichž je karta s popisem vín z dnešní ochutnávky. Povedlo se mi prodat dvě drahá plátna, ale ani jedno není od Chrise, zřejmě proto, že se jeho výstavě vyhýbám z důvodů, o kterých se mi ani nechce přemýšlet.

Z několika vzorků, které jsem zatím vypila, se mi lehce točí hlava. Tahle skutečnost posílila můj respekt k Markovi, který tak trval na tom, aby všichni odevzdali klíčky od aut na recepci.

„Tak, moje milá,“ pokračuje bývalý pan generální ředitel Ryder, „zajímají mě Alvarezova díla, ale nejsem si jistý, zdali jsem na vaší veřejné výstavě viděl ten pravý kousek, o který bych opravdu stál. Nedalo by se nějak zařídit, abych se mohl soukromě podívat na jiná jeho díla?“

„Udělám v té záležitosti, co budu moci,“ ujistím ho, ačkoliv nemám vůbec žádnou představu, co pro něj můžu udělat a co ne. „Jsem si jistá, že víte, že naše galerie má řadu zdrojů.“

„Avy, paní McMillanová, jste sama jejich nejnovějším přírůstkem.“ Vyloví z kapsy vizitku. „Zavolejte mi v pondělí, drahoušku.“

Když odchází, usmívám se při představě, že se společně s

ním podívám na soukromou sbírku Alvarezových obrazů.

„Předpokládám, že váš úsměv znamená, že to šlo dobře?“

Projede mnou známý mužský hlas a já skoro cítím, jak se moje tělo jeho účinkem rozechvělo. Otočím se a za mnou stojí Chris. V džínech a kůži vypadá v té záplavě smokingů jako rebel a jeho překvapivý příchod na mě udělal daleko větší dojem, než když se objevil Mark. Jakmile ho spatřím, každický sval v mém těle se stáhne rozkoší. A nejsem zdaleka sama, kdo takto reaguje na Chrisovu drsnou krásu.

Procházejí kolem nás dvě ženy, zabodnou svůj zrak obdivně do Chrisa, pak dají hlavy dohromady a začnou si vyměňovat dojmy.

„Co tady děláte?“ zeptám se. Ano, v mém hlase zazní náznak obvinění. Jsem na něj trochu našťavaná a nemůžu přijít na to proč. Aha, počkat! Řekl mi, že sem nepatřím, a přesto se mu daří držet mě celý týden v naději, že se tu objeví.

Podíváš se mi do očí a neuhýbá. Pokud si všiml mého rozpoložení, nedává to nijak najevo. „Přišel jsem, abych vám poskytl morální oporu.“

„Proč byste mě měl podporovat?“ vyjedu na něj a bojuji se vzrušující myšlenkou, že přišel jen kvůli mně. „Řekl jste –“

„Vím, co jsem řekl.“ Přistoupí ke mně blíž a jeho prsty mi sevřou předloktí v neočekávaném elektrizujícím stisku. Mé tělo na jeho dotek okamžitě zareaguje a já musím silou potlačit svůdnou letargii, která hrozí pohltnout jak můj vztek, tak schopnost logického uvažování. Řekl mi, abych odtud odešla. Řekl mi, že sem nepatřím.

Projede mnou nová vlna vzteku. „Řekl jste –“

„Věřte mi, dobře vím, co jsem řekl, a snažil jsem se vás tím chránit.“ Jeho hlas zní měkce a zároveň drsně, jako smirkový papír se sametovým povrchem, jehož dotek cítím od hlavy až k patě.

Žaludek se mi sevře a já potlačím změt' nepříjemných pocitů, které ve mně vzbudila jeho slova. Až příliš intenzivně si uvědomuji jeho dotek, takže nedokážu přesně určit, co vlastně znamená. Ztiším hlas, takže skoro šeptám. „Vždyť mě vůbec neznáte.“

Jeho oči ztmavnou a v tlumeném světle galerie v nich začnou blýskat zlatavé tečky. „A co kdybych prohlásil, že to chci změnit?“

Taková slova od něj vůbec nečekám, avšak kdesi hluboko jsem po nich celou tu dobu toužila. Jsem v šoku, ovšem také potěšená a nevěřící. A ještě víc zmatená. Dav lidí, změt' hlasů a cinkající sklenice – to vše zmizí s jedinou větou z jeho úst.

Zírám na něj a on mě fixuje svým pohledem. Ne, přesněji řečeno, to on sám mě fixuje, tenhle muž, umělec, cizinec, který říká, že mě chce poznat blíž. A já zas chci blíž poznat jeho, prostě chci zjistit, co ho na mně tak přitahuje.

„Víš, že na dnešní akci je předepsán smoking, že?“

Markův hlas je jako studená sprcha. Znovu se otočím a zjistím, že zabodává do Chrise svůj ostrý pohled stříbrných očí. Z mého šéfa vyzařuje moc a nejvyšší rozčilení, zatímco Chris působí zcela nezúčastněně, nebo ještě spíš potěšen skutečností, že je Mark pořádně rozhozený.

Chris se postaví těsně k Markovi, ruce podél těla.

„Umělecký výraz. Copak se ti přesně tohle na mně vždycky nelíbilo?“

Markovy rty se změňí v úzkou linku. „Dávám přednost tomu, když se tvůj umělecký výraz omezuje na plátno.“

„Nebo na tvůj bankovní účet,“ podotkne Chris, a i když tón jeho hlasu naznačuje, že to řekl v žertu, v podtónu je slyšet ostré obvinění, které si nijak nezadá s Markovým ocelově chladným pohledem.

„Promiňte.“ Asi čtyřicetiletá žena s manželem, které znám z dřívějšího nepříliš přátelského rozhovoru, s e vmísí do našeho kroužku a je zřejmé, že se zajímají o Chrise. Především žena má co dělat, aby na sobě nedala příliš znát svoje vzrušení. „Vy jste Chris Merit?“ zeptá se a, dobrý bože, zní to, jako by nemohla popadnout dech. Před pouhými patnácti minutami byla přezíravá a její chování ke mně hraničilo s neomaleností.

Chrisovy oči se ještě pár dlouhých vteřin, kterých si manželé evidentně nevšimli, dívají přímo do Markových. Pak obrátí svou pozornost k nim.

„Jsem znám tím, že n a toto oslovení reaguji,“ odpoví a nabídne jim jeden ze svých okouzlujících úsměvů, které, jak už vím, mají vždycky úspěch.

„Ach, můj bože,“ vyhrkne žena, koketně s i odhrne z očí pramen rudých vlasů a podá Chrisovi ruku. „Líbí se mi vaše díla.“

Vyhýbám se Markovu pohledu a mám nemilý pocit, že i mě bude z něčeho vinit. Dívám se, jak si Chris povídá s manželským párem. Nakonec manžel vyprostí Chrisovu ruku ze sevření své ženy, aby mu jí také mohl potřást, a pak se otočí k Markovi a udělá to samé. „Vy opravdu víte, jak překvapit své hosty všemi různými způsoby, že, pane Comptone? Dnes večer jste si nás tím rozhodně získal.“

Chris se znovu podívá Markovi do očí a já i z jeho profilu

poznám, že sotva zadržuje úsměv. „Moc rád jsem přišel,“

prohlásí, „ale měl jsem jednu podmínku.“ Manželský pár visí Chrisovi na rtech, a i když Mark neříká nic, jsem si jistá, že taky čeká na to, s čím Chris přijde. „Ujistili mě, že tu na mě čeká pořádně vychlazená Corona.“ Vysouká se ze své kožené bundy, což je gesto, které má Markovi říct, že se Chris hodlá zdržet. Číšník mu ji rychle vezme z rukou. „Mark dobře ví, že mám pivo rád.“

Manželé vybuchnou smíchem, ke kterému nemám odvahu se připojit, a obrátí své dychtivé zraky k Markovi. Zajímalo by mě, co je pro něj horší – jestli to, že ho Chris oslovil křestním jménem, nebo to, že po něm chce pivo. „Prosím vás,“ žadoní žena, „taky nám přineste Coronu. To bude legrace, až přátelům řekneme, že jsme si na ochutnávce vína dali pivo s Chrisem Meritem.“

„Bohužel,“ odpoví Mark a dokáže tím, že i on umí hrát tuhle tvrdou hru, „žádné pivo nám nedorazilo.“ Mávnou číšníka, který k nám okamžitě přispěchá. „Ale určitě bych vám mohl nechat donést sklenku vína.“

Chris netrvá na svém pivu, pochybuji, že ho vůbec chtěl, a brzy pozvedneme sklenice k přípitku. „Na plátno od Chrise Merita, s kterým dnes večer odejdu domů,“ prohlásí žena.

„Nemůžu uvěřit tomu, že jste chtěl pivo,“ pošeptám mu, když mi bere dopitou sklenici.

Oči mu pobaveně zablýskají. „Věřte tomu, drahá. Jsem rebel s příčinou.“ Podá obě sklenice číšníkovi.

„A co je ta příčina?“ zajímám se, zatímco Mark konverzuje s manželským párem.

„Právě teď,“ zašeptá, „jste to vy.“

Otevřu pusu překvapením, ale na opravdovou reakci není čas. Celá příhoda vzbudila zájem, takže najednou jsme obklopeni davem lidí, kteří si chtějí potřást rukou s Chrisem.

Ten si mile povídá s různými klienty a já jsem překvapená i potěšená, že mě každému z nich představí.

Uplyne dobrá hodina a Chris se mi věnuje stejně intenzivně jako návštěvníkům. V této chvíli se stará o všechny prodeje jedině on, ovšem ochutnávka vín stále pokračuje. S postupujícím večerem mě čím dál víc trápí problém, jak se do budoucna na takových akcích vyhnout konzumaci alkoholu. Točí se mi hlava a potřebuju se najíst.

Mark se připojí ke skupince, s níž si povídáme, a Chris na něj okamžitě vystartuje: „Měl bys chvilíčku?“

Mark nakloní hlavu. „Pro umělce dnešního večera udělám cokoli.“ A i když je to naprostá pravda – Chris je skutečně „umělcem večera“ –, v jeho tónu je slyšet faleš a sarkazmus.

Mark se otočí a odchází pryč a já čekám, že Chris ho bude následovat. Místo toho proplete svoje prsty s mými a táhne mě za ním.

Třináct

Intenzivně vnímám, jak se Chrisova ruka propletla s mou.

Jdeme za Markem, nebo spíš mě za ním vleče. V jeho stisku je znát panovačnost a já začínám mít pocit, že jsem pouhým žetonem ve hře, kterou spolu tihleti dva hrají a jejíž název zní „Kdo má většího ptáka?“. Ted jsem na mně, abych projevila nelibost. Lépe řečeno, jsem pekelně naštvaná a srdce mi bije tak, jako by mi mělo každou chvíli vyskočit z hrudi.

„Co to děláte?“ ptám se Chrise a jemně ho zatahám za ruku.

Jde dál, jen po mně hodí postranním pohledem. „To, proč jsem sem přišel. Chráním vás.“

Při té směšné poznámce zalapám po dechu. Co to pořád má s tou svou „ochranou“? Potlačím touhu vytrhnout mu ruku ze sevření a požádat ho, aby se zastavil a vysvětlil mi to, ale jen proto, že jsme na veřejnosti. Myšlenky mi uhánějí jako o závod, jak vymyslím nějaký diskrétnější plán úniku, dřív než skončím v pasti jedné z kanceláří uprostřed jejich již zjevné války.

Mark mě překvapí a zastaví se uprostřed hlavního galerijního prostoru, jen kousek od asi patnácti hostů, kteří se spolu pořád ještě baví jakoby nic. Všichni t u diskrétně šeptají. Chris se taky zastaví a já nemám na výběr: musím udělat to samé, protože moje prsty zůstávají v pevném sevření jeho dlaně.

„Dnes večer jsem přišel, abych podpořil Saru,“ prohlásí Chris bez jakéhokoli úvodu. „Očekávám, že bude dostávat procenta z mých obrazů, které prodá.“

Cože? v duchu křičím. Ach můj bože. Tohle snad není pravda!

„Způsob jejího odměňování proberu s paní McMillanovou o samotě,“ odpoví Mark ledovým tónem. Odmítán a mě pohlédnout a vyznívá to jako prokletí. Srdcem i spadne do kalhot. Jako kdyby mě rovnou vyhodil.

„To je v pořádku,“ odpoví Chris, „pokud ovšem výsledkem naší konverzace bude dohoda, že dostane dvacet pět procent z toho, co dnes utržím na svoje obrazy.“

Žaludek se mi sevře nervozitou jako nad směšně vysokou částkou, kterou Chris vyslovil, tak nad samotným požadavkem. A pak mě naplní hrůza, když si uvědomím, o čem to všechno asi je. Řekl mi, abych odešla. Neposlechla jsem, a tak mě nutí takhle. Proč? Proč mu na tom tak záleží?

Markovy oči ledově blýskají a jeho pohled se usadí na mém obličeji. Jsem si jistá, že mě buď na místě vyhodí, nebo si ten krok naplánuje na nějakou hodně blízko budoucnost.

Místo toho mě šokuje poznámkou: „Dvacet pět procent, paní McMillanová. Budiž ovšem mezi námi jasno, že veškeré další odměny projednáme pouze my dva, nebo vůbec nic.

Rozumíte?“

Oněmělá překvapením se nezmůžu na nic než na zamrknání, ale pořád si dokážu spočítat, kolik činí dvacet pět procent ze zhruba dvou set tisíc, které za dnešní večer Chris vydělal.

Není možné, aby Mark jen tak souhlasil s tím, že mi vyplatí celých padesát tisíc dolarů!

„Paní McMillanová,“ vypálí. „Je to jasné?“

„Ano,“ vydechnu. „Ano. Já... samozřejmě. Rozumím.“

Markův pohled se přesune zpět na Chrise. „Pokud nemáš nic dalšího, mám tu klienty, kterým se musím věnovat, a paní McMillanová jakbysmet.“ Ani nepočká, jestli Chris náhodou nemá něco dalšího. Otočí se na podpatku a odejde. Stojím tam a pomalu zpracovávám, co se právě stalo. Dostala jsem koňskou dávku adrenalinu a v břiše a hrudi cítím hromadící se vztek.

Otočím se na Chrise a skoro se neovládnu a začnu na něj křičet. Dá mi hodně práce, než se mi povede promluvit tiše, neboť někteří klienti by n á s mohli pozorovat. „C o j s t e t o udělal?“ Moje otázka zní jako zasyčení. Snažím se mu vytrhnout ruku tak diskrétně, jak se mi to jen v mém stavu – třesu se jak osika – daří, ale on drží pevně.

„Postaral jsem se, abyste nebyla ničím rukojmím.“

„Tím, že mě vyhodí?“ Znovu zatahám rukou. „Pust'te mě,

Chrisi.“

„Nikdo vás nevyhodí, Saro.“

„Pust'te mou ruku,“ procedím mezi zuby.

Sevře rty a váhavě mě pustí. „Nikdo vás –“

Jdu pryč, zahnu doleva směrem k hale, která leží naproti kancelářím, z níž vedou dveře na načančaná záchody pro veřejnost. Bojím se totiž, že udělám něco naprosto nepřijatelného a začnu brečet na veřejnosti. Moc nepláču, ani nikdy v minulosti jsem na pláč nebyla, ale Chris právě zničil můj životní sen. Myslela jsem si, že tady budu moci být, že sem budu patřit. Že mě chce slavný, pohledný malíř, zatímco on mě přitom chtěl jen zničit. Cítím se trapně a zraněně. Bolí to. Tohle všechno bolí. A může za to Chris.

Zahnu za roh a vejdu do chodby, jenže Chris je najednou v té úzké chodbě se mnou, tiskne mě ke stěně a já cítím jeho silná stehna.

Rukou instinktivně vyjedu k jeho hrudníku navlečenému v tričku. Okamžitě si uvědomím, jak intimní je to dotek, jak moje tělo automaticky zareagovalo na tohohle muže, který mě zradil. „Už mě nikdy netiskněte takhle ke zdi a nesnažte se mě znervóznit, Chrisi.“

„Nesnažím se vás znervóznit. Snažím se vás chránit, Saro.“

Jeho ruce se přesunou na můj pas a začnou mě laskat. Moje reakce na ten žhavý dotek je okamžitá. Položím své ruce na jeho a snažím se mít pod kontrolou, co bude následovat, ale vůbec to nepomáhá.

„Říkejte si tomu, jak chcete,“ vymáčknu ze sebe, „ale nemáte žádné právo udělat takovou věc jako před chvílí.“

„Musí
vědět,
že

s

vámi

nemůže

manipulovat

prostřednictvím vašeho snu. O to se postarají peníze a další zdroje, které budete mít k dispozici.“

Ta slova uhasí můj vztek. Jenže zároveň mě zmatou tak, že ani nemůžu pořádně dýchat. Jeho činy a slova znamenají každou chvíli něco úplně jiného. „Proč byste mi pomáhal?

Říkal jste, že do tohoto světa nepatřím.“

„Protože nechci být svědkem toho, jak vás pohltní a postupně zničí.“

Vzpomenu si na to, co mi už jednou řekl. Teď už rozumím, že mě chtěl dostat z téhle galerie, ne z celého odvětví.

„Protože je to temný, zvrácený, arogantní idiot, který si se mnou pohraje a využije mě natolik, až sama sebe nepoznám.“

„Správně.“

„A přesto jste říkal, že vy jste horší.“

Zkamení a uhne očima. Chvilku svádí vnitřní boj, než se rozhodne mě znovu propíchnout planoucím pohledem. „To jsem, Saro, a proto byste ode mě měla utéct tak daleko, jak je to jen možné. A já bych měl ustoupit a nechat vás utéct.“

„Tak proč mě nenecháte?“ zašeptám.

Dívá se mi přímo do očí a já v nich vidím hloubku jeho touhy. Přemůže mě to. Položí dlaň na mé břicho a já se pod jeho dotekem zachvěju. To musel cítit i on. „Protože –“ jeho hlas zní tiše a svůdně a jeho ruka putuje po mém těle vzhůru – „na tebe nedokážu přestat myslet, ani na to, co všechno bych ti chtěl dělat a kde všude se tě chtěl dotýkat.“

Položí mi ruku do úžlabiny mezi ňadry a moje bradavky trnou

touhou, aby se jich dotkl. Jeho odvaha v e mně zažehne cosi smyslného a temného, stránku mého já, která klade ruku na ústa té hodné paní učitelky zděšené tím, že jsem tomu všemu neučinila včas přítrž. Chci ho. Chci ho tady a teď, jakkoli to půjde.

A když pohledem sklouzne k mým rtům a chvíli zaváhá, vím, že má chuť mě políbit. Nikdy v životě jsem tak zoufale netoužila po tom, aby mě někdo políbil.

„Chutnáš tak skvěle, jak si myslím, že bys mohla chutnat?“

zeptá se mě, ale ani nečeká na odpověď.

Jeho prsty mi najednou vjedou do vlasů a on si k sobě přitáhne má ústa. Jemně se mu poddám, poddám se té chvíli – a tomuto muži. Vpíjím se do něj a vítám tvrdé kontury jeho těla, které se na mě tiskne. Když svým jazykem vnikne mezi moje rty v jednom dlouhém, smyslném doteku, poprvé ochutnám jeho hlad, jeho touhu. V jeho polibku, v ruce na mých zádech, která mě pevně objímá, se skrývá chtíč. Jsem ztracena ve své touze po tomto muži, cizinci, jemuž nedokážu odolat. Říká, že mě chce chránit; zároveň tvrdí, že je nebezpečný. Nerozumím tomu a určitě bych se na něj měla zlobit, ale nejsem schopná vůbec ničeho a nevím proč.

Jakoby z velké dálky slyším kousek o d n á s hlasy a jistá nepatrná část mého já si uvědomuje, že by nás někdo mohl přistihnout, ale je mi to vlastně jedno. Nechce se mi přestat ho líbat, a když Chris odtrhne svoje ústa od mých a přesune se k mému uchu, slyšitelně zasténám. Jemně mě hladí po vlasech a na krku cítím jeho teplý dech. „Pojďme na záchody, miláčku, dřív než nás někdo uvidí.“

Ta starost se mnou dělá divy.

Otočí mě ke dveřím, rukou mě drží kolem pasu a tiskne se ke

mně zezadu. Cítím jeho velké hranaté tělo na zádech. Dá mi strašnou práci se o něj neopírat. Políbí mě na krk. „Je mi jedno, kdo ví, co tady spolu děláme, ale nechci tě dostat do trapné situace.“

Hlasy zesílí a na dlážděné podlaze se ozve klapot ženských podpatků. Realita mě zasáhne plnou silou a já vyrazím směrem k záchodům, ani se na Chrise neohlédnu.

Jdu rovnou do kabinky, protože se musím ukrýt před ženami, které šly za mnou. Sednu si na zavřené víko záchodové mísy a vím, že bych se měla peskovat za nevhodné chování a bát se o práci. Místo toho sevřu stehna pevně k sobě. Příliš dobře si uvědomuju, že mám úplně mokré kalhotky. Přehrávám si každý dotek Chrisova jazyka v mých ústech. Je to důkaz toho, jak moc mě Chris vzrušuje.

Chráním tě, prohlásil. Jenže to byly spíš jen řeči. Jeho ruka na mé, když jsme šli za Markem, jeho žádost, aby se o mě postaral. Pak to, jak mě sledoval až k záchodům a jak mě přitiskl ke zdi. Jeho rty na mých.

Uplyne dobrých pět minut a ženy pořád žvaní u umyvadel.

Pak konečně odejdou. Opustím kabinku a podívám se do zrcadla. Skoro se nepoznávám. Mám rozčuchané vlasy, takže tvoří jednu velkou hnědou zmrštinu. Rty mám pořádně oteklé.

A oči temné nenaplněnou touhou.

Zpoza dveří zazní klapot podpatků a mé srdce poskočí při zvuku, který věští nevítaného návštěvníka. Ještě jsem neměla čas rozmyslet si, co budu dělat s Chrisem, jak se zachovám, až vyjdu z záchodů, ale ani jsem nechtěla absolvovat nedobrovolný výslech. Uhladím si vlasy a vyrazím směrem ke dveřím. Když je otevřu, v šoku se zastavím.

„Avo,“ zamžikám.

„Saro!“ vykřikne a já s ní stojím v předsíni záchodů. Pak mě obejmě a prohlásí: „Doufala jsem, že se sem dostanu včas a zastihnu tě tady.“

Podívám se jí přes rameno, hledám Chrise, ale není v dohledu. Jeho nepřítomnost mi do duše zatne sekeru, ale utěšuju se, že je pořád někde tady. Jen se snaží být diskrétní.

Ava mě pustí a já o krok ustoupím. Všimnu si, že si do svých dlouhých, hedvábně jemných černých vlasů zapletla ozdoby, které jí rámuji obličej. Má na sobě rudé splývavé šaty. „Vypadáš fantasticky.“

„Děkuju. Těší mě, že mi galerie poskytuje čas o d časů příležitost se navléknout do něčeho pěkného, ale dnes jsem to skoro nestihla. Přiletěla jsem vlastně před chvílí.“

„Aha. Kde jsi byla?“

Rty se jí škodolibě zkroutí. „Malý romantický únik z reality.“

Bylo to úžasné. Poslechni, nechci, aby se na tebe Mark zlobil. Ví, že musíš pracovat, ale co takhle oběd v pondělí?“

Mark. Řekla mu Mark. To nikdo jiný nedělá. „To bych moc ráda,“ souhlasím a říkám si, že přece není zaměstnanec galerie, tak proč by mu měla říkat příjmením?

O několik minut později už máme domluveno, kde se sejdeme, a já zamířím zpátky do hlavního prostoru galerie.

Nervózním pohledem hledám Chrise, ale nevidím ho. Mary pomáhá nějakému klientovi a Amanda a zbytek personálu se shromáždili u hlavních dveří a dávají odcházejícím návštěvníkům dobrou noc. Rychle zkontroluju zbylé hosty a snažím se nešílet nad Chrisem. Jenže se mi to nedaří. Je pryč. Využil mě k tomu,

aby naštvál Marka, políbil mě a pak odešel. Cítím se zraněná a zase jsem strašně naštvaná. Můj poslední dnešní klient se zajímá jen o víno a tentokrát se do toho opravdu ponořím. Vyhodí mě. Neměla jsem tu provádět tyhlety necudné věci. Domů dojedu zadarmo taxíkem. Tak si dám ještě trochu toho zatraceného vína.

Když odešli i poslední hosté, seberu kabát a kabelku.

Přede dveřmi se personál řadí do fronty na taxíky. Točí se mi hlava a je mi trochu nevolno. Nechce se mi s nikým mluvit a rozhodně se mi už vůbec nechce potkat ani Marka, ani Chrise. Než bych snad ještě dnes večer mohla potkat Chrise, ale Markovi se vyhnout nedá, protože stojí přímo u dveří a vede vážný rozhovor s Avou – nebo mi možná víno zatemnilo smysly, což je docela dobře možné. Ti dva se spolu možná dost dobře baví. Ale ne, Mark není typ na nezávaznou konverzaci. Spíš tak na řetězy a biče a kecy typu „potěš mě, miláčku“. Sakra práce, to víno mi dává dost zabrat a myšlenky mi skáčou o d jedné hlouposti k druhé. Víno mi dává křídla a já se cítím jako odvážný motýl. Dospěju k rozhodnutí, že je načase jít domů, ovšem nechce se mi vyrazit bez odpovědí na moje otázky.

Nejistým krokem se vydám přímo k Markovi. Nemám co ztratit, aspoň ne víc, než to, co už je asi stejně dávno ztracené. Mark vrhne na Avu pohled, z něhož jasně číší tichý rozkaz, a ona uposlechne. Přesto než odejde, zamává mi na rozloučenou. Celý svět dělá, co si tenhle muž zamane.

Respektive celý svět minus Chris.

„Mám výpověď?“ vyrazím na něj, docela jistá, že nás nikdo neslyší, což by mi z normálních okolností, kdyby svou roli nesehrálo víno, k takové otevřenosti nestačilo.

Jenže dneska mi to úplně stačí.

Založí si ruce na široké hrudi a pozoruje mě s – čím – se zájmem? S podrážděním? Ten chlap je naprosto nečitelný.

„Proč byste měla dostat výpověď, paní McMillanová?“

„Kvůli Chrisovi.“

„Chris nám oběma vydělal za dnešní večer hodně peněz.

Vydělávání peněz není smrtelná urážka. Kdybyste využila Chrise k tomu, abyste ze mě tahala peníze, to už by urážka byla, ale to byste neudělala, že ne?“

„Ne,“ přiznám a odvážím se tam, kam bych se za normálních okolností nikdy nevydala. Jenže několik posledních dnů není normálního vůbec nic. „A taky nechci být součástí hry na to, kdo má větší zbraň, kterou vy dva mezi sebou hrajete. Nemám ráda kohoutí zápasy. Chci jen dobře dělat svou práci.“

Zasměje se a já mám pocit, že je to vůbec poprvé, co jsem slyšela jeho smích. Nejsem si jistá, co si mám myslet o své vínem povzbuzené odvaze, která tak pobavila muže, jehož běžně nepobaví vůbec nic.

„Moudré rozhodnutí, paní McMillanová. Až se vyspíte ze všeho toho vína, navrhuji vám, abyste se znovu pustila do studia. V pondělí si vás otestuji.“

Otevřu pusu a chci něco namítnout, ale on vytáhne obočí nahoru. Je to další projev jeho přirozené autority: obočí vytažené nahoru znamená varování. „Budu připravená,“

řeknu místo protestů a v drobném závanu rebelie si dovolím vynechat „dobrou noc“. Zamířím ke dveřím.

„Paní McMillanová.“

Zastavím se a pohlédnu na něj přes rameno. Bojím se, že můj únik nebude tak snadný, jak jsem doufala.

„Před spaním láhev vody a prášky proti bolení hlavy.“

Můj šéf mi ordinuje i prevenci protikocovině. A já v souvislosti s jeho osobou použila slovo zbraň, když jsem chtěla definovat jeho kohoutí zápas s mužem, s nímž jsem se před několika minutami líbala v chodbě. Tohle je opravdu paralelní vesmír.

„Provedu, pane. Pane Comptone,“ odpovím a pokračuju v chůzi.

Vyjdu do chladné noci plné hvězd. Venku najdu Ralpha a pár dalších brigádníků, jak se cpou do taxíku. Zadržím dech v naději, že s tím nevšimnou. Teď, když zůstanu v galerii nastálo, ohrožuje moje rozhodnutí dát si dnes večer pár skleniček mou profesionální image. A té si vážím nadevše.

Za Ralphem zaklapnou dveře auta a já vydechnu úlevou, ale v té chvíli upoutá moji pozornost cosi nalevo.

Překvapení mě skoro zalknu, když vidím Chrise, znovu navlečeného do kožené bundy, jak se opírá o parádní černý sport'ák, který určím jako Porsche 911. Tohle auto poznám, protože – jaká ironie! – můj otec odmítá řídit jiné auto než tohle. Jenže vedle Chrise vypadá vůz tak sexy, jak jsem si nikdy nemyslela, že by bylo možné. Ne poté, co všechno jsem s tímhle autem zažila.

Na rtech mu vykvetl úsměv a pohledem mě sjede od hlavy k patě a zase zpátky. Není pochyb o tom, že čeká na mě.

Říkal, že si dnes večer pro mě přijede, ale s Markem mezi sebou rozehráli nějakou hru a já jsem v ní asi hlavní cenou.

Vydám se jeho směrem a ze všech sil se snažím, abych nezakopla. Proč jsem si jen myslela, že dát si pár skleniček bude dobrý nápad, když prakticky nepiju, to mi hlava nebere.

Sleduje každý můj krok a jeho pohled mě vášnivě hladí po celém těle. Vzpomenu si, jak se mě dotýkaly jeho ruce, jak mě líbal. V podbřišku je mi z toho najednou úzko a ten pocit se přelévá i do nohou. Chci ho. On to ví, ale dnes večer jsem už posloužila jako kořist dostatečně. Ne, dodám sama pro sebe.

Tohle by vystačilo na celý život.

„Odešels,“ stoupnu si před něj a okamžitě ho obviním. Vítr mě obdaří trochou jeho čisté mužské vůně, což mým vratkým nohám nijak nepřidá. Zapotácím se a on mě chytne kolem pasu. Oprü se přitom o něj jedním bokem a stehnem.

Podívám se mu do očí a vzduch je okamžitě plný statické elektřiny napětí. Jsem ztracená. Sbohem odvaho nenechat se dnes večer ještě někým ovládat!

„Ale teď tu jsem,“ pronese jemně a já cítím, jak se jeho prsty na mém boku jemně sevřou.

Měla bych ho odstrčit, ale místo toho se ho chci sama dotknout. Snažím se ovládnout a sevřu ruku a zapínání kabelky. Bolest z toho, jak mizí pryč, pořád přetrvává.

„Myslela jsem, že jsi odešel.“

„Říkal jsem si, že se ti nebude chtít odjet s mnou na motorce, když máš sukni.“

„Ale my jsme přece vůbec nemluvili o tom, že bychom měli odejít spolu. Vlastně jsme nemluvili o ničem.“

„Měl jsem v plánu tě přesvědčit a byl bych zpátky už dávno, ale jak jsem se snažil dostat se sem co nejdřív, chytili mě policajti, kterým se nelíbila moje rychlost. Neměli se mnou slitování, tak doufám, že aspoň ty ano.“

Můj vztek je okamžitě pryč. Nejenže vyrazil kvůli mně pro

auto, ale ještě se mu povedlo dostat během té akce pokutu.

Projede mnou vlna nevolnosti a já si přitisknu ruku na čelo.

„Vzhledem k tomu, jak se cítím, si myslím, že bych ti měla poděkovat za to, že jsi motorku vyměnil za auto.“ Přemístím ruku na jeho prsa a cítím, jak mu bije srdce. Protože jsem se ho dotkla? Mám na tohoto muže stejný vliv jako on na mě?

Zvednu oči a jeho žhavý pohled mi prozradí, že jsem se nemýlila. Má mně stejný vliv jako ona na mě. Tomuhle módnímu, sebevědomému slavnému umělci se líbím.

„Doufám, že si uvědomuješ, že jsem po tvém odchodu vypila až moc vína?“

„Tak nějak jsem to pochopil.“ Odrazí se od auta, jeho ruka se mi ovine kolem pasu, abych neklopýtala, a já si intenzivně uvědomuju každický centimetr jeho těla, které se ke mně tiskne. „Tak ti opatříme trochu jídla? Jestli máš chuť na pizzu, znám skvělý stánek kousek odtud.“

Jednoduchost pizzy mě dostane. „Žádné složité menu.

Žádný vinný lístek. Jsem jen tvoje.“

„Takže pizza,“ ukončí Chris krátkou debatu a otevře dveře od auta.

Obemkne mě měkká kůže sedadla spolujezdce a Chris mě překvapí tím, že si dřepne vedle mě. Položí mi ruku na stehno.

„Občas bývají problémy s bezpečnostním pásem.“ Nakloní se přese mě a natáhne mi pás přes klín. Tělem se přitom o mě otírá. Konečně cvakne spona. Zíráme na sebe a po tvářích nám tančí stíny. „Přece nechceme, aby se ti něco stalo.“

Ne, ale mám pocit, že zranění utrpím kvůli němu. Vzpomenu si, jak mě varoval sám před sebou. Myslím, že skutečně věří, že

by mi mohl ublížit, ale teď mezi námi panuje shoda, porozumění skutečnosti, že jsme překročili jakousi hranici, přes kterou není návratu.

Prsty mi přejede po tváři. Pak vstane a zavře dveře na mé straně. Pohltí mě temnota. Opřu se do nadýchaného polstrování sedačky a snažím se, aby mi i večer nezkazila točící se hlava a rozhoupaný žaludek.

Chris vklouzne vedle mě na sedadlo řidiče a já krátce pohlédnu na jeho profil. Ráda bych věděla, co si o mně a mém vinném opojení vlastně myslí. „Tohle nejsem já. Nikdy se takhle neopíjím.“

„Nikdy neříkej nikdy, miláčku,“ prohlásí Chris, otočí klíčkem v zapalování, drahý motor se probudí k životu a začne jemně příst.

Vstřebám jeho slova a dívám se ven z okna, i když nevím, kudy jedeme. Rebecca dělala pro svého pána věci, o kterých přísahala, že je nikdy neudělá. Kdybych teď měla možnost s ní promluvit, souhlasila by s Chrisem? Taky by řekla „nikdy neříkej nikdy“?

Čtrnáct

Chris zajede svou devětsetjedenáctkou ke vchodu do luxusní výškové budovy, která stojí pouhé čtyři bloky od galerie. Než se stačím zeptat, jak je možné, že na tak parádní adrese existuje něco jako stánek s pizzou, jak tomu sám říkal, portýr už otvírá dveře od auta.

„Vystoupím a pomůžu ti ven,“ řekne Chris a sáhne mi při tom na rameno. Nečeká na odpověď, opustí auto a zmizí mi z dohledu.

Okouzlí mě představa, že si myslí, že ze mě ta trocha vína navíc udělala bezmocnou trosku, a le zároveň jsem i trochu

trapně. Vlastně ještě hůř, ta jeho představa má reálný základ a dnešní večer je přesně to, proč nad sebou nikdy nechci ztratit kontrolu. Vždycky se to totiž člověku vrátí zpátky.

Rozepnu sponu o d bezpečnostního pásu a v tu chvíli se u mých dveří objeví Chris. Držím si sukni u kolen a obě nohy najednou dám na zem. Víím, že mě přitom bezostyšně pozoruje.

Jeho ruka se objeví před mnou a já zadržím dech a připravím se na to, že se mě chystá dotknout. Pak vložím dlaň do jeho. Vytáhne mě na nohy a já najednou stojím na chodníku a on mě drží rukou kolem pasu. Končetinami se mi rozlije pocit intenzivní touhy. Tak bouřlivě jsem nikdy na žádného muže nereagovala.

Slyším, jak za mnou zaklapnou dveře od auta, zařve motor a devětsetjedenáctka se odlepí o d chodníku. „Tohle nevypadá jako místo, kde by měli pizzu,“ podotknu, ale nedívám se při tom na budovu. Veškerou svou pozornost věnuju Chrisovi.

„Dva bloky odtud,“ vysvětlí mi. „Můžeme tam jít pěšky, jestli chceš, nebo můžeme nahoru ke mně.“

Chris tu totiž bydlí, alespoň když je ve Státech. Je tedy jasné, proč jsme přijeli zrovna sem.

Jeho dlouhé prsty se mi obemknou pod linií vlasů kolem krku a on mi zašeptá do ucha. „Pozorná mě, Saro. Nejsem svatý. Pokud spolu půjdeme nahoru, hodlám tě svléknout do naha a opíchat tě, jak jsem chtěl od první chvíle, co jsem tě spatřil.“

Ta ničím neobalená slova mě zasáhnou jako blesk a já jsem v šoku. Zároveň mě však okamžitě vzruší a já stisknu stehna k sobě. Chtěl mě opíchat od první chvíle, co mě spatřil. Chci, aby mě opíchal. Já chci opíchat jeho. Ano. Opíchat. Chci si dopřátto potěšení zapomenout na slušné vychování a pořádně si s ním

zapíchat. Prožít divokou, vzrušující, nekontrolovatelnou vášň, jakou neomezí žádné obavy a po níž nebude následovat vlna výčitek. Nikdy jsem si to nedovolila. Kdy jsem v životě prožila takovou věc? Objevil se v mém životě muž, který by to ve mně vzbudil?

Přitisknu se na jeho hrud' a zvrátím hlavu dozadu. Očima hledám jeho pohled. „Jestli se mě snažíš odradit, tak jsi neuspěl.“

„Zatím ne,“ prohlásí a v tónu jeho hlasu zazní temná jistota, která se odráží i v rysech jeho nádherné tváře. Je to, jako kdyby někdo zasadil semínko, které vyklíčilo, a teď se už jeho růst nedá zastavit.

„Vůbec ne,“ kontruju.

Neodpoví hned a výraz jeho tváře teď připomíná masku.

Dolní čelist má zaťatou. Jeho prsty pomalu putují po mém krku přes rameno dolů po paži, až se propletou v intimním gestu s mými. „Nikdy neříkej nikdy, Saro,“ zamumlá, vykročí směrem ke vchodu a táhne mě za sebou.

Projedemnou vlna očekávání. Jdemek automatickým dveřím, před nimiž stojí muž v tmavém obleku. V uchu má vysílačku a na klopě připnutý malý mikrofon.

„Zdravím, pane Merite,“ pozdraví Chrise a pak krátce pohlédne na mě. „Zdravím, slečno.“

„Zdravím, Jacobe,“ odpoví mu Chris. „Čekáme na pizzu.“

Pust'te potom poslíčka dál.“

„Pokud to ovšem nebude žena, pane,“ podotkne Jacob a já začnu mít pocit, že tihle dva se znají víc než jen od vidění.

Podám Jacobovi ostrážitě ruku. „Těší mě.“

„Potěšení na mé straně,“ odpoví a já zaznamenám v jeho pohledu změnu, které jsem si určitě všimnout neměla. Chápu to jako překvapení nad tím, že Chris dnes večer doprovázím.

Vyvodím z toho, že asi nejsem Chrisův obvyklý typ. Není těžké si představit, že Chris je na nějaké blondaté sexbomby, a i když jsem se ještě před chvílíčkou cítila docela jistě, teď je to najednou jinak. Jsem na sebe našťvaná. Jak jsem si vůbec někdy mohla myslet, že bych všechny pochybnosti odhodila stranou. Že bych mohla zažít únik z reality, svobodu, o které jsem ještě před několika vteřinami snila.

Výtah se nachází na pravé straně výstavné vstupní haly a cesta k němu vede okolo budky pro ostrahu. Chris stiskne bzučák a dveře se okamžitě otevřou. Následuju ho dovnitř a dívám se, jak vymačkává bezpečnostní kód. Dveře se zavřou a on mě k sobě ihned hrubě přitáhne.

Opřu se dlaněmi o jeho širokou hrud' v rozhalené kožené bundě a po těle se mi rozlije smyslné horko. „Co se to stalo?“

Jeho ruka se přesune na můj bok.

Mám touhou nalitá prsa. Moje bradavky touží po doteku jeho rukou. „Nevím, co máš na mysli.“

„Ale ano. Rozmyslela sis to, Saro?“

V duchu si vynadám za to, že na mě bylo všechno poznat.

„Chceš, abych si to rozmyslela?“

„Ne. Chci tě vzít nahoru k sobě do bytu, udělat ti orgasmus a pak si to ještě několikrát zopakovat.“

Ach... ano, prosím! „Dobře,“ zašeptám, „ale myslím, že bys mě měl nejdřív nakrmit.“

Zvlíní rty do křivého úsměvu a v očích mu tančí zlatavé

šupinky, které září jako oheň. „A pak můžeš dát ty mně.“

Ozve se zvonek a dveře se otevírají. Chris mě okamžitě táhne ven z výtahu a já udiveně zírám na úžasný obývací pokoj, který se přede mnou rozprostírá. Žádná předsíň. Chris má svůj soukromý výtah a já jsem teď v jeho soukromém světě, který se tak nepodobá tomu mému.

Chris mi pustí ruku, zabodneme se do sebe pohledem a já v jeho pohledu vidím tichou výzvu. Jestli chceš, pojď dál.

Netlačím na tebe. V jistém smyslu cítím, že v okamžiku, kdy vstoupím do jeho bytu, změním se. On mě nějakým zásadním způsobem změní, i když zatím přesně nevím jak. Snad to ví on a já si říkám, jak je možné, že si je tak jistý tím, co je tak jasně vidět pod povrchem.

Pochybuje o mně neprávem, stejně jako tehdy v galerii.

Vidím m u t o v očích, j e t o cítit v e vzduchu. Odmítám si připustit, že mi takhle moc nevěří, vadilo by mi to i u kohokoli jiného, odmítám si už navždycky nechat někým diktovat, co můžu a co nemůžu dělat. Už jsem si tím prošla a skončila jsem na samém okraji útesu, jen tak tak, že jsem přes něj nepřepadla. Ale zotavila jsem se z toho a začínám vnímat, že když se zavřu do skořápky své vlastní existence, nijak mi to nepomůže. Naopak, to bych se před vším jen schovávala. Ať už se v galerii stane cokoliv, nehodlám se už dál schovávat.

Instinktivně zvednu bradu, u h n u pohledem a vyjdu odhodlaně z výtahu.

Pod nohama cítím jemnou dokonalost naleštěné dřevěné podlahy. Zastavím s e a chvilis e kochám dechberoucím pohledem, který se mi nabízí. Za drahým koženým nábytkem, který zdobí podúrovňový obývací pokoj s masivním krbem

nalevo, sem i otevírá úžasný pohled. Prostoru dominuje obrovské okno od podlahy až ke stropu přes celou plochu jedné stěny, které rámuje živý obraz velkoměsta.

Jako ve snách udělám pár kroků vpřed. Očaroval mě tanec světél z uličních lamp venku a opar, do něhož se v dálce halí Golden Gate Bridge. Ani nevím, jak udělám těch pár dalších kroků do obývacího pokoje a jak vypadají kusy nábytku, které jsem cestou minula. Položím kabelku na konferenční stolek a stoupnu si k oknu. Opřu dlaně o chladivý povrch okenní tabule.

Stojím doslova na dměstem, nedotknutelná, sama v nebeském paláci. Žít v takovém prostoru musí být neuvěřitelný pocit, stejně jako se každé ráno probudit a užívat si toho úžasného výhledu. Světla jemně blikotají, skoro jako kdyby si spolu povídala. Smějí se na mě a pomalu se blíží k nehostinnému místu v mé duši, které jsem před několika okamžiky ve výtahu odmítla odemknout.

Když se prostorem bytu rozezní písnička „Broken“ od kapely Lighthouse, ztěžka polknu. Chris nemá ani ponětí, jak moc je pro mě osobní. Rozpadám se. Skoro nedýchám. Mám pocit, že už se dál nemůžu udržet.

Stačí tahle píseň, její text a já jsem najednou nahá, zranitelná, jako kdyby do mě někdo zatáhl dýku a já krvácela.

Proto jsem se celou tu dobu schovávala. Probouzí se ve mně minulost a já si za pár vteřin uvědomím, proč se tak cítím.

Odmítám poslouchat slova té písničky, raději ji zahodím pryč. Nechci si na ně vzpomenout. To nezvládnou. Pevně semknu víčka a snažím se zacelit staré rány, cítit něco jiného než jenom je.

Chris je najednou za mnou a něžně mi z ramen sundá bundu.

Dotek jeho prstů vítám, a když se kolem mě ovine jeho paže a jeho tělo se ke mně zezadu přitiskne, zoufale se snažím vytěsnit ze své mysli, co v ní takhle písnička – nepochybně i pod vlivem vypitého vína – probouzí.

Opřu se o něj, o jeho vypracované svalstvo. V Chrisovi dřímá síla, jakási tichá sebedůvěra, kterou mu závidím a která ve mně vzbuzuje ženu.

Jeho prsty, jeho talentované slavné prsty mi vjedou do vlasů v zátylku a jeho rty se přitisknou hned pod ně na to nejcitlivější místo. Naskočí mi husí kůže. Pořád se snažím, seč můžu, potlačit slova písně i jejich význam.

Jako kdyby cítil, že potřebuju víc – čehokoli, prostě jen víc –, otočí mě tváří k sobě a skoro brutálně mě zatahá za vlasy. Jeho pevný stisk je skvělý a odvádí mě od ostatních pocitů. Najednou se můžu soustředit na něco jiného.

„Nejsem chlap, kterého bys mohla vzít ukázat mamce a tatškovi, Saro.“

Ústa má jen centimetry od mých rtů a mě obklopuje jeho čistá mužná vůně. „Musím ti to říct teď hned. A musíš vědět, že se to nikdy nezmění.“

Ale píseň se naštěstí změnila, dojde na další kousek od Lifehouse. Christa mi dala celé album. Jmenuje se „Nerve Damage“. Vidím ti až pod šaty, nervy se ti zkrabatí. Snaž se nepoznat... realita je hrozná.

Hořce se zasměju nad textem téhle písničky a Chris se na chvíli odtáhne, aby si mě mohl pořádně prohlédnout. A já v hloubi jeho zelených očí zahlédnu to, co jsem doteď neviděla a chybělo mi to. Je na tom stejně jako já. Máme společných příliš mnoho věcí, které jsou špatně, nejen sex.

Když si to uvědomím, cítím se svobodněji.

Přejeďu prsty pomalu po jednodenním strništi, které mu raší na bradě, a líbí se mi, jak mě jeho vousy škrábou na bříškách. Vůbec netuším, proč si najednou připouštím, co jsem nikdy nedokázala vyslovit nahlas. „Moje matka je po smrti a otce nenávidím, takže se nemusíš bát. Od mé rodiny budeš mít vždycky klid a já koneckonců taky. Chci jen to, co je tady a teď, jen trochu času. A prosím tě, tyhle řečičky si schovej pro někoho, kdo o ně stojí. I když si myslíš něco jiného, nejsem žádná pokojová květinka.“

Vypadá šokovaně, ale já hned přitisknu své rty na jeho.

Odměnou mi je jeho souhlasné zasténání. Rozpálím mě do ruda, takže se mi vaří krev v žilách. Vyradí mi vstříc dlouhými vláčnými pohyby jazyka. Jako kdyby mě chtěl do sebe vtáhnout. Naše spojení se prohlubuje a Chris mě líbá s takovou úporností, jakou jsem nezažila u žádného jiného muže. Na druhou stranu – Chris se žádnému muži, které jsem v životě poznala, nepodobá.

Jeho jazyk si pohrává s mým a já mu vycházím vstříc.

Vypínám se mu v ústřety, říkám mu tělem, že jsem tu a že nikam nezmizím. Na mou tichou výzvu odpoví jeho ruka, která se mi přesune na zadek a natlačí mě na jeho ztopořený penis. Znovu se mu poddám a vítám naše intimní spojení.

Toužím po chvíli, kdy do mě vstoupí. Moje ruka vklouzne mezi naše těla a zkoumá bouli, kterou mu na kalhotách vykouzlila erekce.

Chris odtrhne svá ústa z mých a surově mě přitiskne na okenní tabuli. Uvědomím si, že jsem ohrozila jeho pocit nadvlády. Já. Malá učitelka Sara McMillanová. Naše pohledy se setkají a přeskočí mezi nimi horký plamen vášně a jakési

nerozpoznatelné výzvy.

Jistá část mého já si uvědomí, že mě do zad studí sklo okenní tabule a co všechno může sklo napáchat, zvláště když se rozbije. A on to ví také, vidím to v temném odstínu jeho očí. Chce, abych se toho bála. Trestá mě, zkouší a snaží se mě zlomit. Protože jsem narušila pocit jeho nadvlády nad vším? Protože s i ve skutečnosti opravdu myslí, že sem nepatřím? Možná nepatřím, ale dnes večer rozhodně ano.

Dnes večer, zpívá se v t é písničce, jsem zlomená a možná vůbec poprvé v životě nepopírám pravdu všech svých proher. Prožívám je.

Zvednu bradu a nechám ho, ať prozkoumá sílu mé rebelie.

Jeho prsty sevrou lem mé hedvábné halenky a trhnou dolů.

Jemný materiál se roztrhne a odpadnou z něj všechny knoflíčky. Rozkutálejí se po podlaze. Překvapeně vydechnu.

Tohle je pro mě doposud neprozkoumané území. Celé tělo mám jako v jednom ohni touhou po tomhle muži.

Otočí mě čelem k oknu a já se dlaněmi opřu o chladné sklo.

Chriss eni jak nerozpakuje a okamžitě m i rozepne podprsenku, která mi společně s halenkou spadne z ramen na zem. Hned se na mě znovu tiskne a mě do kříže tlačí jeho úporná erekce.

„Dej ruce nad hlavu,“ přikáže m i a zvedne moje ruce do výšky. S vým tělem přesně kopíruje moje kontury. „Takhle zůstaneš.“

Pulz m i divoce uhání a d o krve s e m i začíná vyplavovat adrenalin. Příkazy jsem v sexu už zažila, ale jen v takovém tom sterilním duchu, takové to ohni se a posluž mi, co jsem se

vždycky snažila prezentovat jako vzrušující věc. Jenže mě to nevzrušovalo. Nenáviděla jsem každou vteřinu, každý okamžik, jenom jsem se to snažila přežít. Ale tohle je jiné, prodchnuté takovou erotikou, jakou jsem nikdy nezažila.

Tohle slibuje nové zážitky. Mě tělo je roztoužené, úplně pulzuje vzrušením. V místech, kde se mě Chris dotýká, mě pálí, tam, kam jeho ruce ani tělo nedosáhnou, je mi strašná zima.

Když to vypadá, že je Chris spokojený s tím, jak reaguju na jeho rozkazy, sjede pomalu rukou dolů po mých pažích a pak jimi putuje nahoru a dolů po bocích, až se dotýká křivky ňader. Na rozdíl ode mě nikam nespěchá. Zato já se doslova klepu, takže když vezme moje prsa do dlaní, nadšeně to přivítám, i když je hrubě mačká a pak mě začne tahat za bradavky. To neustále se vracející štípání mi do těla vysílá vlny rozkoše, které hraničí s bolestí. Hudba pomalu doznívá a společně s ní mizí i minulost. V bolesti se skrývá slast. Ta slova se mi v duchu neustále vracejí, ovšem tentokrát jim konečně rozumím.

Jeho ruce jsou najednou pryč a já zklamaně zasténám a snažím se je přitáhnout zpátky.

Chris mě chytne za zápěstí a donutí mě znovu opřít dlaně o chladné sklo nad mou hlavou. V uchu cítím jeho teplý dech a na zádech ostré zářezy jeho svalů. „Ještě jednou je dáš dolů, a já přestanu s tím, co ti teď dělám, i když se ti to evidentně dost líbí.“

Moje útroby se zatetelí slastí a do u erotickou rozkazovačností a já jsem znovu překvapená, jak moc mě vzrušuje hra, kterou spolu tady hrajeme. „Jenom mě j na paměti,“ sípavě ho varuju, toužebně očekávající jeho dotek, „pomsta bude sladká.“

Jeho zuby se mi zaryjí do ramene. „Těším se na ni, miláčku,“

vydechne. „Víc, než si dokážeš představit.“

Patnáct

Rozepneme zip na sukni, takže ta mi sklouzne z boků na zem. „Pryč s tím!“ přikáže a mně se přitom okamžitě sevře pohlaví.

Poslušně vystoupím z oblečení a znovu se opřu o okno, aby si se mnou mohl dělat, co chce. Má mně sobě jen kalhotky, černé samodržíci punčochy a lodičky na vysokém podpatku. Pomyšlení na to, k čemu všemu by tohle mohlo vést, mě dovádí k šílenství. Nikdy v životě mě nic tak nevzrušovalo, nikdy jsem necítila takovou potřebu, aby se mě někdo dotýkal. Nemá to logiku. Hluboce nesnáším, když miněkdo chce rozkazovat, ačkoliv v minulosti jsem zažila věci, které by snad někoho mohly vést k tomu, že by tomu mohlo být v mém případě i opačně. Jenže s Chrisem je to jiná káva. Kdesi hluboko však vím, že Rebečiny deníky mě oslovují z důvodů, které jsem radši nikde nevytahovala. Až dodneška. Až do chvíle, kdy Chris otevřel bránu, kterou jsem předtím nechávala pečlivě uzamčenou.

„Nádhera,“ zamumlá chraplavým hlasem, slyšitelně ztěžklým touhou. Jeho ruce obemknou moje boky a dlaněmi se jmu prozkoumávat zadek. Putují po linii hedvábných kalhotek směrem dolů, až se dostanou přímo mezi nohy. Pak Chris popadne látku rozkroku kalhotek a roztrhne ji.

Překvapením otevřu pusu, ale vzdám se jen na zasténání.

Vyrazím kupředu a bradavkami se přitisknu na chladné sklo.

Je to hořkosladký pocit, napůl úleva a napůl další dráždivý impulz.

Položí dlaň na moje záda a drží mě, abych se nemohla hýbat. A, pane bože, prsty jeho druhé ruky mi vklouznou přímo do

rozkroku! Chris je ohne, takže obepínají moje pohlaví, a zároveň bříšky prstů laská můj klitoris.

„To je ono, miláčku,“ zamumlá, dá mi nohy dál od sebe a laská mé roztoužené, nateklé pysky. „Jsi pěkně horká a mokrá. Připravená. Přesně takovou tě mám nejradši.“

Rukou na zádech mi přejede po žebrech až na ňadro. Prsty si začne hrát s mou bradavkou.

Ztrácím se v té záplavě pocitů, ovšem pak se jeho ústa přitisknou k mému krku. Na kůži cítím jeho teplý dech a jeho ruce, ach, jeho ruce a prsty dělají s mým poštěvákem a bradavkami tak skvělé věci, že mám co dělat, abych nevybuchla v čemsi nepopsatelně nádherném. A to se ještě ani nesvlékl.

Vezme můj ušní lalůček mezi zuby, začne ho žmoulat a já ho cítím až ve svém pohlaví. Tam bych ho chtěla mít! Tam ho zoufale toužím mít! „Budu ti jezdit jazykem po celém těle, Saro,“ svůdně mi zašeptá do ucha. „Budu ti sát bradavky, až budeš šílet touhou, pak ti roztáhnu nohy a budu tě lízat, dokud se neuděláš, a pak si to celé znovu zopakujeme. Dnes večer nepřestaneme, dokud nebudeš tak pořádně vyšukaná, že konečně zjistíš, co to vlastně znamená.“

Zasténám touhou nad otevřeností tohoto muže, nad tím, jak samozřejmě dokáže obrátit můj svět vzhůru nohama a dohnat mě na pokraj šílenství. Mám jen kousíček k orgazmu, pohybuju se proti jeho dlani a vycházím vstříc jeho dotekům, když tu najednou se Chris přesune na stranu a klekne si na jedno koleno.

Pak do mě strčí dva prsty, vyplní mě jimi a roztahuje, jako kdyby věděl, co přesně teď potřebuju. V návalu touhy roztáhnu nohy dál od sebe a začnu se pohybovat do rytmu jeho přírazů. Sténám už docela nahlas a je mi to úplně jedno.

Narůstá v něm n ě pnutí a najednou s e dostaví divoký orgasmus, při němž se moje pohlaví stáhne kolem jeho prstů.

A s ním přichází tak úžasná rozkoš, že se mi tělo zkroutí v jedné velké milostné křeči.

Chris mě obejmě a podepře. Jsem si jistá, že jen díky tomu mi nepodklesnou kolena. Č a s s e zastaví a v mém těle doznívají poslední záchvěvy vyvrcholení. Chris mě vede na druhou stranu rozkoše. Doteky jeho rukou jsou teď mnohem jemnější. Když se konečně uvolním, přejíždí mi něžně po výstupku kyčle na boku a jeho tvář se mi otírá o kůži v jemném rytmu plném erotiky, z něhož se mi znovu sevře pohlaví. Jeho schopnost být v jedné chvíli tvrdý a neústupný, a b y h n e d v t é následující projevil nečekanou něžnost, mi bere dech.

„Nehýbej se,“ přikáže mi, vstane a z n o v u s e k e mně přitiskne. Jeho ruce putují po mém těle vzhůru a jeho rty se mi tisknou na ucho. „Teď tě pořádně opíchám, Saro, pěkně rychle a tvrdě, přesně v téhle poloze. A t y zůstaneš celou dobu bez hnutí, jak stojíš, a necháš mě dělat si s tebou, co budu chtít.“

„Bylo na čase,“ procedím skrze zatáté zuby.

Vzduch se naplní jeho tichým smíchem, který mi rozechvívá slabiny a z něhož mě mrazí po zádech. Ale nelíbí se mi, když ustoupí a už se mě nedotýká, skoro jako kdyby mě zapudil, jako kdyby mě bezdůvodně dráždil. Chci se otočit, převzít iniciativu, klást vlastní požadavky, ale mám na paměti, jak mi říkal, že se vším přestane, pokud dám ruce dolů.

Zalije mě vlna úlevy, když slyším zvuk svlékání šatů a posléze roztržení papírového balíčku – určitě s kondomem.

Brzy. Už brzy bude ve mně. Položí mi ruce na boky a natlačí m i s v ů j penis mezi stehna. Jeho hbité prsty m ě hladí po

rozpálené kůži a ještě si mě připravují. To už jsem dávno.

„Chrisi, prosím,“ zasténám a toužím po tom, aby mě vyplnil.

„Pomalů, miláčku,“ odpoví a, ach ano!, konečně cítím, jak se mi tlačí mezi nohy. Jeho tlustý a tvrdý. Přesně tohle jsem potřebovala.

Přesto se však ještě drží zpátky, škádlí mě a přejíždí svým ztopořeným ptáčkem po vlhkých pyscích mého nateklého, roztouženého pohlaví. Nemůže to chtít stejně jako já, protože jinak by to nedělal, a já si tiše přísahám, že se pomstím i za tohle. Už brzy.

„Pomsta –“

Vtom vrazí svého tvrdého ptáka až po kořen hluboko do mě. Z úst mu unikne dlouhý sten. Sténám s ním, ale když mi zvedne boky výš a zajede ještě hlouběji, vzdám se jen na zalapání po dechu. Nemám čas obdivovat se tomu, jak mě jeho tlustý ptáček celou vyplňuje. Přesně takový pocit jsem potřebovala už dlouho. Znovu proti mně vyrazí a začne tanec našich těl, nelítostně pulzující v divokém rytmu. Cítím jeho ruce po celém těle. Jeho ptáček je ve mně, vyplňuje mě a roztahuje. Uspokojuje mě. Kdesi vzadu ve své mysli si uvědomuji sklo, o které se naše těla opírají. Říkám si, že by se mohlo rozbít, ale je mi to jedno. Jestli mám zemřít, tak chci, aby to bylo, když mám v sobě tohle chlapa.

Pomalů ve mně pučí květ nadcházejícího orgasmu a já se snažím ho pooddálit. Nechci se totiž vzdát těch slastných okamžiků těsně předtím. Ale on mě drtí, dotýká se mě, tlačí se do mě a já nemám sil. Najednou zkamením, na několik vteřin neschopná pohybu, a pak vybuchnu a veškerou silou sevru ve svých útrokách jeho penis v celé úctyhodné délce.

Orgazmus m i každičký centimetr mého těla bombarduje nádhernými bílými záblesky.

Ozve se hluboký hrdelní zvuk a Chris se ponoří do hlubin mého stahujícího se pohlaví a chvěje se vlastním vyvrcholením. Chci mu vyjít vstříc a přispět k jeho slasti stejně jako on k mé, ale pořád s e klepu hořkosladkým koncem orgazmu. Jsem příliš slabá.

Na několik vteřin se se mnou točí svět a z nás dvou jsou víc zvířata než lidé. Ztraceni v pravěkém spojení, v němž neexistuje nic než uspokojení. Když se mi před očima konečně zase objeví svět, mihotající s e světla velkoměsta jsou j a k t e č k y na inkoustově černém plátně noci. Chris je pořád ve mně a dlaněmi se stejně jako já opírá o sklo.

Nosem mě pošimrá na krku. „Co takhle ta pizza?“

Usměju se. „Radši objednej dvě.“

„Pokud to znamená, že máš i dál energii šoustat se mnou stejně jako před chvilkou, tak ti jich koupím klidně deset.“

Vyklouzne ze mě a mně jeho slova znějí jako výraz nejvyšší pochvaly.

Strach z toho, že vypadneme z okna, je už pryč, a tak se otočím a opřu se zády o okenní tabuli. Dívám se, jak si stahuje kondom a odhazuje ho do koše, který stojí hned vedle pohovky. Rozepnuté džíny mu sedí nízko na bocích, ale jinak zůstal celou dobu oblečený, dokonce má i boty.

Dobrý pocit je pryč. Najednou s i bolestně uvědomím svou nahotu. „Ty ses ani nesvlékl!“

Znovu stojí přímo přede mnou, objímá m ě a odhrnuje mi vlasy spadlé do očí. „Protože jsem kvůli tobě ztratil hlavu, Saro.

To se mi nikdy nestalo.“

Hrud's e m i stáhne, když slyším, jak bolestným tónem to pronáší. Říkám si... Na malinkou chvilíčku si pomyslím, že mě potřebuje. Možná potřebuju já jeho. Přejedu mu prsty po tváři. „To já tady stála s rukama nad hlavou, přitisknutá ke sklu, které mohlo každou chvíli prasknout. Vlastně tady pořád ještě takhle stojím.“

„Tak to jsme dva,“ podotkne. „Je tvrzené a mělo by odolat hurikánům. Jsme v pohodě.“

Ruku mám opřenou o jeho prsa a pod dlaní cítím pravidelný rytmus jeho srdce. To on za to může, že cítím, jako bych opravdu žila. Chci pro něj znamenat to samé, spláchnout z něj tu jeho ponurou náladu stejně jako on ze mě.

„Víš, Chrisi,“ prohlásím. „Přece jen mám v sobě nějaké hranice.“

Vytáhne obočí nahoru a přivřenýma očima se podívá přímo na mě. „O jakých hranicích teď mluvíš?“

„Nepůjdu domů jen v podprsence a s roztrženou halenkou.

Zničíš mi ji.“

Odměnou je mi jeho sexy poloúsměv, který mi věnoval už před galerií, než jsme nastoupili do jeho porsche. „V té chvíli jsem neměl pocit, že by ti to nějak vadilo.“

„Přišla jsem o halenku. A sakra jsem si zasloužila, aby to mělo nějaký příjemný důvod.“

Oči se mu rošťácky rozsvítí. Lehce mě kousne do spodního rtu. „Rád ti koupím novou, abychom si to mohli ještě někdy zopakovat.“

„Pro dnešek se spokojím s nějakou výpůjčkou od tebe.

Nehodlám jít ven v punčochách a lodičkách.“

Jeho obočí zase vyletí nahoru. „Ale mně by se fakt líbilo, kdybys to někdy udělala.“

„To teda ne,“ prohlásím s úsměvem a pro větší účinek svých slov odkopnu lodičky do dálí. „Ani náhodou.“

„Tak příště,“ mrkne na mě a pronese to takovým tónem, že m ě tahle zmínka o budoucnosti z výše uvedených důvodů netěší. Kromě toho se stejně vrací d o Paříže. Nevím, c o se mu stalo; ale něco se mu přihodilo a mně taky, takže jsme teď na sebe oškliví. Příště se ani jednomu z nás nehodí, leda by... prostě potřebujeme víc než jen dnešní noc.

Chris se odrazí od okna a odlepí se ode mě. Překvapí mě: přetáhne si přes hlavu košili. A, ach bože, ano, jeho břišní svaly jsou vyrýsované jako pekáč buchet. Věděla jsem, že vypadá skvěle, že má vypracovanou postavu, ale teď vidím, že každý centimetr j e h o t ě l a j e j a k o vytesaný z kamene takovým způsobem, ž e z a t í m m ů ž e b ý t j e n kombinace genetiky a nekonečných hodin strávených v posilovně. Přes pravé rameno se mu dolů po paži táhne složitá kérka, kterou jsem už předtím chtěla vidět celou. Úplně mi vezme dech.

Ten drak j e majestátní, vyvedený v takovém detailu a s takovým mistrovstvím, že si ho snad nakreslil sám.

„Prošel jsem inspekci?“ zeptá se jemně.

Natáhnu ruku a chci se dotknout tetování, ale chytne mě za zápěstí.

„Jestli s e m ě dotkneš a budeš mít přitom v e tváři takový pohled jako teď, tak se k té pizze dneska asi nedostaneme.“

Přistoupí ke mně blíž a přetáhne mi svou košili přes hlavu.

Vtáhnu do nosu jeho sexy vůni a přitáhnu si ji rukama blíž.

Kéž by to byl on sám. „Teď jsme oba napůl oblečení a napůl svlečení.“ Ztiší hlas a dodá: „Jsme na stejném hřišti.“

Stejném. Tohle je ta poslední věc, jakou bych čekala od muže, který mě ještě před několika minutami totálně ovládal.

Nějak mi to nesedí. Síla je v braní, ne v dávání. Jak může zvládat obojí? Poznala jsem někdy někoho, kdo by to uměl?

„Stejně by znamenalo, že tě taky přitisknu k oknu a zakážu ti hýbat se. A pak bych tě nemilosrdně mučila.“

Jeho zrak potemní a ve stínech, které se mu zračí v zelených očích, se odráží zlatavé šupinky. „Kdybych si myslel, že jsi připravená na to, kam by to všechno nevyhnutelně vedlo, pak bych ti to dovolil.“

Dovolil? On by mi to dovolil? „Co to má znamenat, Chrisi?“

Natáhne se ke mně a bříškem prstu mě pohladí po spodním rtu. Ten dotek je něžný, ale pod povrchem se skrývá těžko ovládaná vášně, kterou u něj začínám rozpoznávat. „Mohl bych ti toho tolik ukázat, Saro, ale nejsem připravený na to, že mi utečeš.“ V jeho slovech zní nevyhnutelná lítost.

Cítím, jak se ode mě vzdaluje, aniž by se byť jen jedinkrát pohnul – nevysvětlitelně to se mnou zamává. Popadnu ho za ruku a přistoupím k němu blíž. „Kdo říká, že ti uteču?“

„Ty,“ odpoví.

To si opravdu myslíš, že dnes večer víc než tohle nezvládnou? Copak nevidíš, že potřebuju víc? Potřebuju nějaký únik. „To se mýlíš.“

Zavrtí hlavou. „Ne. To tedy ne.“

Otevřu pusu a chci se dál hádat, ale v té chvíli se v kapse jeho kalhot ozve mobilní telefon. Jako vyzváněcí tón má nastavenou nějakou klavírní skladbu a já bych se klidně vsadila o svoje auto, že ji hraje jeho otec. Už jsem mu říkala, že j á svého otce nenávidím. Co to do mě vjelo? Je přece zřejmé, že i když je jeho otec mrtvý, Chris ho má ve velké úctě.

Chris vytáhne mobil z kalhot, které mu visí nízko na bocích, a já jsem si dost jistá, že ten hovor radši přijme, aby ukončil naši konverzaci.

„Fajn,“ řekne. „Prom ě jako obvykle a te d’ prosím chvilku počkejte.“ Mrkne na mě. „Jakou chceš pizzu?“

Onim u volají z toho stánku s pizzou? Jsem zmatená. „Se sýrem.“

„Prom ě jako obvykle a prosím extra velkou,“ řekne do telefonu. „Fajn. Díky.“ Ukončí hovor. „Pizza je na cestě.“

„Tomu říkám služba objednávání po telefonu.“

„Už skoro zavírají a Jacob si tam zrovna byl pro pizzu a ptal se, jestli jsem volal.“

„Jak jsem říkala, to je servis.“

„Znám majitele dobrých deset let a vzhledem k tomu, že vlastní taky ten obchod s motorkami, kam chodím, docela si mě oblíbil. Posílám mu spoustu zákazníků.“ Natáhne se, chytne mě z a ruku a zavede m ě k pohovce. „Udělejsi pohodlí. Donesu něco k pití a talíře. Můžeme jíst tady.“

Usměje se n a mě. „Tedy pokud t ě nebaví pořád se dívat z okna.“

Zavrtím hlavou a posadím se. Hnědá kůže gauče je na dotek měkká a trochu studená. Otřesu se. „To byl hodně špatný vtip.“

Zvedne z e stolku dálkové ovládání a plynový krb p o mé pravici se rozhoří. „Špatné vtipy mi jdou.“

„To jo,“ souhlasím a přetáhnu přes sebe hnědý pléd. „To vím. Muž s jednou rudou botou?“

„Copak nemáš ráda Toma Hankse?“

„To je ale starý film.“

„Jsem fanda klasické kinematografie.“ Sedne si vedle mě a popadne jiné dálkové ovládání. Zmáčkne tlačítko. Ze stropu nad krbem se začne spouštět obrovská plochá obrazovka. Nabídne mi ovládání. „Klíč od mého hradu k vašim službám.“

S tímhle mužem se cítím tak příjemně, že si nepamatuju, jestli jsem to takhle někdy s někým měla. Vezmu s i o d něj dálkové ovládání. „A Muž s jednou rudou botou je klasika?“

„Stejně jako Austin Powers.“

„Austin Powers?“ divím se. „Neříkej, ž e s e t i líbí Austin Powers.“

„Viděla jsi to někdy?“

„Ne,“ přiznám, „ale vypadá to tak nějak divně.“

„No a o to právě jde, miláčku. Je to útěk z reality.“ Vstane.

„Dojdu nám pro to pití a talíře.“ Sevře rty. „Víno?“

„Ne,“ prohlásím procítěně. „Víno nechci.“

„Corona?“

„Ne. Nic alkoholického.“

„Takže zbývá balená voda a energy drinky.“

„Dáms i vodu,“ rozhodnu se. „Nikdys i nedávám nic, co

obsahuje kalorie. To radši jím. Budu mít víc místa pro pizzu.“

„Aha,“ přikývne a vypadá pobaveně. „Víc pizzy je lepší než míň pizzy. Hned jsem zpátky.“

Zabořím se do křesla a pozoruju, jak přechází k masivně vyhlížejícímu kuchyňskému koutu nad obývacím pokojem. Je jako dlouhonohé ztělesnění mužské gracie a svalstva. A taky jedné velké hádanky. Je vtipný, okouzlující a zdánlivě bez ega, na které by měl bezvýhradní právo. Ale je v něm víc.

Muž, který se utkal s králem všech egocentriků Markem Comptonem a vyhrál nad ním. Muž, který mě přitiskl k oknu a vzal si mě s temnou vášní, jež vycházela odněkud hluboko z jeho ztrápené duše. Muž, který mi řekl, že mi ukáže spoustu věcí, ale pak na to nenašel odvahu. Umírám touhou dozvědět se, co to má znamenat, co se skrývá pod povrchem toho všeho. A dnes v noci už podruhé mám pocit, že jsme lidé, kteří mají ve svých životech pořádný nepořádek, a vypadá to, že jsou jeden druhému souzeni, aby ho zničili. Ale nemůžu z toho ven. Ne. Nejde o to, jestli můžu nebo ne. Mně se prostě nechce.

Šestnáct

Sotva Chris donese talíře a dvě láhve vody a položí všechno na stůl, rozezná se pokojem podivné bzučení.

Zamračím se. „Co to bylo?“

„Moje verze domovního zvonku,“ oznámí a klukovsky se na mě zakření. Vůbec mi to nejde dohromady s tím temným, úsečným mužem, který se mnou ještě před chvílkou dělal nádherně zvrhlé věci. „Přestože se nějaký návštěvník dostane i přes kód ve výtahu, stejně ho musím pustit tady nahore.“

„Ale to nebude ta pizza, že ne? Vždyť volali sotva před deseti minutami.“ Pohlédne na hodinky a ta tlustá vrstva stříbra s

černým koženým páskem mi přijde sexy.

„Zrovna to bylo deset minut,“ souhlasí. „Ale hádám, že se prostě vsadili a udělali m o u obvyklou pizzu, ještě n e ž mi zavolali.“ Vstává a silnýma rukama se přitom opře o kolena.

„Kde je tady koupelna?“ zeptám se.

Pokyne ke dveřím hned vedle krbu a zamíří k výtahu.

Dívám s e z a n í m a snažím s e představit si, j a k b y c h a s i zareagovala, kdybych byla na místě poslíčka a Chris přišel ke dveřím nebo k výtahu bez košile. Jeho tetování. Nikdy jsem si nemyslela, že by na mě mohla zapůsobit kérka, ale tohle je asi ta nejvíc vzrušující věc, jakou jsem kdy viděla. Nebo je Chris prostě mužem, který umí rozeznít všechny moje struny.

Na panelu vedle dveří výtahu vyt'uká bezpečnostní kód a já bohužel nevidím, jestli se v e výtahu skrývá červenající se dívka. Slyším však Jacobův hlas i Chrisův sexy smích.

Ten zvuk n a m ě působí zvláště, takový ten pocit, který vždycky provází nevíтанé emoce. Ach jo. Tímhle směrem ne, Saro. Ne aby ses do něj zamilovala. Tohle je jen únik z reality.

Otočí se a zamíří zpátky ke mně. V ruce třímá dvě krabice od pizzy, ale já dokážu stejně myslet jen na to, jak mě tiskl ke sklu a dělal s e m nou všechny t y neslušné věci. P a k t u h l e m ý š l e n k u doplním. Chrisu m í rozeznít všechny m o j e struny a s i t a k desetkrát líp než kdokoli předtím. Odmítám zašpinit dobrou věc emocemi a myšlenkami na zítřek. Když jsem tomuhle muži ležela v náručí, dostal mě až na samý okraj a nenechal mě myslet na nic jiného než na to, co jsem díky němu cítila. Najednou mám obrovský hlad, a ne tak úplně na pizzu. Mám chuť na něj a taky toužím znovu ochutnat to, co mi poskytl před malinkou chvilkou.

Zvedne krabice do výšky. „Donesli dvě. Pokud chceš do koupelny, jdi hned. Věř mi. Je to nejlepší pizza na světě, ale jen když je strašně horká.“

Zakřením se. „Na světě?“

„To si piš, miláčku, a to jsem toho v Itálii snědl dost a dost.“

Dám se do smíchu a spěchám do druhé, menší koupelny.

Rozsvítím a zjistím, že jde o místnost tak luxusně zařízenou, že vedle ní vypadá moje hlavní koupelna jako nějaký pitomý krcálek. Zatraceně, je tu dokonce i zapuštěná vana!

Najednou se mi cosi sevře v hrudi a já se musím opřít o dveře. Zapomenu na hlad i na svoje potřeby. Tenhle život, Chrisův život, to všechno kolem mě, co muselo stát neuvěřitelné množství peněz, byl i můj život, když jsem vyrůstala, takže teď určitě zažívám krátký flashback do minulosti. Část mého já postrádá všechny ty holčičí věci, například pěknou vanu, mýdla a parfémy, ale rychle si připomenu, že za všechny tyhle věci se taky musí zaplatit vysoká cena. Chris je ovšem jiný. On si na tenhle život vydělal, je jen jeho a zaslouží si ho. A já vím, že mě ovládá touha dokázat totéž, vydělat si alespoň na část takového života.

Rychle setřesu podobné myšlenky, dojdou si na záchod a umyju se. Přitom se zkontroluju v zrcadle. Mám rozpraskané a pořádně oteklé rty. Hnědé vlasy mi trčí do všech stran. Nejsem překvapená, že vypadám, jako kdyby mě někdo pořádně opíchal, ale přesto vypadám podstatně lépe než dlouho předtím. Opíchaná. Ne pomilovaná. Usměju se na sebe do zrcadla. Líbí se mi moje nově nabytá svoboda.

Je sexy. Chris je sexy. A já sama se cítím víc sexy než kdy předtím.

„Pospěš si, ženská!“ zahuláká za dveřmi Chris a já se zasměju a vyjdu ven z koupelny.

„Proč ženské neumějí spěchat?“ zeptá se mě, když si sednu vedle něj na pohovku.

„A proč muži tolik vynikají v umění netrpělivosti?“

kontruju a moje nosní dírký nasají úžasnou vůni pečeného těsta, koření a rajčatové omáčky.

„Protože ve vás máme skvělé učitelky.“

Odfrknu si. „Jako že se vy muži dokážete něčemu přiučit?

Ani bych neřekla.“

Odklopívíkojdnéz krabica sýrn a pizze je krásně nadýchaný. Zdá se to skvělé.

„Vypadá a voní to fakt úžasně. Ani se nebudu cítit trapně, když tě nechám dívat se, kolik pizzy dokážu sníst.“

Nabídne mi talíř a já si ho od něj ráda vezmu a položím na něj obrovský kus pizzy. „Nevypadáš, že bys zvládla víc než jeden, maximálně dva kousky.“

„Ty samozřejmě víš, jak mluvit s dámou, hlavně když je, ach bože, nahá!“ Usměju se a zjistím, že v přítomnosti tohoto muže se necítím zdaleka tak trapně, jak by se asi dalo očekávat při vědomí, jak moc je sexy a slavný. „Ujišťuju tě, že to pro mě není problém.“ Kousnu si a zasténám rozkoší.

„Ach... mňam.“

„Dobrá, ne?“ zeptá se a sám si taky kousne.

„Moc dobrý,“ souhlasím a utrhnu si ubrousek z role, kterou položil na konferenční stolek. „Budu si muset tenhle týden dát pár kilometrů běhu navíc, ale za tohle to stojí.“

„Ty chodíš běhat?“

„J e t o moje nejoblíbenější kardiocvičení a můžu t o dělat doma. Nejsem moc na skupinové aktivity a přímo nesnáším davy v posilovně.“

„Tady j e soukromá posilovna v e čtvrtém patře. Jeden z důvodů, proč jsem si koupil byt v téhle budově.“

„Vlastníš celé patro. Vlastně mě šokuje, že tu nemáš vlastní posilovnu.“

„Využívám celý prostor jako sv ů j ateliér. Ukážu t i h o, až dojíme.“

Spatřím n a vlastní o č i ateliér Chrise Merita a z novu si připomenu, jak obrovská hvězda světa umění t o je. „Vůbec se nechováš jako celebrita.“

„Já se za žádnou celebritu ani nepovažuji.“

Dojím pizzu a odložím talíř n a stůl. Uspokojila jsem hlad, takže se mi teď Chris zdá daleko zajímavější. Dám si jednu nohu pod sebe. „Ale jsi celebrita. Vždyt' to sám musíš dobře vědět.“

Pokrčí rameny a d á n a talíře další kousek pizzy. „J á jsem prostě jenom já.“ Podá mi talíř.

Nepřítomně s i h o o d něj vezmu. „Jsi jeden z nejmladších a nejúspěšnějších žijících malířů na světě. Chrisi, ty jsi génius.“

„A protože vím, že moje dílo opravdu obdivuješ. Na tom mi záleží. Věř mi, existuje hodně lidí, kteří by se s člověkem chtěli z nejrůznějších špatných důvodů sblížit, k d y ž j e ve středu pozornosti.“

Znovu si ukousnu a sleduju ho. Natahuje se pro další kus.

Pokračuje v jídle a já ho při tom pořád pozoruju.

Všimne si toho a vytáhne obočí. „Proč se na mě takhle díváš?“

„Ty ve skutečnosti vůbec nemáš rád, když lidi vědí, že jsi slavný.“

„Moc to po světě nerozhlašuju.“

Zamračím se a věci mi začnou zapadat jedna do druhé.

Nebo si to aspoň myslím. „Počkej. Používáš na veřejných diskuzních fórech úmyslně otcovu fotografii?“

Na rtech mu pomalu vykveté úsměv. Odloží talíř a ukáže na krabici s pizzou. „Dáš si ještě?“

Odložím talíř na stůl. „Zatím ne. Neodpověděl jsi mi na otázku.“

Otočí se ke mně čelem a taky si dá nohu pod sebe.

Poškrábe se ve strništi na bradě a vypadá v koncích. „No jo.

Ví se o mně, že sem tam někomu podstrčím jinou fotku.“

Mrkne na mě. „Tebe jsem tím taky spletl, že jo?“

„Tvůj otec na té fotce vypadá, jako kdyby mu bylo kolem čtyřiceti let. Říkala jsem si, že se na tobě věk dost podepsal.“

„Jinými slovy jsem tě zmátl.“

Sevru rty a přiznám se. „Ano, zmátl jsi mě.“

Zíráme jeden na druhého a lehký tón naší konverzace je najednou pryč. Vzduch houstne vzájemnou přitažlivostí, kterou na šedostaveníčko u okna nijak neukojilo, naopak ji spíš rozdmýchalo. Když tak sedím a pozoruju ho, ve své mysli oficiálně akceptuji myšlenku, která mě napadla už dřív.

I když nepochybuju, že Chris je opravdu zábavný a vždy

pozitivní, dá mu to asi dost práce. Skrývá přede mnou všechno, o čem si myslí, že bych neměla vědět. Tenhle muž je daleko víc, než co se na první pohled zdá, a když nahlédnu pod slupku jeho osobnosti, nedělá mi to vůbec dobře.

Pohledem sklouznu k jeho paži, k drakovi vyvedenému v červené, modré a žluté barvě. Přisednu si k němu blíž, až se dotkneme koleny. Tělesný kontakt mi do těla opět vyše série elektrických výbojů.

Ztěžka polknu a natáhnu k němu ruku. Prsty přeježu po vytetovaném obrázku. Jeho svaly se pod mým dotekem napnou a já se najednou cítím hodně silná, když si pomyslím, že mu moje doteky dělají dobře.

Pomalů mu pohlédnu do očí. Oči mu žhnou jako rozpálené uhlíky. „Je to hodně... sexy.“ Překvapímě, jak snadno tu větu vyslovím. Flirtování mi vůbec nejde, ale na tomhle muži je něco zvláštního.

„Jsem rád, že si to myslíš.“

Sježu dlaní po jeho předloktí a on mi chytí dlaň do své, jako kdyby nechtěl přerušit spojení, které jsme mezi sebou nastolili. „Proč zrovna drak?“

„Protože představuje sílu a bohatství, což jsou dvě věci, o kterých jsem už jako velmi mladý věděl, že je chci.“

„Ty jsi chtěl peníze a moc už jako mladíček?“

„Ano.“

Chci se zeptat na důvod, ale přijde mi, že by to znělo až moc zvědavě. „A teď?“

„Teď už ty dvě věci mám. A s nimi jde ruku v ruce pocit bezpečí.“

Blesknem i hlavou, jak tuhle sílu použil při rozhovoru s Markem i jak jsem dnes večer byla svědkem projevu temnější stránky jeho duše. Tenhle muž má opravdu rád moc, ale ne v abstraktní rovině jako Mark. Tenhle muž si ji definuje sám pro sebe.

„Draci byli na mých malbách. Teď jsou v mé soukromé sbírce. Nikdy jsem nic z toho neprodal, ani jsem se o to nepokoušel.“

„Máš je tady?“ zeptám se nadšeně. „Chtěla bych je vidět.“

„V Paříži.“

„Aha.“ Samozřejmě. Paříž je jeho opravdový domov.

Znovu se podívám na jeho paži. „Ten tatér má opravdu talent.“

„Tatérka.“

Hrkne ve mně. Žena, které Chris dovolil vytetovat něco na svoje vlastní tělo, která ho zřejmě inspirovala v jeho vlastní tvorbě.

Jemně mi zastrčí pramen vlasů za ucho a já mám co dělat, abych potlačila chvění v těle. „Copak bys chtěla vědět?“

zeptá se mě.

Něco o ní. Chci se dozvědět něco o ní. „Ty mi řekni, co bys chtěl, abych věděla.“

V jeho očích je vidět překvapení. „Nejsi úplně taková, jak bych čekal, Saro McMillanová.“

„To ty taky ne.“

Zmírní tón. „Ta tatérka je někdo, kdo mě podržel, když jsem se cítil dole.“

Zadržím dech, ani nevím proč.

„Ale teď už je to minulost,“ dodá. „Zatímco ty jsi přítomnost.“

Pomaličku zase vydechnu. Myslím, že tím chce říct, že je to tak dobře, ale slovo *přítomnost* nezní zrovna nejlíp. Vůbec netuším, proč mi tolik vadí a proč mám zase v žaludku kámen.

Záleží jen na přítomnosti. Moc o tom přemýšlím. Nechci tolik přemýšlet. Sednu si mu na klín a on se přesune tak, že se opírá o opěradlo pohovky. Drze si ho osedlám a položím mu ruce na ramena.

„Já jsem tady. Co se mnou hodláš provést?“

Několik vteřin sedí bez hnutí. Vůbec se mě nedotýká.

Vyzaňuje z něj napětí, které se do mě pomalu vpíjí. Nijak nereaguje a já se poprvé za celou dnešní noc cítím sebevědomě.

Najednou mi jeho prsty sevrou týl a Chris si mě přitáhne blíž. „Víš, co se stane, když se dotkneš draka? Spálit tě na popel, kočičko. Hraješ si s ohněm.“

Všechno moje sebevědomí je zapomenuto a pryč.

„Nebojím se toho, o čem mluvíš. Mám pocit, že mě pořád před sebou varuješ, protože ty sám máš strach.“

Chytí mě za vlasy a já překvapením zalapám po dechu ze síly jeho stisku. Drží mě pořádně pevně. „Víc toho nemáš?“

provokuju ho dál a samotnou mě šokuje, že chci víc, mnohem víc. Mnohem víc toho, co je zatím skryto pod povrchem. Nemám strach. Vzrušuje mě to. Jsem připravená.

Zkoumám mě pronikavým pohledem a ve tváři mám tvrdý, pátravý výraz. „Měl jsem pocit, že jsi jen malá hodná učitelka.“

„To tys mě zkazil,“ odpovím, „a mně se to začíná líbit.“

Sotvat o dořeknu, přitáhne s im ě a začnem ě líbat s nespoutanou žhavou vášní. Ochutnám t u část jeho já, kterou chci poznat, tu, které se sám bojí, a hořím touhou poznat víc. Možná má pravdu. Možná si zahrávám s ohněm, a lenem ůžu si pomoci. Budu na něj tlačit tak dlouho, a ůž mi o sob ě prozradí všechno.

Sedmnáct

Položím se do jeho polibku a zasténám, když mi vrazí svůj jazyk hluboko a hraje si s mým. Pořádn ě mě to rozpaluje.

Rukama mi jezdí po zádech, a když nahmatá lem košile a chce mi ji přetáhnout přes hlavu, ráda zvednu ruce do výše a pom ůžu mu, aby mi ji sundal. Vezme mi ňadra do dlaní.

A bo ůže chra ůň, vezme mi bradavku do pusy a začne ji cumlat a olizovat. Vjedu mu rukama do vlas ů a on mi pohlédne do očí. Dívá se na mě a přitom mi jazykem opisuje kruh kolem bradavky. Rozkoší se kousnu do rtu. Nakloní se ke mn ě a políbí mě přesně na místo, do kterého se před několika vteřinami zahryzly moje vlastní zuby. Moje nahá ňadra si přitiskne k hrudi.

Jeho ruce mi znovu vklouznou do zátylku. Líbí se mu, když si mě drží jako otrokyni. Mám pocit, ůže se mu to líbí až moc.

A mn ě koneckonc ů taky. „Nevíš, co to se mnou dělá, Saro,“ zasténá.

„Ale chtěla bych to věd ět,“ zašeptám. Už dlouho jsem nic nemyslela tak vá ůně jako to, co jsem prá v ě vyslovila.

Rukama kopíruju kontury jeho těla. M á rozpálenou k ů ůi a vypracované, napjaté svaly.

Jeho ůsta se mě zase zmocní touhou až po okraj napln ěnou

žádostí a ... varováním? Možná. Pravděpodobně ano. Ještě víc mě to rozpaluje. Mám čím dál větší hlad.

Bojuju s touhou zatahat ho za vlasy. Jeho ruce putují po mém těle a ovládají mě. Jak moc si přeju být ovládána tímto mužem!

„Opřise,“ přikáže mi s rukou na mém břiše a zvrátí mě dozadu, až se dlaněmi opírám o desku stolu.

Prsa mi trčí do výšky, pnou se do vzduchu. Hladovými očima mě přímo hltá. Když mi zajede prsty mezi nohy a začne s nimi pohybovat, jen zalapám po dechu.

„Jsi tak mokrá.“ Má trochu chraplavý hlas a zní v něm drsná touha. „Jsi tak sexy.“ Jeho prsty mě zkoumají a dráždí.

Když zajede hlouběji, mám co dělat, abych nezapomněla dýchat. Je to jiné než předtím, když jsem se na něj nemohla při tom dívat. Sleduje mě a já před sebou vidím muže, v jehož pohledu se zračí vášeň a sexuální zdatnost, z níž poznám, že tady jsem opravdu mimo svou ligu. A to se mi moc nelíbí.

Nakloní se a do zubů chytne mou bradavku. Uvědomím si, že je to stejné jako předtím, jen jsem to předtím neviděla.

Znovu jsem jeho otrokyní. Nemůžu k němu vztáhnout ruku, protože bych spadla. Strčí do mě další prst a saje mi bradavky, až to skoro bolí. Ale je to nádherná, erotická bolest. „Chrisi,“ vzdechnu, ale nevím, co mu vlastně chci říct.

„Pamatuješ, když jsem ti řekl, že tě budu lízat úplně všude, Saro?“ zeptá se mě, jazykem si razí cestičku mezi mými řadry, a nechává tak moje bradavky roztoužené po dalším doteku jeho rtů.

„Ano,“ zašeptám. „Ano.“

Palcem si hraje s mým poštěvákem a roztírá mě tělesné šťávy po celé ploše hypersenzitivního orgánu.

„Chceš, abych tě lízal tady?“ zeptá se a jednou rukou mi sjede po břiše dolů, zatímco druhou v něm pohybuje sem a tam.

Řasy se mi zachvějí. Zvrátím hlavu dozadu. „Podívej se na mě, Saro,“ přikáže mi a v jeho slovech zazní ostrá hrana, která mě donutí znovu zvednout hlavu.

„Chceš, abych tě lízal tady dole?“

Jsem příliš blízko. Od orgazmu jsem už jen malinký kousek.

„Ano, ale... nemyslím, že bych to... zvládla. Teď ne.“

Vydechnu a jeho prsty jsou v tu ránu pryč. Zvedá mě ze stolu. Než se stačím vzpamatovat, ležím na gauči a nohy mám na jeho ramenou. Chrisova ústa se ke mně přiblíží a mě přemůže hladivý pocit tělesného tepla. Valí se na mě doslova vlny pocitů a já prohrávám svůj boj a podléhám přicházejícímu orgazmu. Snažím se ho zastavit, ale nejde to.

Tenhle muž, tenhle úžasný, sexy, temný muž mě líbá tak intimním způsobem poté, co mi slíbil, že mě bude lízat všude.

Nemůžu popadnout dech a celé moje tělo ztuhne v milostné křeči, která vybuchne, když už to nemůžu vydržet. Vklouzne dovnitř svými prsty, vyplní mě a vyjde vstříc tomu, čeho si moje tělo žádá nejvíce.

Hned jak zase popadnu dech, roztřesu se závanem chladu.

Oheň, jímž hoří moje kůže, je uhašen. Chris si to uvědomuje a zalehne mě svým velkým tělem a začne mě zase líbat. Cítím z něj sladkoslanou chuť sebe sama. Víím, že přesně o to mu jde. A taky víím, že na něj vůbec netlačím. Jdu jen tam, kam mi dovolí zajít.

Jako kdyby mi četl myšlenky. Svalí se ze mě a najednou je pryč. Jenže já chci víc. Má moc nad vším, i nade mnou.

Stojí a zouvá si boty. Srdce se mi rozbuší, když si uvědomím, že se esvléká. Posadím se a pozoruju ho s ústy vyschlými očekáváním. Kalhoty jsou dole, než bys řekl švec, spolu s nimi i spodní prádlo, nebo byl možná naostro. Na tom nezáleží. Je nahý, má erekci a vypadá sexy. Jeho tlustý žilnatý pták mu trčí kupředu vzrušením. Kvůli mně. Chci se ho dotknout, ale než se stačím pohnout, otočí se, popadne džíny, zašátrá v kapse a pak slyším, jak trhá papír. Ale ten zvuk skoro zanikne. Fascinují mě jeho záda, a i když odhodí kalhoty na podlahu a posadí se vedle mě, já pořád nepřítomně zírám kupředu.

Podá mi kondom a v jeho očích se zračí tichá výzva. „Jsem tady. Co se mnou hodláš provést?“

Kleknu si, vezmu kondom do ruky a podívám se na něj.

Mate mě, že když přijde na moje uspokojení, pořád mi udílí nějaké rozkazy, ale když jde o něj, najednou nic. Už mi v životě párkrát někdo nakázal, abych si klekla a dělala věci, které se mi nelíbily. Tyhle chvíle v mém životě se mi nelíbily a nijak mě nevzrušovaly. Ale Chris mi může přikázat, abych udělala cokoliv, a já mám pocit, že se samou rozkoší rozpustím. S tímhle chlapem bych chtěla vyvádět spoustu věcí a ze všech těch představ, které se mi honí myslí, jsem celá mokrá a roztoužená.

Cítím se silná, sexy. Ten pocit se mi líbí. Klesnu pohledem k jeho ptákovi a pak mu pohlédnu přímo do očí. „Chceš to nasadit, nebo bys byl raději, abych ti ho nejdřív vzala do pusy?“

Oči mu potemní. „Ale, moje milá malá učitelka. Začínám s říkat, kdo tady koho vlastně kazí?“

Nekazím ho ani za mák, stejně jako tu neleží jen tak, vydán

mi na milost a nemilost. Naopak to platí se vším všudy.

Vlastně si vůbec nejsem jistá, že by se mi kdy vydal na milost a nemilost, a část mého já si uvědomuje, že tohoto muže nikdy nepoznám. Začíná ve mně klíčit touha ukázat mu, že zvládnu cokoliv, co na mě naloží.

Nechám kondom spadnout na pohovku a jednou rukou se mu opřu o stehno. Do dlaně mě lechtá husté ochlupení. Je to překvapivě erotický pocit, a le v tomhle stavu jsem tak hypersenzitivní, že mě brní celé tělo. Druhou rukou chytím jeho ztopořený penis u kořene. Pod měkkým povrchem cítím ocelově tvrdý vnitřek. Nakloním se nad něj a olíznu kapku sladkoslané tekutiny, která se drží na jeho mocném žaludu.

Moje chuťové pohárky explodují a Chris zasténá. Projev jeho vzrušení zažehne mou touhu. Začnu olizovat špičku jeho penisu v pravidelných kruzích, pak ho vezmu do pusy a začnu sát.

Pod dlaní a stehně cítím, jak se mi u napjaly svaly. Jsem nadšená, že se mi povedlo ho potěšit, ale chci, aby mi položil ruku na hlavu, aby to chtěl tak zoufale, že nesnese představu, že bych toho mohla nechat. V touze dosáhnout svého začnu pomalu olizovat jeho penis po celé jeho délce.

Jeho boky mi vycházejí vstříc. Skoro vycítím jeho touhu podržet mi hlavu, abych mu neutekla, ale pořád se k tomu neodhodlal. Zvýším tlak a přitulím se k němu blíž. Jedno ňadro si schválně opřu o jeho stehno.

Z úst mu unikne tichý sten. „Dost,“ přikáže mi a rukou mě odtáhne ze svého klína.

Ne, křičím v duchu, rozhodnutá dovést ho takhle až k orgazmu, ale už je příliš pozdě. Nemá cenu, abych se s ním přetahovala, je daleko silnější než já. To už mám svoje prsa

přitisknutá na jeho hrudi, prsty jeho rukou ve vlasech a po celém těle cítím jeho rty. Znamenal smrtelné nebezpečí, byl jako droga... kdesi hluboko v mě chtíčem zahalené myslisi vzpomenu na slova prvního deníkového záznamu, který jsem si přečetla. Z Chrises rychle stává návyk, droga, které nikdy nebudu mít dost.

Do zad mě tlačí jeho erekce. Sáhnu dozadu a chci ho trochu polaskat. Hraje si s mými nadry a dráždí mi bradavky.

„Vem ten kondom, miláčku.“

„Nepotřebujeme ho,“ zašeptám. Jsem na něj tak natěšená, že to až bolí. „Beru prášky.“

Přestane mě líbat a zkamení. Položím mu ruce na prsa a nejsem si jistá, čím srdce bije rychleji, zdali jeho, nebo moje.

Jeho reakce mě trochu děsí a instinktivně vím, o čem přemýšlí. Odtáhnu se od něj a pozoruju ho.

Mísí se ve mně strach a ponížení. „Myslíš si, že беру prášky, abych mohla spát s kdekým. Nevěříš mi. No, tak pro tvoji informaci jsem už dlouho s nikým... nespala... a dneska k tomu taky nedojde.“ Snažím se mu vytrhnout, ale on mě pevně drží. „Nech mě, Chriši.“

„Ani náhodou.“ Chytím jeho zátylek v gestu, které má vyjádřit mou submisivitu, jenže tentokrát se mi to ani trochu nelíbí. „Říkal jsem ti, že nejsem připravený na to, že mi někam zmizíš, a myslel jsem to vážně.“

„Nech mě,“ trvám na svém. Celá hořím, a není to jen vztek, který mě rozpaluje do běla.

„Tohle je na mě moc složitá myšlenková konstrukce, Saro.“

Používám kondom, abych se chránil. Píchám s různými lidmi,

Saro. Takový prostě jsem. Říkal jsem ti to.“

Jeho slova zní tvrdě a mě poleje ledová sprcha. Vše je jasné. Sklopím oči a cítím se, jako bych se měla rozpadnout na malé kousíčky. Má pravdu. Tahám do toho city a dělat to bez kondomu je hloupost. Jak to, že jsem se tak nechala unést? Tohle je jen únik. Sex.

Vjede mi prsty do vlasů a pak mi vezme obličej do dlaní.

Donutím mě podívat se na mě přímo do očí. V očích mě vidím divokou bouři emocí, která je v naprostém rozporu s ledovým účinkem jeho slov. Vezme mi to dech. „Sakra, ženská,“ zasyčí. „Co mi to děláš?“ Přitiskne mi svoje čelo na moje a v tónu jeho hlasu zazní zvuk zápasu, který se odehrává o d ůsvitu lidstva. „Neměl jsem na mysli zásady bezpečného sexu, když jsi mi řekla, že bereš prášky. Chtěl jsem vědět, kdo byl ten chlap, kterého jsi měla a pak ztratila.

Přitom nemám žádné právo to vědět. Nechci to vědět. Nechci ani chtít to vědět.“

Ale záleží mu na tom, právě to se mi totiž snaží sdělit, jen tak, zčistajasna. Zase se můžu volně nadechnout. „Ten už je dávno minulost,“ odpovím stejným způsobem, jakým mi on řekl o tatérce.

„Jak dávná minulost, Saro? Jak je to dlouho, kdy jsi byla naposledy s nějakým mužem?“

„Opravdu to chceš vědět?“ Srdce mi v hrudi divoce buší.

„Protože až ti to řeknu, budeš mít pocit, že –“

„Jak dlouho?“

Hrdlo se mi stáhne. „Pět let. Celou tu dobu беру prášky, protože... prostě proto.“

Trochu se odtáhne a pozorně s imě prohlíží. „Pět let ani tůuk?“

Uhnu pohledem. „Nechci o tom mluvit.“ A opakuju, co jsem už jednou řekla. „Je to minulost. Ted’ jsi ty.“

Pohládímě po tváři a chvíli se na mě dívá. Vteřiny jsou jako hodiny. Bojím se, aby si nemyslel, že nezvládnů takový nezávazný vztah. „To je pravda, miláčku,“ konečně zašeptá.

„Já jsem ted’.“ Políbí mě, jazykem si pohraje s mým a hladí mě tak dlouho, až se dostanu do jiné, daleko vyprahlejší polohy, v níž není žádné místo na díky.

Pak mi položí ruce na kříž a jeho dotek na mě zapůsobí, jak jsem ještě nikdy v životě nezažila. Každický centimetr mé kůže je napjatý.

„Musím do tebe,“ zachrčí mi do ucha. Na krku mě hřeje jeho dech. Pak na stejném místě ucítím jeho rty.

Při těch slovech se celé moje tělo jakoby sevře v křeči. Ač se to zdá nemožné vzhledem k tomu, kolikrát už mě tenhle muž dokázal rozpálit, nikdy m ě n ic nevzrušilo jako t o , co právě pronesl. „Ano,“ zašeptám. „Prosím.“

Přenese váhu a vstoupí do mě. Zalapám po dechu: jak mě roztahuje, jak vstupuje do těch hlubin mého těla, tak hlubokých, až se to zdá fyzicky nemožné. Chris na mě má obrovský vliv.

„Sakra, tohle je hodně dobré, miláčku.“ Jeho hlas zní drsně a zároveň je v něm slyšet vzrušení. A znovu si říkám, že to všechno kvůli mně. Ta představa mě nesmírně těší.

Jednou rukou mi sjede po zádech níž a z toho, jak mě Chris tlačí proti sobě, je poznat vlastnický pocit. Vyjdu mu vstříc a jeho penis rozehraje v t u chv í l i n a m ě roztoužené sliznici

ne milosrdnou hru.

Kousne mě do spodního rtu a pak kousanec olízne.

„Chutnáš p o medu a slunci,“ zamumlá a pak mě v takové vypjaté chvíli překvapí úsměvem. „A po pizze.“

Dám se do smíchu a taky mu olíznu spodní ret. „Ty chutnáš po –“

„– tobě,“ dokončí a mně se sevře žaludek, když t o řekne celou větou, „chutnám po tobě, Saro.“

Vzduch kolem nás ztěžkne a naše spojení s Chrisem, které jsem cítila od první chvíle, kdy jsme se potkali, se najednou změní ve věc, která žije svým vlastním životem. Která nás teď ovládá. Která si na nás činí nárok. Už nejsme sami sebou, už nejsem ti, kteří by trpěli, myslící stvoření, která dokážou ovládat svoje slova a činy. Ted' jsme prostě dva lidé, kterým se z dohledu ztratil okolní svět a zůstala jim jen tahle silná, vášnivá chvíle.

Naše ústa se spojí v polibku a my propleteme jazyky v divokém, emocionálně nabitém spojení, které se nepodobá ničemu, co jsme doposud zažili. Cítím jeho rty celým tělem a v mé hrudi začíná vykvétat něco zvláštního, neznámého.

Uvědomuju si, že s tímhle mužem jde o nebezpečnou hru.

Zamilovat se do něj by byla chyba, které se nechci dopustit, ale nemůžu utéct před tím, jak mě zahlcuje city, ačkoliv nemám ani sebemenší touhu to jen zkusit.

Pohybujeme se v společném rytmu, v tajemném tanci vášně, v němž se dotýkáme jeden druhého. Naše doteky jsou žhavé a nenasytné. Tomuhle muži se chci dostat pod kůži. Narůstá ve mně zoufalství, je poznat ve způsobu, jakým se ho dotýkám, jakým ho líbám. Jak se o něj opírám.

V pohlaví mi pučí touha a šíří se do všech mých nervových zakončení. Dostávám se na místo, které si okamžitě oblíbím.

Hořkosladce toužím po tom, uchovat si na něj vzpomínky, ne je okamžitě odhodit.

Uvolnění přijde příliš brzy, bez varování. Držím se Chrise a zabořím nos do jamky u jeho klíční kosti. Sténám a já se divoce vzpínám na jeho tvrdé kládě, na kterou mě nemilosrdně napichuje. Objímám ho pevně a držím. Pak se rozechvěje v nadcházejícím orgazmu.

Následuje uvolnění. V našich tělech se mísí víno a slast s umrtvující únavou. Jsem totálně vláčná, zatímco Chris kmitá kolem a otírá nás. Pak si lehne na pohovku a stáhne mě k sobě. V uchu cítím jeho bušící srdce. Hřeje nás teplo z krbu. Každou vteřinou mám těžší víčka.

Osmnáct

Dnes večer jsem konečně měla pocit, že jsem ho znovu našla. Byl jiný. Oba jsme byli jiní. Byli jsme jen já a on, sami dva v jeho herně. Hodně se mi ulevilo, už mi vadilo, že se o mě pořád s někým dělí. Bolí mě, když mě nabízí jiným, když mám kvůli němu pocit, že pro něj nejsem dost dobrá. Říkám, že to takhle není. Tvrdí, že mu dokážu splnit všechny jeho sny. Že jsem skvělá subinka.

Dnešní noc si budu pamatovat navždy. Svázal mi jen ruce. Stála jsem uprostřed místnosti. Byl nahý a choval se panovačně. V takových chvílích bych udělala cokoli, abych muže potěšila. Byla jsem mokrá a toužila jsem po doteku jeho rukou a pak konečně, konečně, mi prsty přešel po tváři, sjel dolů po mém krku, přes ňadro a bradavku. Chvěla jsem se pod jeho doteky a po celém těle mi naskočila husí kůže. Takhle on dokáže ovládat mé tělo.

Jeho prsty se vrátily na můj obličej, přejel mi s nimi po rtech. „Saj je,“ přikázal mi a já si je nechala strčit hluboko do pusy a začala je olizovat. V očích mu vzplál žár a...

Otevřu oči a projede mnou vlna matného poznání. Oslepí mě paprsek slunce. Spala jsem. Mám pocit, že... se mi znovu zdálo o jednom z těch deníkových záznamů. Ztěžka polknu, neboť mám sucho v hrdle, na rozdíl od rozkroku, kde vládne úplná potopa. Najednou jako by mě polila studená sprcha.

Ach bože. Uvědomím si totiž, že nejsem doma, ale u Chrise, a povedlo se mi prožít erotický sen, v němž možná – anebo možná ne – vystupoval on jako svědek, který ke mně promlouvá, nebo sténá, nebo... rychle se posadím.

Přikrývka, o níž si nepamatuji, že bych ji a sebe v noci hodila, mi spadne k pasu a já ve stejné chvíli spatřím Chrise.

Stojím k mně otočený zády. Má na sobě oblečení na ven – zmačkané džíny a nějaké hnědé triko. Já jsem úplně nahá.

Dlaňmi opřenou o okenní tabuli a z obývacího pokoje pozoruje velkolepou ranní hru světla a barev. Na obloze se postupně vystřídá rudá, okrová a oranžová, ovšem já si to nemohu úplně užít. Ne teď, když nastalo ráno, kterého se tolik bojím, a září všemi barvami. K tomu ještě ten můj vlhký sen, o který jsem se snad vědomě s nikým nedělila.

Chris vycítí, že jsem vzhůru, a obrátí se. Reflexivně si přitáhne kolena i přikrývku až k bradě.

A ani nepohodlí nedokáže ovlivnit mou reakci a tohoto muže. Je opravdu nádherný. Užívám si ho jako drahého vína a vychutnávám každý detail. Má na sobě motorkářské boty, které měl už v kavárně, a na triku se skví logo společnosti Harley Davidson. Je neoholený a na tvářích mu raší sexy strniště. Delší

blond vlasy, které mu rámují pohledný obličej, má trochu splhlé. A ty jeho oči, jeho inteligentní oči zeleně a zlatě září ve slunečním svitu.

Taky na mě hledí a ve tváři má strnulý, nečitelný výraz.

Hypnotizuju ho, aby na mě promluvil, aby pronesl nějakou vtipnou lehkou poznámku, která mě vždycky pohladí po duši. Ale on nic a já jsem jen kousíček od toho, abych znovu podlehla zlovyku, kterého bych ve svém novém životě už konečně chtěla zanechat.

„Ahoj,“ prohlásím, když už mě ticho, které panuje mezi námi, dohání k šílenství. Hele, donutila jsem se k jednomu slovu. Alespoň nějaký pokrok.

Opírá se o okno a evidentně je mu jedno, že by se mohlo rozbít. To já se v noci bála dost. No, aspoň chvílku. Ale pak jsem na všechny svoje obavy zapomněla, když se mě začal dotýkat. Tělo mi opět zachvátí vlna horkosti, když si vzpomenu, jak mě na tohle sklo tiskl. Pamatuju si všechno, co se v noci dělo, překvapivě jasně – jeho ruce, prsty, ústa.

Představy mi zapálí oheň na tvářích.

Chris stále připomíná spíš kámen než živoucí bytost.

Napětí se kolem něj rozpíná jako nějaká bublina, která poskakuje celou místností a začíná mě dusit. Mou záchranou je stará známá věc. Začnu bohapustě žvanit. „Teda, už je ráno, ale víš co, vzhledem k tomu, že venku už je světlo, tak jsem... no... nešla domů.“

Uplyne pár vteřin a já bych přísahala, že slyším tikot jeho hodinek. Teprve pak se zeptá: „A ty jsi chtěla odejít domů, Saro?“

Jeho otázka mě zastihne nepřipravenou. Vůbec netuším, co bych měla odpovědět. Jsem úplně mimo. Opravdu? No, ne tak docela. Pořádně mi to udělal a pak jsem z toho všeho uspokojení skoro omdlela. Šla bych domů, kdybych se vzbudila dřív? Ne. Rozhodně jsem od Chrise nijak nespěchala, ale trochu se bojím, že pán, co prohlásí „nejsem chlap, kterého bys mohla vzít ukázat domů tátovi s mámou“

by na takové přiznání zareagoval trochu příliš vypjatě. „Já... nevím.“

„Já ne.“ Mluví tiše a škrábe se při tom na tváři. Vypadá to, že ho to prohlášení rozhodilo, ale pak popře vlastní slova, podívá se mi přímo do očí a jasně prohlásí: „Nechtěl jsem, abys šla domů, Saro.“

Jsem zmatená a jeho slova mě těší, ale... počkat! Tohle by mě nemělo těšit! Nebo ano? Tohle je jen úlet, aférka, a on za pár dní nasedne na letadlo do Paříže a z našeho vztahu zůstane jen minulost. Mám žít jen pro tuhle chvíli, užít si, co to dá, a nebrat to vážně.

„Tys nechtěl, abych odešla?“ zeptám se a nedokážu zastavit přívál touhy dočkat se potvrzení toho, co právě řekl, dostat od tohoto muže ještě víc – otázka zní čeho? Rozkoše, slíbím si. Tohle všechno je jen o rozkoši.

Dlouho si mě jen tak prohlíží; bojím se, že začnu znovu žvanit, ale Chris nás toho naštěstí ušetří. „Normálně si do svého bytu ženy nevodím, Saro,“ prozradím i tvrdým, chraplavým hlasem, který zní skoro našťavaně. „Nemám sex bez kondomu a rozhodně se jich neptám na minulost.“

A v žádném případě jim nepovídám o své minulosti.“

Ze všech těch věcí, které na mě vychrlil, se chytím jedině, té

nejméně pravděpodobné informace, vzhledem k tomu, že bych se měla snažit držet celou tuhle záležitost v rovině flirtu. Ale i přes to všechno to udělám. Stáhnou dolů obočí.

Opravdu mi chce tvrdit, že se mnou sdílel svou minulost?

Protože jestli je tomu opravdu tak a on bere vážně to, o čem mi vyprávěl, pak mám pocit, že je jediná skutečná informace, kterou jsem si z toho všeho vzala, je kriminálního charakteru.

Pozoruju o a postupně v em n ě narůstá ostent nespokojenosti. Vypadá opravdu rozrušeně, jako kdyby...

neklade mi náhodou za vinu, že kvůli mně udělal něco, co by z a normálních okolností nechtěl? Určitě ano. Vidím m u to v obličeji. Ach můj bože. Fakt mi to klade za vinu. Začne mě pálit neuralgický bod ve středu hrudníku.

Spustím nohy dolů, ale příkrývku dál držím pevně. „Měla bych už jít.“

„Prosím, nechod’.“ Řekne to tiše, ale odhalená hlubina jeho slov mě zastaví v půli pohybu. V pohledné tváři se mu zračí opravdová starost, stejně jako s e odráží i v mé, alespoň to předpokládám.

„Jsem trochu zmatená, Chrii.“

„To jsme oba,“ prohlásí a odrazí s e o d okna. „Dej mi chvílku.“ A jen tak, jako by se nic nedělo, si to kolem mě namíří nahoru p o nenápadných schodech v obývacím pokoji, jež se momentálně koupají v záplavě slunečního svitu. Nechá mě sedět na posteli.

Cože? Kam to jako jde? Otočím se a zjistím, že mizí v šeru předsíně. Opět se zamračím a rozhlédnu se po svém oblečení.

Ale nemám štěstí. Ani jeho košile není nikde k nalezení. Jsem

jeho zajatec. Nemůžu odejít. A chci vůbec odejít? Myslím, že bych a si měla. Nebo možná ne. Tenhle muž mě chytil do víru... pocitů? Emocí? Vášeň. To je docela bezpečné slovo.

Opravdu?

Za mnou se ozvou kroky. Chris schází ze schodů a ve vteřině stojí přede mnou. Dřepne si těsně přede mě a voní po dřevě a čistotě. A k mému velkému překvapení mi přes ramena přehodí bavlněnou noční košili v barvě námořnické modři, která je asi tak o tři čísla větší, než bych potřebovala.

V jeho pohybech je cosi ochranného a já si nejsem jistá, zdali jsem se kdy cítila víc žensky než právě teď. Rozhodně nikdy s mužem, který je mi vlastně naprostým cizincem, a nikdy s mužem, kterého jsem skoro nazývala svým manželem. Tenhle člověk je ten pravý a já bych měla nechat svou minulost za zády, běží mi hlavou. Právě tohle rozhodnutí mě dovedlo až sem.

V rukách pořád křečovitě svírám příkrývku. Chris se na ni na vteřinku podívá, ale pak zase upře zrak na mě. Beze slov mě nutí, abych ji nechala spadnout do klína. V bříšku mě začne pálit a ten pocit se mi rozlévá po celém těle i do končetin. Chci ho. Chci ho tak, že ani nemám pocit, že bych to dokázala sama zvládnout.

Díváme se jeden druhému do očí a já v jeho pohledu vidím hloubku. Říkám si... říkám si, že mě vlastně nechá d o sebe nahlédnout. Hrud's e m i sevře, když m i t o dojde. Nechám příkrývku sklouznout do jeho připravených rukou a sedím před ním nahý. Ovšem on také, aspoň mám takový pocit.

Nikdy si do svého bytu nevodím ženské. Mezi námi dvěma se něco děje a já se modlím, aby to, co jsem si v noci myslela, nebyla pravda. Modlím se, aby tohle nebyl příběh o dvou zraněných duších, které se navzájem trhají na kousky. Jistá část mého já

Chris potřebuje. Možná se potřebujeme vzájemně.

Uplyne několik nekonečných vteřin. Ani jeden z nás neřekne jediné slovo, nepohne se. Pak Chris uhne pohledem a pomalu se kochá mými řadry. „Bože, jsi opravdu nádherná,“ zamumlá chraplavým, zmučeným hlasem, jehož tón je pro mě větší pochvalou než samotný kompliment.

Ta síla emocí v jeho slovech mnou pořádně zamává. Ano.

Ach ano. Zcela jistě se mezi námi něco děje, cosi, co oplývá přísliby do budoucna, z nichž ovšem hrozí i zlomené srdce.

Ale teď je mi to docela jedno. Zajedu mu rukou do vlasů a začnu ho po nich hladit. Prosím ho, aby přišel blíž, aby byl se mnou.

„Dej ruce k tělu,“ přikáže mi a já cítím, jak v sobě svádí jakousi vnitřní bitvu, v níž jde o to, aby se mě nedotýkal.

Udělám, jak poroučí, a on mě zahalí do županu a zaváže ho.

Pak se na mě podívá a mně je jasné, že už ten svůj vnitřní boj zvládl, ať šlo o cokoli. Najednou má jasnější pohled a klidnější náladu. „Udělám omeletu, co říkáš? Máš hlad?“

Změna v jeho chování mnou projede jako blesk a nevzbudí ve mně skoro žádný odpor. Už jsem to u Chrisa párkrát viděla, takže si na to pomalu začínám zvykat. Když ho rozesměju, potlačí to jeho apetit v jiných směrech.

Usměju se na něj. „Ty mě pořád něčím krmíš.“

„A ty to zas nikdy pořádně nedojíš.“ Trochu se otočí a ukáže na krabice od pizzy, které pořád leží na stolku za ním.

„Té pizze jsme neučinili zadost.“

„Ne. A měl jsi pravdu. Byla fakt výborná.“

Sevře rty. „Na naši obranu je nicméně třeba uvést, že jsme na paměti měli úplně jiné věci.“ Ani mi nedopřeje vteřinu, abych se mohla začít červenat, což bych náhodou, v protikladu k tomu, co jsem s tímhle mužem už zažila, v tomto případě udělala. Vstane a vytáhne mě s sebou nahoru. Tyčí se nade mnou jako věž, což mi připomíná, jak je obrovský a proč mi jsou tak velké rukávy jeho košile.

„Já uvařím a ty nám uděláš kafe,“ nabídne mi obchod.

„Přijímám, pokud tedy najdu, kde mám ruce.“ Natáhnu obě paže před sebe, ale stejně mi z rukávů jeho tmavě modré bavlněné košile nevyčuhují ani konečky prstů.

Rozesměje se a začne mi vyhrnovat jeden rukáv. „Úplně se mi ztrácíš před očima. Další důvod, proč tě pořádně nakrmit.

Jak je na tom takhle po ránu tvoje hlava?“

„Pokud máš na mysli víno, tak jsem zřejmě v pořádku.“

Nedokážu odolat pokušení trochu si z něj vystřelit.

„A doufám, že jsi v noci nevyužil situace, když jsem byla pod vlivem?“

Oproti všem mým předpokladům se nezačne smát. Jeho ruka na mém rukávu zkamení a on ke mně zvedne zrak. „Říkal jsem ti, Saro, že nejsem svatý.“

„To ano,“ přitakám rozpustile. „To jsi říkal. Opakovaně.“

„Ale ty jsi mě neposlouchala.“

„Slyšela jsem každé tvoje slovo.“

„Tak jsem toho asi neřekl dost.“

Přesně tak, pomyslím si. „Neřekl jsi nic, kromě ‚drž se ode mě dál‘ a ‚nechod pryč‘.“

Nejdřív se zamračí, ale pak se jeho rty konečně zvlíní do jakéhosi úsměvu. „Ty se s tím moc nepářeš, co?“

„Zdá se, že v tvém případě moc ne. Nebo... ehm... když se trochu napiju.“ Při vzpomínce na předešlý večer se otřesu.

„Když jsi včera večer odešel, dodalo mi to víno dost odvahy.

Nakráčela jsem před Marka a řekla mu, že nechci, aby mě zatahoval do věcí, které mezi sebou... no...“ Přitisknu si prsty k čelu. „Nemůžu uvěřit, že jsem to vyslovila nahlas.“

Zvedne obočí. „Ted' mě to začíná zajímat.“

Rukami klesne a já seberu všechnu odvalu, abych zopakovala slova, která se ke mně tak nehodí. „Řekla jsem mu, že se nechci dostat doprostřed nějakého kohoutího zápasu, který vy dva mezi sebou máte.“

Chris doslova vyštěkne smíchem. „Dal bych všechno na světě, kdybych mohl vidět, jak se oba v té chvíli, kdys to ze sebe vypravila, tváříte.“ Pokyne směrem ke kuchyni. „Tak pojď. Musím tě nakrmit, ženská.“ Sáhne po krabici s pizzou a evidentně nemá v úmyslu nijak komentovat, nebo dokonce popřít cokoliv ohledně kohoutího zápasu, který jsem zmínila.

Proč? Co to ti dva mezi sebou mají?

„Koupelna,“ prohlásím a ukážu prstem na dveře, kde jsem byla už v noci. „Pak sraz v kuchyni.“

Popadne mě za ruku a přitáhne si mě tak blízko, až cítím jeho horký dech na své kůži. „Abychom měli mezi sebou jasno, Saro. Mezi námi s Markem nic není.“ Vzduch jiskří statickou elektřinou a já jsem si jistá, že mě za vteřinu políbí.

Hořím touhou užít si jeho chuť. Mé tělo se bouří. Prosím.

Polib. Mě. Hned.

Už už ho chci políbit sama, když mě otočí čelem ke dveřím koupelny a plácne mě po zadku. Nečekám to a vyjeknu.

Zároveň mi na mysl přijde vzpomínka, že to samé mi provedl už v noci, ale na holý zadeček. Přitiskne mi rty k uchu. „Jdi hned. Nikdy není dobré nechávat hladového muže čekat, Saro. To by sis měla dobře zapamatovat.“

Zadržím dech, ani nevím proč, ale rychle se dám do díla, jako kdybych musela uposlechnout jeho rozkazu. Po cestě se sehnu jen pro kabelku, která leží na zemi. Pořád stojí přímo za mnou a sleduje každý můj pohyb. Pod jeho pohledem mi trne každický centimetr kůže, která bouřlivě reaguje na jeho pozornost, na jeho slova, na jeho doteky. Proč mám vždycky pocit, že jeho ruka na mých zádech je přímo ztělesněním erotiky? Jak může Chris za pár dní překopat všechno, co jsem o sobě do dneška věděla? A co sakra myslel tím „mezi námi s Markem nic není“?

Devatenáct

V koupelně se zamknu, opřu se o dveře a zhluboka vydechnu. V duchu si přehrávám Chrisovo šeptem pronesené varování. Nikdy není dobré nechávat hladového muže čekat, Saro. Další z jeho varování vězí v hlubinách smyslného slibu trestu, který by měl podle všeho být erotické povahy, pokud si nepospíším a... no, nevím co, ale jsem si docela jistá, že ho chci nechat chvíli čekat a zjistit, co má za lubem. Vyšpulím rty. Takhle mě tedy moc nevyděsí. To Mark je v oblasti trestání jiná liga. Do uší se mi náhle a bez varování zaryjí Amandina slova. Sevře se mi z nich žaludek.

Poprvé od chvíle, kdy mi víno dodalo odvahu postavit se novému šéfovi, příslovečná studená sprcha uhasí žhavé uhlíky, které v mých žilách zanechal Chris. I když jsme se s Markem shodli na tom, že peníze jsou všechno a že jsem v pohodě, přece

jen mám strach. Potrestá mě? Ohrozí to moje šance v Riptide? Mou šanci na lepší budoucnost, až bude tahle aférka s Chrisem u konce?

Narůstá ve mně zmatek. Chris mi zaručil, že mám našlápnuto k tomu, abych si zařídila budoucnost v oboru, který miluju, ale zároveň do celé věci vnesl potenciální ohrožení této příležitosti. Jak mu mám poděkovat – a to budu muset –, když musím současně zařídit, aby tuhle čáru už nikdy nepřekročil? Nemám ani potuchy, jak to všechno řešit, a vypadá to, že to ani žádné řešení nemá, protože stojím v Chrisově bytě, na sobě mám jeho košili a přeju si, abychom byli oba znovu nazí. Mám jen jednu skutečnou možnost. Užít si skvělou snídani, kterou pro mě připravil tenhle úžasný sexy umělec, a poohlédnout se po správné příležitosti, kdy bych to mohla nadnést. Budu to muset nějak udělat, protože mu musím poděkovat, že mi zařídil provizi z prodeje jeho obrazů.

Zhluboka se nadechnu a zase vydechnu. Čelím pravdě, která dřímá kdesi hluboko uvnitř a kterou se až příliš často snažím potlačit. I když jsem si zvykla na život s omezenými finančními prostředky, vzrušuje mě příležitost vydělat si další peníze, jít za svým snem. Skoro se bojím uvěřit, že je to pravda, dokud nebudu mít ty peníze v ruce. A Chris... Chris proměňuje tohle všechno zařídil. Dlužím mu víc než pouhé děkuju a v hlavě mi víří spousta způsobů, jak bych mu chtěla svoji vděčnost vyjádřit. Pokud mi to dovolí. Opravdový Chris je totiž ostražitý a opatrný, zvláště ve srovnání s někým, kdo je tak přátelský a otevřený jako já.

Najednou mám chuť zkusit najít cestu k téhle komplikované osobnosti, která teď patří mně – no, patří mi jen na malou chvíli. A tak se odrazím ode dveří a podívám se na sebe do zrcadla. Dobrý bože, vypadám jako postava z Páteční noci. Na

hlavě obrovské vrabčí hnízdo, žádný make-up, tedy kromě rozmazaných očních stínů pod očima.

Super. Jsem v jednom bytě s nejvíc sexy chlapem, jakého jsem kdy potkala, ve vlasech se mi asi zabydlela zvířata a pod očima jsem si přes noc vyrobila gymnastické nářadí.

A vůbec, už jsem tady strávila přemýšlením pěkně dlouhou dobu, Chris mě určitě přijde hledat.

Prohrabávám kabelku, najdu v ní hřeben a zkamením, když můj zrak padne na jeden z Rebečiných deníků. Těžce polknu při vzpomínce na konkrétní záznam, o kterém se mi nad ránem zdálo. Ne. Nebyl to sen, spíš jsem prožívala to samé co ona.

V krku mám knedlík z toho, jak živě jsem si dokázala přetavit to, co jiná žena napsala, do vlastních fantazií, zatímco Chris stál nedaleko a možná zaslechl, jak jsem vzdychala, sténala a kdovíco ještě.

S povzdechem vezmu deník a položím ho na umyvadlo.

Upřeně ho pozoruju a stěží odolávám touze vrhnout se na něj a znovu se začíst do inkriminované pasáže. Pokaždé když se pustím do Rebečina textu, dokážu si lépe představit, co se jí asi dělo, a střípky Rebečiny hádanky mi začínají zapadat do sebe. Nakonec nad sebou zvítězím a místo deníku popadnu kartáč na vlasy.

Rychle jím projedu vlasy a přemýšlím, jestli použiju make-up. Pak se rozhodnu jen opláchnout si obličej a aplikovat hydratační krém. Kdybych použila make-up, vypadalo by to, že moc tlačím na pilu. Myslím na polibek, který jsem po Chrisovi chtěla a on mi ho nedopřál, a pocítím intenzivní touhu vyčistit si zuby. Ze zoufalství se rozhodnu použít místo kartáčku ukazovák a vodu. Jaké překvapení. Vše nadarmo. Nemám zubní pastu. Popadnu

tedy ubrousek a utřu si jím zuby. Pak si opět vypláchnu pusy.

Bez dalších okolků t ovzdáma vyjdu z koupelny. Na konferenční stolek odložím kabelku a popadnu talíře a skleničky, které jsme tam s Chrisem nechali. Plně naložená vyrazím směr kuchyň, z níž zatím nevychází žádný odér, jenž by sliboval příchod jídla.

Projdu obloukem, který odděluje kuchyň o d obývacího pokoje. Chris nikde, míst o n ě j j e nobrovský obdélník kuchyňského ostrůvku s šedočernou mramorovou deskou a úžasnými šedými policemi ze dřeva. Mířím za zvukem, který vychází z koutu napravo, což je zřejmě část místnosti ve tvaru L. Po cestě mě ještě zaujme vnořený jídelní kout oválného tvaru, který lemují okna od podlahy až ke stropu, skýtající dechberoucí pohled na celé město. Tahle kuchyň se mi moc líbí. Celý tenhle byt se mi zatím moc líbí.

Dorazím z a r o h a zjistím, ž e s e t u nachází obdélníková místnost, jejíž jednu stěnu lemuje kuchyňský pult s nerezovou výlevkou. Naproti ní stojí další pult se sporákem, lednicí a taky tu je sexy majitel tohoto bytu, momentálně

zaujatý

výběrem

solí,

pepře,

talířů

a nejrůznějších dalších položek, které bude potřebovat.

Všechny je postupně odkládá do rohu kuchyňské linky hned vedle sporáku.

„Tahle kuchyň musí být snem každého šéfkuchaře,“

prohlásím a odložím do dřezu a protějštlince špinavé nádoby, které jsem přinesla.

„Byla součástí bytu, tak si nemysli, že bych snad byl nějaký kuchařský mistr.“ Otevře parádní americkou ledničku a na lince přistanou vajíčka a sýr. „Že znám všechny dobré podniky v okolí, má svůj dobrý důvod.“

Přesunu se na konec linky na opačné straně sporáku. Ze svého místa pozoruju, jak do misky postupně rozklepává několik vajec. Můj pohled přitahují jeho ruce. Nemůžu si pomoci. Musím myslet na to, jak skvěle s nimi zpracovával mé tělo, jak dokonale jimi umí zacházet se štětcem. Jak úžasně mě uměl držet na samém okraji orgazmu a pak mě z něj shodit.

Mrkne na mě a já mám pocit, jako by mi četl myšlenky.

Část mého já má chuť mu drze prozradit, na co právě myslím, ale mé staré já – mé opravdové já? – okamžitě bezdůvodně přispěchá s rouškou, kterou své myšlenky zakryju. „Vím, co nakoupit v sekci mraženého zboží v místní samoobsluze a to je asi tak všechno. Moje matka byla... my jsme... nevařili.“

Rozšlehá vejce v misce a přidá do ní mléko, sůl a pepř. „To měla tvoje matka tolik práce, že nemohla vařit, nebo se jí nechtělo?“

Jak jsem vůbec mohla dovolit, aby se konverzace ubírala takovým směrem? „Můj otec neměl rád, jak vaří, tak nevařila vůbec.“

Položí ruku na kuchyňskou linku. „Vařil on?“

„To ne. Můj otec se na domácích pracích nijak nepodílí.“

Zapne sporák a na pánev nalije trochu oleje. „Takže jsi vařila

ty? Nebo sourozenci?“

„Jsem jedináček a vařit neumím.“ Podívá se na mě a tváří se zvědavě. Znam důvod. Na jednoduchou otázku dávám složitou odpověď, protože když dojde na mého otce, věci se vždycky nějak zkomplikují. „Měli jsme soukromého kuchaře.“

Překvapení v jeho výrazu mě donutí okamžitě litovat, že jsem takovou věc prozradila. Přejdou k servírovacímu stolku, který stojí přede mnou. „Jsem pozadu se svým úkolem.“

Na krátkou chvíli zaváhá a já mám pocit, že by mě chtěl vyslyšet dál, ale naštěstí vypadá, že si to rozmyslel.

„Taková byla dohoda. Já vařím, ty děláš kafe.“

„Provedu, kapitáne,“ vypálím a žertovně zasalutuju. Sáhnu pro varnou konvici a na pěkné základně v kombinaci černá a nerez zaregistruju svítící zelené číslice displeje. Stojí na nich, že je půl osmé. Trochu příliš brzy na to, aby se mi žaludek začal svírat nervozitou z toho, jak Chrisovi svěřuju podrobnosti z našeho rodinného dramatu, o což ani trochu nestojím.

Otevřu dózu s kávou, odložím víko na pult a zhluboka nasaju vůni kávy. Na chvilíčku pomyslím na Avu. Když jsem ji objala v galerii, taky voněla po kávě. Nebo jsem byla opilá a nos jsem měla stejně zmatený jako ústa, která jsem si pustila na špacír. „Voní to jako... kafe z Tchiba.“

„Samá voda,“ usměje se Chris a stoupne si vedle mě tak těsně, že se dotýkáme ramen. Rozhodím se moje okamžitá vstřícná reakce, ale pak jsem vděčná, protože díky tomu zmizí kámen, který jsem měla v žaludku. Nedotýkáme se holou kůží, přesto však z toho doteku celá šílím.

Nasaje vůni kávových zrněk a pak mi podrží dózu u nosu, abych mohla udělat totéž. „Tohle je vůně francouzské směsi od

Malonga z Paříže. Vždycky si ji do Států vozím s sebou.

Tuhle věc přímo miluju.“

„Nemůžu se dočkat, až ji vyzkouším,“ prohlásím a myslím to vážně. Miluje kafe, pizzu a Toma Hankse. Líbí se mi na něm, že se dokáže nadchnout pro tolik věcí. A pro mě taky?

Aspoň pro dnešní den? Rozhodnu se, že to беру. Jeho vášeň je nakažlivá.

„Čtyři lžičky na šálek,“ instruuje mě.

Přikývnu a dám se do práce. Vedle mě syčí dvě rozpálené pánve. Naliju do konvice vodu a pak mi teprve dojde, jak neuvěřitelně nečekaný a příjemný je tenhle domácí zážitek s Chrisem. Jeho dřívější přiznání, že si nikdy nevodí ženy do bytu, mě dovedou k závěru, že i on se momentálně nachází na neznámém území. To si fakt nikdy nevodí ženské nahoru?

Spíš asi myslel ne moc často. Nebo ne?

Mrknu na nádherné omelety, zatím bez jakýchkoli přísad.

„Tohle ovšem vypadá na dost profesionální práci, aspoň podle mého.“

Podívá se na mě a oči mu hrají dobrou náladou. „Ted' se mě snažíš znervóznit.“

Odfrknu si. „To se mi u tebe nemůže povést.“

Sevřerty, ale nesnaží se popřít, co jsem právě řekla. Je sebevědomý. A teď v sobě dusí cokoliv, ať jsou škody jakéhokoliv rozsahu, rozhodně to nezasáhlo jeho centrum sebevědomí.

Podrží mi před očima zeleninu a chystá se ji hodit na pánev. „Cibuli? Papriky?“

„Proč ne? Stejně nemám kartáček na zuby. Už teď jsem nebezpečná až až.“

Zasměje se a zní to jako tiché zahřmění, které mi se srdcem v hrudi dělá divy. Mám chuť na něj, ne na omeletu. „Jestli chceš, můžeš zavolat na recepci,“ nabízí. „Je to tu trochu jako v hotelu. Když něco chceš, oni to zařídí.“

„Aha.“ Jeho nabídka mě překvapí, ale potěší. „Jak jim mám zavolat?“

Pokyne doleva. „Telefon na stěně hned za ledničkou.“

Dovoláš se jím rovnou na recepci.“

Vidina zubního kartáčku mě pohání ke sluchátku. Opřu se o další malý pult a už už беру telefon do ruky, ale pak zaváhám. „Co mám říct ohledně toho, kdo jim volá?“

Chris nechá jídlo jídlem, postaví se přede mě, přitiskne se ke mně boky a jeho velké nádherné tělo mě zcela zakryje.

Jsem okamžitě vzrušená na nejvyšší míru, ale jsem si jistá, že to s tímhle chlapem budu vždycky.

„Jakpak by ses jim chtěla představit ty?“ V jeho slovech zazní nepopíratelná výzva.

Ale sakra, zase se mi změnila nálada a my jsme zase na temné straně jeho osobnosti. To asi dostanu výprask.

Sevřu prsty do pěsti a opřu si ji o jeho teplou hrud', která se přede mnou tyčí jako skála. Zkouší mě, ale tuhle hru s ním hrát nehodlám. Od doby, kdy jsem opustila otce a samozřejmě taky Michaela, jsem se naučila jednu věc. Já jsem já. Nemůžu být někdo jiný, a ani to nemám kvůli Chrisovi v plánu, ať je sebevíce sexy.

„Nechci jim říct vůbec nic,“ prohlásím. „Nic jim do toho“

není.“

Pozorně si mě prohlíží, zase má svůj nečitelný výraz a já mám pocit, že se nacházím ve středu zuřícího hurikánu.

Z jeho reakce na mou odpověď nedokážu vyčíst vůbec nic.

„Když jsem ti říkal, že si sem nahoru nevodím ženské, Saro, tak jsem tím myslel, že si je sem nevodím nikdy. Ani jednou.“

Další poznámka, která spadla z modrého nebe; odvodím si, že to nějakým vzdáleným způsobem, který mi bude muset ještě vysvětlit, souvisí s hovorem na recepci. Brodím se v kalné vodě a říkám si, jestli se budu muset dostat ke břehu, což může být například můj vlastní byt.

„Ano,“ odpovím. „To jsi říkal, a pokud mi to budeš opakovat, budu to muset asi pochopit tak, že mě žádáš, abych odešla.“

„Říkám ti to proto, že chci, abys pochopila, jak moc si přeju, abys tu zůstala.“

„Aha.“ Tak on chce, abych zůstala. Na jisté úrovni to už vím, ale když mi to řekne sám, překvapí mě to a potěší tak, že mi to připadá až nemístné.

„Chci, abys měla sama chuť tu zůstat,“ dodá.

To mě znovu překvapí. Mám dokonce pocit, jako bych v tónu jeho hlasu zaslechla stopu zranitelnosti. Nakloním hlavu na stranu a pozorně si ho prohlížím. Ano. Není si jistý a mě napadne, že to asi není nic, na co by byl zvyklý.

„To chci,“ zašeptám. „Chci tu zůstat.“

„Dobře.“ Dvěma prsty mi přejede po tváři a zastrčí mi za ucho neposlušný pramen vlasů. Z jeho doteků mi jezdí mráz po zádech. Je toho na mě příliš a moje tělo okamžitě reaguje.

Nikdy jsem na žádného muže nereagovala tak bouřlivě a snažím se pochopit, která jeho část mě dokáže takhle silně oslovit. Pár pohledných mužů jsem v životě poznala. Poznala jsem i talentované a mocné muže. Ale žádný z nich nebyl jako on. Nikdo nebyl tak komplikovaný, tak neuvěřitelně podmanivý.

„Nebude se ti na mně všechno jenom líbit, Saro,“ pronese temně šeptem.

„Další varování?“ škádlím ho. „Už jich je nějak nad limit a v takové míře se míjejí účinkem.“

„Tohle není varování. Já už tě před ničím nevaruju, protože jinak bys tady dávno nebyla.“

„Od chvíle, kdy jsme sem v noci dorazili, jsi mi těch varování dal několik.“

„To ano,“ připustí. „Řekl bych, že ano. Takže bych ti mohl ušetřit ještě jedno.“

„Poslední?“

„To není příliš pravděpodobné.“

„Poslední pro dnešek?“

Mé nadějeplné otázky si ani nevšímne. „Nic se nezměnilo, Saro. Pořád nejsem chlapík, který by ti snesl modré z nebe.“

„Díky bohu.“

„Do modrého z nebe mám tak daleko, jak to jenom jde.“

Dříve nebo později, ale spíš dřív se ti něco, co o mně zjistíš, nebude líbit.“

Rozevřu přest na jeho hrudí a pomalu přejeďu po jeho vypracovaných svalech. „Znamená to, že mi dovolíš, abych to zjistila sama?“

Pevně zavře oči a na chvilku to vypadá, že bojuje s odpovědí. Pak se mi podívá přímo do očí. „Proti mému nejlepšímu přesvědčení je n proto, že evidentně nedokážu odolat pokušení být ti co nejbliž.“

Chris Merit nedokáže odolat pokušení být mi co nejbliž?

„Co se stane mezi námi, taky mezi námi zůstane, Saro,“

dodá, než si stačím v duchu zformulovat odpověď.

„Potřebuju se ujistit, že jsme v tom zajedno. Jsem založením přirozeně soukromá osoba, mám pro to svoje důvody a ty se jen tak nezmění. Nevykládej o mých důvěrných známostech nikomu, tedy ani tady na recepci, jinými slovy řečeno. Sam určuju, kdo o mně co ví, a zdejší personál mi pomáhá, aby to tak zůstalo i do budoucna.“

Zajímalo by mě, jestli se v minulosti taky spálil jako já, když do svého života pustil lidi, kteří mu uškodili, nebo jestli je chytřejší. Třeba jim nikdy nedal šanci. „Líbís se mi, že si střežíš svoje soukromí. Vlastně se dá říct, že kdyby tomu tak nebylo, tak bych tu neseďla, Chrisi.“

Díváme se jeden na druhého a jeho pohled je tak pronikavý, že mám pocit, jako by mě provrtával a slídl v mé duši po potvrzení toho, co jsem právě řekla. Kdo nebo co stojí za tím, že je tak nedůvěřivý? Kdo nebo co mu tak ublížilo? A záleží na tom vůbec? Chápu ho daleko víc, než bych si kdy dokázala pomyslet. Chápu ho nezávisle na tom, co se stalo, kdo mu to udělal i kde k tomu došlo.

Natáhnu se a pohládím ho po tváři. „Co se stane mezi námi, taky mezi námi zůstane.“ Pronesut o tichým, i když trochu chraplavým hlasem. Tenhle muž mě ovlivňuje v tolika různých směrech, že tomu už dávno nerozumím.

Přivře víčka a jeho pohled změkne. Vidím, jak mu z tváře mizí napětí a v očích se k životu znovu probudí ohnivě zlatavé odlesky. Atmosféra se opět změní a já pocítím teď už docela povědomý nával touhy v žaludku, který se rozpíná a hrozí, že mě zadusí. Najednou mě zachvátí neočekávaný, silný útok paniky. Nechci snídani, těch pár minut normálnosti; tuhle ztrátu dokážu oželeť. Toužím po nějaké nepojmenovatelné, doposud nezjištěné příčině.

Dám i ruce kolem pasu. Jeho dlaně mě pálí přes tenkou vrstvu bavlny. V jeho výrazu je poznat, že i on si uvědomil, jak blízko jsem úplné nahotě.

Přesune pozornost k mé rozepnuté košili a mně okamžitě ztvrdnou bradavky a začnou toužit po jeho doteku.

„Uvědomuješ si, jak strašně po tobě právě teď toužím?“

zeptá se mě a jeho prsty sklouznou a žk věčku, které tvoří výstřih košile, a stahuje ho čím dál níž.

Chci ho – chci ho stejně intenzivně, jako se chci v příští vteřině znovu nadechnout. Jenže hlas v mé hlavě křičí: Ještě ne! Až po snídani. Popadnu košili a přitáhnou si ji blíž k tělu.

Pak mu položím ruku na prsa, aby toho nechal. „Ale ne.

Žádné takové, nic se nebude dít. Až potom, co mě napojíš kofeinem, nakrmíš a necháš mě vyčistit si zuby.“ Popadnu telefon na zdi. „A nepřípaluji se náhodou ta vajíčka?“

„Už jsem je dávno vypnul,“ zasměje se a zní to jako tiché zahřmění, které se mísí s vyzváněním telefonu. Nakloní se ke mně a vlepi mi polibek na ucho. Na krku cítím jeho teplý dech. „Doufal jsem, že tě to bude vzrušovat. Řekl bych, že se budu muset víc snažit, až dojíme.“ Odlepí se ode mě a ve stejné chvíli se ve sluchátku ozve ženský hlas. „Jak vám mohu pomoci, pane

Merite?“

Dívám se na Chrisova široká záda. Dokončuje snídani.

Zase jsem kvůli němu bez dechu a celá roztoužená. Říkám si, proč jsem si sakra myslela, že snídane je tak důležitá.

„Pane Merite?“ vytrhne mě žena v telefonu z mého snění.

„Ano. Zdravím. Pan Merit by si přál kartáček a zubní pastu, prosím.“

„Samozřejmě,“ odpoví žena. „Hned s tím pošlu někoho nahoru.“

Položím sluchátko zpátky do vidlice a jdu ke kávovaru.

Z police nad ním sundám dva hrnky. Mrknu na Chrise, který zrovna rozděluje svůj výtvar na dva talíře, a on se na mě usměje. Oči mu přetéka jí zlomyslností. Evidentně se dobře baví. Moc dobře ví, že mě nechal napůl rozdělanou, a pořádně si to užívá.

„Líbíš se mi, když máš na sobě mou košili.“ Obočí mu vylétne nahoru. „A ještě víc se mi líbíš, když na sobě nemáš mou košili.“

Polejem ě horko a sporákem to rozhodně není. Je tak okouzlující a sexy. „Vypadala bys hloupě, kdybych byla vysprchovaná a oblečená jako ty.“

„Řekl bych, že záleží na úhlu pohledu.“

Pod jeho pozorností doslova zářím. Jak by mohla nějaká žena nezářit, když jí Chris Merit skládá komplimenty? „Co máš rád do kafe?“

„Spoustu smetany. Je v lednici.“

Když to slyším, dám se do smíchu.

Stáhne obočí. „Co je tak vtipného na smetaně v lednici?“

„Spíš jsem myslela, že mi řekneš, že ji máš radši jen tak, bez ničeho. Však víš. Typ motorkář v kombinaci s umělcem.“

Myslela jsem, že kafe piješ tak strašně silné a černé, že ti po něm roste ještě víc chlupů na prsou.“

„Už takhle mám hrudník dost chlupatý, což jsem si určitě zaregistrovala. A do jedu si sypu cukr.“

To je divná poznámka, což ostatně není u Chrise žádná výjimka. Trochu se bojím, že v sobě nese nějaký skrytý význam. Zajímalo by mě, jestli s ním zůstanu tak dlouho, abych mu dokázala někdy porozumět, a zjišťuju, že doufám, že ano. Můj závazek žít přítomností s Chrisem dostává i rozměr budoucnosti.

Mám pravdu. Já nejnebezpečný. Nebo možná neříkal nebezpečný. Nevím, proč mě před sebou tak varoval, ale řeknu to za něj. Já nejnebezpečný a já jsem nikdy v životě nechtěla žít tolik naplno.

Dvacet

O několik minut později dorazí zubní kartáček a pasta do schránky, která je schovaná za lednicí. Takhle zvenku trochu připomíná bankomat. Zmizím do koupelny rychle si vyčistit zuby před snídaní, což Chrise pobaví. Hned jsem zpět.

A teď sedím s Chrisem za jeho jídelním stolem a oba máme před sebou hrnek kafe se smetanou s oříškovou příchutí. Ta se zřejmě nedá v Paříži jen tak sehnat, a Chris ji má přítom tolik rád.

„Oříškovou jsem nikdy nezkusila,“ přiznám se. „Jsem taková vanilková holka.“ To podivné přiznání je venku dřív, než si to stačím vůbec uvědomit a vzít ho zpět.

Chris sevře rty. „No tak dobře, v tom případě si troufám tě z tvého návyku na vanilku vyléčit.“ Pokyne bradou směrem k

mému hrnku. „Zkus to.“

Dobrý bože, on to fakt řekl, ale na druhou stranu jsem si o to koledovala. Zajímalo by mě, co si představuje pod slovem vanilka. Když takhle sedím proti světlu? To měla být vanilka? Pro mě ne, ale já jsem přímo ztělesněním vanilky už tak strašně dlouho, že nemám odstup. A konečně si dovolím chtít od života víc.

„Nebo mi můžeš místo toho prozradit, na co právě myslíš,“ navrhně Chris.

„Hm.“ Zamrkám a uvědomím si, že nad tím vším trochu moc přemýšlím, hlavně nad jeho poznámkou o vanilce. „Ne.

Nemyslím, že bych se o tyto myšlenky chtěla s někým podělit.“

Vypadá zmateně, ale já se rozhodnu ho ignorovat. Radši usrkávám kávu. „Je to dobré. Opravdu dobré.“

Tváří se souhlasně a v tónu jeho řeči zní nabídka na sex.

„Věděl jsem, že v tvém budoucím životě nebude jen vanilka.“

Při té flirtovní poznámce se mi zapálí tváře.

„A taky se tahle holka umí červenat jako správná učitelka,“ komentuje to Chris. „Jsi jeden velký protiklad, co, Saro?“

Samozřejmě má pravdu. Má pocit, jako bych plavala na moři a v dáli svítily dva břehy – jeden ztělesňuje nudný běžný život a ten druhý žhne temnou erotikou – a já nedokážu doplatit ani k jednomu z nich. Místo odpovědi pokrčím rameny. „Myslím, že ano.“

„Taky si myslím, že ano.“

Panuje mezi námi očekávání sexu. Pustíme se do jídla.

Zjišťuju, že mám větší hlad, než jsem původně myslela, protože hned první sousto probudí můj žaludek i chuťové pohárky. „Řekla bych, že si zasloužíš michelinskou hvězdu.

Omeleta je naprosto skvělá.“

„Omelety jsou jednoduché a skoro se nedají zkazit.“

„Tak to jsi ji nejedl ode mě,“ ujistím ho, a když se začne smát, povzdechnu si a podívám se z okna. Město vypadá jako jedno velké plátno s průzračně modrou oblohou a oceánem, který se táhne na míle daleko. V pozadí se rýsují zubaté vrcholky pohoří a dokonalý obrázek doplňuje sem tam nějaký ten domek. „Když je člověk tady, cítí se jako na vrcholku světa. Nedotknutelný.“ Dám si loket na desku stolu, opřu si bradu o dlaň a roztouženě dodám: „Rozhodně lepší než můj výhled na parkoviště.“ Podívám se na Chrise.

„Tvůj ateliér má stejný výhled?“

„Někdy ti ho ukážu, pokud o to budeš stát.“

Při pomyšlení na to, že bych mohla navštívit místo, kde tvoří, mnou projede vlna vzrušení. „To by se mi moc líbilo.“

„Ten ateliér jsem vlastně koupil jen kvůli výhledu. Nabízí spoustu inspirace a já tohle město prostě miluju. J et o můj domov a to se nikdy nezmění.“

„Tak proč ses přestěhoval do Paříže?“

„Můj otec nás tam přestěhoval, když mi bylo třináct.“

Stáhnou obočí a usilovně vzpomínám, co jsem kdy četla o jeho rodině mimo otce, a zjistím, že si nic nepamatuju.

„A tvoje matka je –“

„Mrtvá.“

„Aha.“ Loket mi sklouzne ze stolu a já se narovná. Jeho jednoslovná odpověď mi řekla mnohem víc, než kdybych slyšela sáhodlouhou historii. „To je mi líto.“

„Stejně jako mně je to líto s tvou matkou.“ Jeho hlas zní zjihle a trochu zastřeně.

Pozoruju ho a snažím se proniknout skrz jeho nečitelný výraz. Tak moc toužím porozumět tomuto muži, že se odvážím, kam bych se normálně nepustila. „Kolik ti bylo, když zemřela?“ Zadržím dech a čekám na odpověď. Nejsem si však vůbec jistá, jestli mi odpoví. Nakonec mi sám říká, že se nerad dělí o detaily ze svého soukromého života s ženami, s nimiž... chodí? Píchá? Nejsem si jistá. Ve skutečnosti je toho mnohem víc, čím si nejsem na téhle křižovatce svého života vůbec jistá.

„Dopravní nehoda, když mi bylo pět.“

Vypálí tu informaci bez zaváhání, skoro jako kdyby odříkával životní příběh někoho jiného, ale já vím, jak to opravdu je – způsob, jak se s tím vyrovnat. Zná ho až příliš dobře z vlastní zkušenosti. Ve své mysli najdete místo, kam tuhle informaci odložíte, abyste ji mohli zpracovat, protože jinak vás to zdrtí.

„Mně bylo dvaadvacet, když jsem přišla o mámu,“ řeknu namísto jakéhokoli projevu soucitu. Sama jsem si jich vyslechla dost a vím, že vůbec nepomáhají. „V den, kdy jsem měla promoci, dostala masivní infarkt.“

Bezeslova se namědívá a společně sdílíme chvíli porozumění, ztráty, vědomí, že není třeba říkat víc. Oběma se nám stalo něco, co bylo hodně nepříjemné. Oba se stejně bojíme pitomých projevů soucitu a porozumění od těch, kteří naše ztráty odhalí. Oba to chápeme. Chápeme se navzájem.

Prostě tomu... rozumíme.

Vteřiny ubíhají a já mám pocit, že jsem se s tímhle mužem, kterého znám jen pár dní, podělila o tolik věcí jako nikdy s nikým jiným, možná s výjimkou vlastní matky. Rozumíme jeden druhému tak, jak to umí jen málokdo.

Chris poruší ticho jako první. Natáhne se po vidličce a pokyne směrem k mému talíři. „Jez, než to moje mistrovské dílo vystydne.“

Přikývnu a v tiché sounáležitosti pozvedneme příbory a dáme se zamyšleně do jídla. Mohla bych mu položit tolik otázek, ale neudělám to. Všechny ty osobní otázky na jeho rodinu, o kterých vím, že je teď nemůžu vyslovit. Možná to nepůjde nikdy. Už tak se mnou sdílel víc věcí, než jsem kdy čekala, stejně jako já. Přesto mě však ta nová informace o jeho matce nutí zajímat se o tohoto muže víc než kdy předtím.

„Proč zrovna malování?“ zeptám se. „Proč ne nějaký sport nebo třeba piano jako tvůj otec?“

Sotva znatelně zatne dolní čelist, ale já si té drobné reakce všimnu. Říkám si, jaký má asi důvod. Na jaké kuří oko jsem mu šlápla tentokrát?

„Můj otec chodil s jednou docela slavnou malířkou, která si usmyslela, že potřebuju nějaké vybití mimo rvačky na školním dvoře, do kterých jsem se vždycky zapletl kvůli návalům nezvladatelného vzteku.“

„Počkej. Ty ses pral? Na to moc nevypadáš.“ Na druhou stranu si vzpomenu, jak pouhými několika slovy uzemnil Marka, který jinak vypadá, že se ho nic nemůže dotknout.

„Byl jsem na střední. Taky jsem byl odjinud a neuměl jsem jazyk, takže mě ostatní děti nebraly. Měl jsem na výběr: buď se

prát, nebo se nechat zbít. A to nemám rád. Problém byl, že jak jsem se pustil do rvaní, začal jsem si vymýšlet důvody, proč do toho jít znovu a znovu. Strašně mě štvalo, že žijeme v Paříži, chtěl jsem se vrátit zpátky sem. Výsledkem bylo, že mě vykopli ze školy.“

„Au. Co na to tvůj otec?“

„Ten to ani nezaregistroval. Ale ženská, se kterou v té době chodil – ta malířka, co jsem ti o ní říkal –, se do toho vložila, takže mě vzali zpátky. Pak si mě posadila naproti sobě a oznámila mi, že mám problém se zvládáním vzteku a že si musím najít nějaký ventil. Vrazila mi do ruky štětec a řekla mi, ať namaluju něco, na co stojí za to se koukat.“

„Co jsi namaloval?“

Zasměje se. „Freddyho Kruegera z Noční můry v Elm Street. Jeden z nejlepších obrazů, jaké jsem do dneška namaloval, dodal bych. Snažil jsem se působit jako znalec.“

Ted' se pro změnu dám do smíchu já. „Ty? Znalec? Nikdy.“

„Myslíš, že nejsem znalec?“

„Na ochutnávce vín sis poručil pivo.“

„Musíš ovšem uznat, že pohled na to, jak se tím Mark nechal vyvést z míry, stál za všechny peníze.“

I když bych chtěla téhle narážky využít k tomu, abych si s Chrisem promluvila o událostech minulé noci, radši ho nechám dál mluvit o sobě. „Té válce mezi tebou a Markem nerozumím. Co se stalo, když jsi malíře ukázal svého Freddyho?“

„Opakovala, že mám problém se zvládáním vzteku, ale taky dodala, že jsem talentovaný jako málokdo, a jestli toho nevyužiju, tak na mě toho Freddyho sama pošle.“

„A tak to všechno začalo,“ dodám měkce. Jeho příběh mě naplní teplem. Zajímalo by mě, co to bylo za umělkyni, která mu takhle pomohla, ale už jsem dávno zjistila, že Chris dělá všechno s nějakým záměrem, takže mi její jméno neprozradil úmyslně.

„A tak to všechno začalo,“ souhlasil.

Pozorně si mě prohlédne a já vidím, že jeho mysl pracuje na plné obrátky. Začnou mi trnout zuby při pomýšlení, jaké otázky si na mě připraví coby odvetu za všechny moje zvědavé dotazy.

„Takže, Saro,“ začne pomalu. „Pověz mi. Jak moc bohatý je tvůj otec?“

Zhluboka se nadechnu a odsunu talíř stranou. Prozradil mi víc, než jsem doufala, že by mohl, víc, než sám říká, že kdy prozradil ostatním. Nemůžu to odmítnout. Ví, že ho nezajímají ani tak peníze jako důvod, proč o nich nechci mluvit.

Přitáhnu si kolena k hrudi a obejmu je rukama. Jeho velká košile mi slouží jako jakési útočiště, v němž se skrývám před okolním světem. „Je generálním ředitelem společnosti Neptune Technologies.“

Obočí mu vylétne nahoru. „Té kabelovky?“

„Ano.“

Zvrátí se v židli dozadu a pozorně si mě prohlíží. „A ty sama žiješ v e skromném bytě a musíš vyjít z platu středoškolské profesorky?“

„Ano.“

„To ho tolik nenávidíš.“

Nezní to jako otázka, takže ani neodpovím. Vstanu ze židle a přejdu ke konvici s kafem. Pak se zase vrátím zpátky ke stolu. Podržím mu konvici před očima. Pochopí a nabídne mi svůj

hrnek. Naliju mu. Vzhledne ke mně zkoumavým zrakem.

„Děkuju.“

Přikývnu a sama si také naliju. Pak vrátím konvici zpátky na místo a sednu si. Dám si do kafe smetanu a zamíchám.

Pořád se vyhýbám Chrisovu pohledu.

„Mluvíš s ním?“ naléhá a evidentně nemá problém na mě zatlačit, jako jsem předtím měla já s ním.

Usrknu kafe a s odpovědí nespěchám, ale nakonec se přiznám. „Nikdy. A taky o něm nikdy nemluví, Chrisi.“

A pak, abych svým slovům dodala důraz, dodám jeho oblíbené slůvko: „Nikdy.“

Mou zřejmou snahu o změnu předmětu naší konverzace nebere v potaz. „Kdy jsi ho vlastně viděla naposledy nebo s ním naposledy mluvila?“

„Oběma jsem dala sbohem na pohřbu.“ Znovu se napiju a říkám si, oč lepší by bylo, kdybych měla v hrnku lahodnou čokoládu a ne mletá kávová zrnka. Chris mě pořád pozoruje.

Položím hrnek na stůl.

Vypadá zmateně. „Zemřela na infarkt, že?“

Přikývnu.

„Tak proč mám pocit, že z její smrti viníš svého otce?“

Sevru rty. „Viním ho z toho, že měla mizerný život.“

Najednou porozumí. „Nevzala si svůbec nic. Prostě jsi odešla.“

„Ano.“ V krku mám najednou knedlík. „Což mě přivádí ke včerejšímu večeru. Nevím, co mezi sebou s Markem máte, ale –“

„Nejde o nějaký kohoutí zápas,“ škádlí mě a já vím, že se snaží odlehčit situaci.

Při vzpomínce, před kterou není úniku, s e otřesu. „Pořád nedokážu uvěřit tomu, že jsem to vůbec řekla nahlas.“

„Nejsme nepřátelé,“ dodá. Tím odpovín a m o u otázku, kterou jsem nepoložila, ale měla jsem to v plánu. „Prostě ho jen znám a vím, jakým způsobem pracuje. Nedovolím mu, aby s tebou manipuloval.“

„Jsem jen zaměstnanec, který se snaží dosáhnout na trvalý pracovní poměr, v kterém by si vydělal víc než jen jako stážistka přímo na place.“

„A ta zoufalá snaha toho dosáhnout na tobě byla dost vidět. Nemůže s tebou manipulovat. Jestli si myslí, že máš co nabídnout, dá ti příležitost v Riptide, a ty blbé hry, které na tebe zkoušel, si nechá pro sebe.“

„V tom je můj otec přímo mistr, a taky to s ním umím.

Chrisi, já Marka zvládnou v pohodě.“

„Co se týče tvého otce, skončila jsi s prázdnýma rukama, Saro. Rozhodně jsi ho ‚nezvládla‘. Každý otec, který za něco stojí, se kurva zajímá o svou dceru, i kdyby měla sebetvrdší hlavu a nechtěla mu nic říct. Zasloužíš si, aby se o tebe zajímal.“

Vzkypí v e mně vztek. Vstanu z e židle. „Nemáš žádné právo _“

Najednou je taky na nohou a tyčí se nade mnou. „A co když to právo chci mít?“

„Chrisi, ty nejsi na vztahy, a proto jsem tady. Taky nejsem holka, která b y s i chtěla začít vážný vztah. Žádné ploty, pamatuješ? Oba jsme se na tom shodli. A sám jsi na tom dost

trval. Takže píchat m ě klidně můžeš, a l e zahrávat s i s mým životem nebudeš. Tohle je moje příležitost dokázat si, že můžu žít sv ůj s en stejně jako t y t en sv ůj. Cením s i tv ě nabídky na provizi. Opravdu. Víc než si myslíš, ale ani tak to na celé věci nic nemění. Pořád potřebuju víc než jen peníze, protože to bych jinak byla tatínkova kočička a syslila si jeho prachy.“ Srdce mi málem vyskočí z prsou. „Musím se obléct a jít dom ů.“ Vyrazím pryč.

„To už utíkáš? To se umíš tak rychle polekat?“

Strnu jako Lotova žena. V hrudi mě nesnesitelně pálí. „J ě nikam neutíkám,“ otočím se a zasyčím na něj.

„Mně tohle připadá jako prachsprostý út ěk. H n e d j a k se dostanu někam, kde se ti to nelíbí, tak vyrazíš jak namydlená.“

„Ž e m i t o párkrát uděláš, ještě neznamená, ž e m i můžeš říkat, co mám dělat se svým životem.“

„Miláčku, víš, že jsem pěkně zkurvene j. Ale jestli si myslíš, že ti o život usiluje chlap, který se tě pokouší chránit a nesnaží se tě zadupat do země, tak jsi na tom stejně jako já.

Když utečeš o d svého otce, neznamená to, ž e jsi celou tu záležitost vyřešila. Je to pořád jenom út ěk.“

Z jeho slov mě pálí každé nervové zakončení v těle. „Ale ty p o mn ě chceš, aby utekla z galerie a o d Marka. Tomu neříkáš út ěk?“

Jeho výraz s e změní. Natáhne k e mn ě ruku, hrub ě s i mě přitáhne k sob ě a prsty mi vjede do vlas ů. „Protože Mark tě chce ošukat, Saro, a já se o svoje holky s nikým nedělím.

Bud' jsi se mnou, nebo ne. Rozhodnutí je na tob ě, ale musíš ho udělat hned.“

Překvapením skoro nedýchám. On žálí! Chris na mě žálí!

Skoro se tomu nedá uvěřit, a proto to chci tím víc, což znamená, že mám pravdu. Jsem stejná jako on, tak y pěkně zkurvená. Na druhou stranu to už vím dávno. Ale s tím, jak ze mě dělá pouhou onuci, s tím pravdu nemá. Tím už jsem si prošla a znovu to absolvovat nehodlám. „Jestli mě chceš, Chrisi, tak mě přijmeš i s mou prací a budeš mě v ní podporovat.“

„A o co si myslíš, že jsem se asi celou dobu snažil, když jsem tě včera večer vymanil z Markovy moci? Ale sakra, Saro, řekni to, co chci slyšet. Řekni mi, že ho nechceš.“

„Nechci. Chci jen tebe.“ A v té vteřině mě pohltí jeho lačná ústa, do pusy se mi dere jeho jazyk a laská mě až do bezvědomí. Vrhne se na sebe, dotýkáme se a líbáme a já ani nevnímám, že má košile jde k zemi.

„Sakra, ženská, já z tebe úplně šlím,“ zachrčí a přitiskne mě ke stěně. Prsty laská má ňadra, hrají si s bradavkami. Jeho ústa hodují na mých rtech.

Vnímám, jak ze sebe rve kalhoty. „Dělej,“ prosím ho.

„Potřebuju –“

Políbí mě. „Já taky, lásko. Já taky.“

A pak je najednou uvnitř. Ach bože. Ano. Jeho tlustý, tvrdý pták je ve mně a já už nestojím nohama na zemi ani se zády neopírám o zeď. Zvednemě d o výše a já mu obtočím nohy kolem pasu. Vráží do mě svého ptáka, tiskne se ke mně a pak mě odstrčí, takže visím hlavou dolů a mám pocit, že každou chvíli musím spadnout; ale drží mě pevně. Rukou mě objímá kolem pasu, jeho silné tělo se vzpíná proti mému, pohledem se popásá na mém poprsí. Nedovolí, abych spadla, a to vědomí, jistota, která pramení odkudsi hluboko z mého nitra, mě osvobodí od

nutnosti se pořádk hlídat.

Dovolím si řídit se jen city, ne myšlenkami. Jsem ztracena ve vášni, ztracena v této chvíli, v pocitu, který ve mně vyvolává jeho penis, v rozkoši, kterou mi působím, jak mě celou vyplňuje, a je toho na mě najednou moc. Otřese mnou náhlý poryv intenzivního orgasmu a já se kolem něj celá sevřu.

Když ucítí moji milostnou křeč, zasténá a bože, znít o jako samo nebe! Cítím, jak se mé útroby plní jeho horkým spermatem. Sama už to mám za sebou a mám natolik čistou hlavu, že se můžu kochat nádherou rysů jeho tváře, teď zkřivenou rozkoší, kterou čerpá z mého objetí. Ten pohled mě dočista očaruje a já si užívám každou vteřinu jeho vyvrcholení a kochám se pohledem, jak se z jeho rysů postupně vytrácí napětí a nahrazuje ho uvolnění.

Přitáhneš mě blíž a zabořím do obličej do krku. Pár nekonečných vteřin mě takhle drží. Stojí bez pohybu a drží celou moji váhu v náručí. Pohledem zabloudím k oknu.

Znovu mě zaujme nádhera modrého moře a města rozkládajícího se pod námi. Našla jsem tu útočiště, i kdyby to mělo být jen pro jednu a na chvíli.

Pak mě Chris položí pomalu na zem a podá mi papírový ubrousek, který ostýchavě přijmu, neboť mě zachvátí stud.

Ano, má pravdu, v těchto dnech jsem ztělesnění všech možných protikladů. Chris si natáhne kalhoty, pak zvedne ze země košili a dá mi ji kolem ramen.

„Rád bych tě někam vzal a ukázal ti něco, co se ti bude určitě líbit,“ prohlásí. „Zítra, pokud můžeš?“

Zítra s Chrisem? Ta myšlenka mě vzrušuje víc, než by se patřilo, a já si znovu musím připomenout, že mezi námi jde jen o

únik z reality. Užij si, dokud můžeš. Nevěš se na něj.

Nezamilovávej se. „Kde?“ zeptám se.

„Má to znamenat ano?“

Přikývnu. „Ano.“

„Pak to tedy bude překvapení, ale slibuju, že se ti to bude líbit.“ Mrkne na hodiny. „Ovšem pokud máme stihnout všechno, co mám v plánu, musíme se dát do práce.“

„Potřebuju zajít domů, osprchovat se a vzít si čisté věci.

Dokonce nemám nic, v čem bych odtud šla.“

„Můžeš se osprchovat tady. Šaty nech na mně.“

„Chrisi –“

Zvedne mě do výše a já vyjeknu překvapením. „Co to děláš?“

„Beru tě do sprchy. Já Tarzan. Ty Jane. Dělej, jak říkám.“

Zasměju se a říkám si, že o n s á m j e ztělesněním všech možných protikladů. Na jednu stranu tvrdák, chlap každým coulem, na druhou stranu něžný medvěd.

Nese mě kolem konferenčního stolku. „Počkat! Potřebuju svou kabelku!“

Vrátí se kousek zpátky a nakloní se tak, abych na ni dosáhla. Popadnu ji. „Moje sukně –“

„O šaty se postarám,“ prohlásí a vyrazí po schodech v obývacím pokoji do předsíně k výtahu a pak další chodbou, které jsem si doposud ani nevšimla, po točitých schodech nahoru do ložnice, která je přímo úžasná. Stojí v ní masivní černá postel na podestě, z níž se otevírá neuvěřitelný pohled, který je mi dopřán pouze na okamžik, neboť vzápětí jsem postavena na

podlahu z bílého mramoru v koupelně velké jako celá moje ložnice.

„Nechám tě tady a zavřu za tebou dveře, protože kdybych tady zůstal s tebou, rozhodně by to netrvalo chvíli.“

Otevřu ústa a chci protestovat, ale už je příliš pozdě. Vlepí mi rychlou a důraznou pusou a pak vyjde z koupelny ven a zavře za sebou dveře. Stojím sama v koupelně Chrise Merita a zmůžu se jen na plachý úsměv.

Dvacet jedna

Použiju šampon a mýdlo; voní po santalovém dřevu, což mi připomíná jeho. Kéž by tady byl se mnou! V hlavě se mi míhají výjevy z toho, co jsme spolu prováděli, útržky z rozhovorů, které jsme vedli, zatímco po těle mi stéká horká voda. Chris mě strašně mate. Nebo možná jsem zmatená jenom já. Do minulého týdne jsem žila v přesvědčení, že mám svůj život naprosto vyřešený. Nechala jsem snad svého otce nademnou vyhrát, když jsem odešla a nic jsem po něm nechtěla? Část mého já křičí „ne“. Utekla jsem i se svou vlastní identitou. Bojovala jsem za to, v co jsem věřila. Trpěla jsem stejnou láskou k umění jako moje matka: jakýsi frivolní koníček, žádná pořádná kariéra. Moje role by byla stejná jako matčina: sloužila bych otci a v mém případě také Michaelovi.

Jiná část mého já ale ponuře oponuje, že místo toho, abych se otci postavila a trvala na tom, že mě má přijmout takovou, jaká jsem, a ne takovou, jakou mě chtěl mít, tak jsem prachsprostě utekla. Vždycky jsem doufala, že matka v sobě najde sílu bojovat sama za sebe, ale co jsem udělala já?

Prostě jsem utekla. Chris má pravdu. Není náhoda, že jsem tomu chlapovi chtěla dát pěstí. Donutil mě uvědomit si krutou, tvrdou pravdu, která vyplynula z mých činů. Donutil mě, abych

si vroucně přála mít víc odvahy, abych si uvědomila, že jsem ztratila pět let života, které už nikdy nedostanu zpátky. Přesto všechno se nechci s otcem vidět.

Netoužím po jeho pitomých penězích. Nemůžu si být jistá, jestli mi tahle bojovná nálada vydrží, ale radši bych byla za svůj sen bojovala, než ode všeho utekla. Nebyl tohle nakonec ten důvod, proč jsem utekla? Abych byla sama sebou? Nadechnu se a pak pomalu vydechnu. Já. Sama sebe neznám.

V žaludku mám obrovský balvan. Vypnu vodu. Opravdu jsem utekla. To nemůžu popřít. Sakra práce, jsem na sebe strašně naštvaná! Ale když jsem se rozhodla to zkusit, určitě si dokážu vybudovat svůj vlastní život a úspěch! Hluboko v mé duši, kde jsem už hodnou chvíli nic necítila... dokud nepřišel Chris, se začíná utvářet rozhodnutí. Chopím se toho, co stojí přede mnou, počítaje v to víkend s Chrisem. Chris je můj únik. Tahle práce je mou nadějí.

Rozrazím skleněné dveře a zabalím se do nadýchané bílé osušky, kterou jsem našla ve skřínce. Kéž bych tu měla svoje šatstvo! Chris pro mě možná někde vyhrabe nějakou košili, ale jsem si jistá, že na víkend potřebuju víc věcí. Určitě budeme mít čas zastavit se pro pár věcí u mě doma. Ta myšlenka mi nedělá dobře. Můj byt. Můj malý výklenek ve zdi, který je zhruba stejně velký jako Chrisova koupelna a ložnice dohromady. Nemělo by na tom nijak záležet, jenže teď to bohužel cítím opačně.

Přistoupím k zrcadlu a na vyleštěném pultu obloženém bílými obkládačkami najdu fénní vlasy. Nejdůležitější jsou ovšem přípravky na vlasy, takže zalovím v šuplících koupelnové skříňky. Uvnitř je Chrisův elektrický holicí strojek a různé další toaletní potřeby, jako například kolínská a voda po holení. Po přípravcích na vlasy ani stopy. A to má tak úžasné vlasy, které

mu sahají málem až po ramena, takže určitě bude používat nějaký gel nebo něco podobného.

Už už chci zavřít zásuvku, ale pak zaváhám. Vezmu do rukou kolínskou a rozstříknu ji do vzduchu. Pak do nosu natáhnu známou vůni, teplou, nádhernou, silnou tak, jak jsem doposud nikdy nezažila. Jestli si myslíš, že ti o život usiluje chlap, který se tě pokouší chránit a nesnaží se tě zadupat do země, tak jsi na tom stejně jako já. No jo, pomyslí si. Přesně tak. To jsem. Stejně jako on. Jsme jako neštěstí, které číhá jeden na druhého. Chris je jako droga, na kterou jsem si vypěstovala závislost. Přesně tohle Rebecca tvrdila ve svém deníku o tom tajemném muži.

Rychle tu myšlenku odeženu a vrátím kolínskou zpátky do skříňky. Vlasové prostředky pořád nikde, takže se rozhodnu soustředit se na make up. Popadnu kabelku a vytáhnu z ní deník, abych se dostala až k malovátkům. Okamžitě ztuhnu a opatrně jej odložím na pult, jako by to byl nějaký výbušný materiál. „Kdepak jsi?“ zašeptám měkce, ale nejsem si jistá, jestli mluvím k ní, nebo sama k sobě. Jsem ztracená v jejím životě a říkám si, jestli vůbec chci najít cestu ven. Chce vlastně ona, aby ji někdo našel na tom místě, kam se ztratila?

Co když utekla za jiným životem, stejně jako já?

Pořád myslím na Rebeku, ale zároveň se soustředím na to, abych na své tváři vykouzila make up, který bude působit měkce a přirozeně. Dílo korunuji za pomoci lesku na rty.

Vlasové prostředky jsem už vzdala, takže zapnu fén na vlasy a říkám si, jak by bylo fajn mít po ruce aspoň kondicionér.

O deset minut později mám vlasy suché a trochu rozcuchané.

Vraždila bych za žehličku na vlasy.

Upustím osušku na zem a zabalím se do košile. Na chvilku zaváhám u dvířek koupelnové skříňky, pak je otevřu, sáhnu po Chrisově kolínské a celá se jí postříkám. Zhluboka nasaju a ta zemitá vůně mě úplně omámí. Usměju se. Líbí se mi, když voním jako Chris.

Opatrně otevřu dveře o d koupelny. Chris není nikde v dohledu, ale dveře o d ložnice jsou dokořán. Bosýma nohama přejdu po dřevěné podlaze a pohlédnu na masivní postel. Leží na ní hromada asi sedmi, možná osmi tašek, které pocházejí ze dvou značkových obchodů, jež sídlí hned vedle budovy, v níž má Chris byt. Na podlaze stojí dámská cestovní taška značky Louis Vuitton, která musela stát aspoň 2 500 dolarů.

V hrdle mi okamžitě vyschne a hrud' se mi sevře. Přejdu blíž, a když se podívám do tašek, zjistím, že jsou až po okraj nacpány oblečením, botami a věcmi d o koupelny. J e tam dokonce i žehlička na vlasy. Tak drahá, že ta moje z výprodeje by vedle ní vypadala jako chudinka.

Strávila jsem ve sprše možná pětáctyřicet minut a jemu se jakýmsi záhadným způsobem povedlo vykoupit celý obchod. Nebo možná spíš zavolal dolů na recepci a všechno obstaral personál. Tohle jsou pořádně drahé věci, musely stát tisíce dolarů.

Srdce se mi v hrudi rozbíjí jako o závod. V takových obchodech jsem kdysi taky nakupovala. Jasně, peníze už dávno nemám a ten skromný život, který od té doby vedu, není zrovna jednoduchý. Povedlo se mi odkázat touhu po takových věcech do patřičných mezí, stejně jako všechno ostatní, c o souviselo s minulostí. Tisíckrát jsem sama sebe přesvědčovala, že jsem v pohodě, že tyhle věci nepotřebuju.

Ž e m i n a nich nezáleží. Ale když teď zírám na všechny ty

nákupní tašky, ozve se ve mně stará záliba a já vím, že nejde jen o ty krásné věci. Jde o všechno, co jsem opustila, o to, jak rychle na mě ten starý svět zapomněl, i když já nezapomněla na něj.

„Kdyby se ti cokoliv nelíbilo, můžeme to vrátit po cestě do města.“

Otočím se a zjistím, že Chris se ramenem opírá o zárubeň dveří a vypadá neuvěřitelně mužně a sexy. „Tyhle věci nemůžu přijmout, Chrisi.“

Odrazím se ramenem o d zárubně dveří. „Samozřejmě že můžeš.“

„Ne. Ne, fakt nemůžu.“ Cítím, jak ve mně narůstá panika.

Postaví se přímo přede mě. „Saro –“

„Prostě se chci jen zastavit doma pro svoje věci.“

„Zařídil jsem nám rezervaci na jednom speciálním místě.

Pojedeme tam nejmíň hodinu autem. Takže se musíme vydat hned na cestu.“

„Chrisi.“ V mém hlase zazní zoufalství, které už dál nedokážu skrývat. „Já si tyhle věci nemůžu vzít.“

„Saro, miláčku, jestli jde o peníze, tak to není žádný problém. Chci je za tebe utratit.“ Vezme mou tvář do dlaní.

„Strávila jsi pět dlouhých let bez všech těch pěkných věcí, s nimiž jsi vyrůstala. Nech mě to pro tebe udělat. Chci to pro tebe udělat.“

„Chrisi –“

„Nemůžeš mi tvrdit, že ti tohle všechno nechybělo.“

„Vystačím si docela dobře i s jednoduchým životem.“

„O to nejde. Ty věci ti přece musí chybět.“

U ž u ž t o chci znovu popřít, ale Chriss e n a m ě d í v á tak pozorně a je tak inteligentní, že by hned poznal, že mu neříkám pravdu. „Sejde z očí, sejde z mysli. To je moje řešení, ne to, co jsi řekl ty.“

Pročísne mi prsty vlasy. Je to něžné gesto a já chvíli bojuji s pokušením se mu schoulit v náručí, protože vím, že by to oslabilo mou pozici. „Myslíš si, že tě znovu naučím mít ráda hezké věci, a pak zmizím.“

„Vím, že to tak bude, Chrisi.“

Přitiskne mi čelo na čelo a pohladí mě po tváři. „Už jsem ti to říkal. To ty odejdeš ode mě, ne já od tebe.“

Já? Já že uteču od něj? Pořád to tvrdí a mě to mate snad ještě víc než kdy předtím. Člověk, který vyznává politiku nulových vztahů a přísně vymezených hranic, kam až sahají lidské city, mi tu najednou bude tvrdit, že nás dva myslí vážně, zatímco já ne. Jeho slova a činy s tím ovšem nijak nekomunikují a v e mně začíná narůstata formovat se jakási hluboce zakořeněná představa. Vztah s Chrisem, který by byl o čemsi víc než jen o sexu, vypadá jako příliš riskantní záležitost. Nechci s e d o něj zamilovat. Nechci sama sebe přesvědčovat, že je mezi námi něco víc, než opravdu je.

„Chrisi –“

V tu chvíli mě políbí. Je to dlouhý francouzský polibek, po kterém sotva lapám po dechu. Pohladí mě po krku a pak se s překvapeným výrazem odtáhne. „T y m á š n a s o b ě moji kolínskou?“ Aerotická touha v jeho očích zasvítí takovým plamenem, že moje pochybnosti ohledně jeho dárků jsou rázem pryč.

„Ano,“ zašeptám. „Líbí se mi, když voním jako ty.“

Zlatavé tečky v jeho zelených očích, které se mi tak líbí, jsou teď tak jasné, až vypadají skoro oranžově. „A mně se líbí, když voníš jako já.“ Znovu mě políbí a jeho jazyk si přitom pohraje s mým. Je to dlouhé, nádherné laskání. Pak se odemě odlepí. „Rychle se oblékni, nebo ti to vůbec nedovolím.“ Pak se otočí a odejde. Stojím totálně zmatená.

O n opravdu chce, abych přijala všechno tohle oblečení, uvědomím si. A co víc, vypadá to, jako kdyby to, že chce, abych je přijala, mělo potěšit mě, nikoliv jeho. I když jsem si na to ani nedovolila pomyslet, když jsem ty nákupní tašky viděla, kdesi hluboko v duši jsem se bála, že se snaží udělat ze mě něco přijatelného, než mě vezme někam na veřejnost, kde to dobře zná. Tohle už jsem párkrát v životě zažila, prošla jsem si tím, žila jsem v prostředí, kde bylo potřeba dodržovat určité standardy, když se chtěl člověk vypravit někam ven.

Alene. Nevěřím, že Chris mě potřebuje mít takovou jen proto, abych dotvářela jeho image. Cítila jsem, že to myslí opravdu upřímně. Vřou ve mně emoce. Poprvé od matčiny smrti mám pocit, že se o mě někdo opravdu stará. Přikládám tomu velkou váhu. Začínám přikládat velkou váhu Chrisovi.

Musím ty dárky prostě přijmout.

Sklouznu pohledem k nákupním taškám. Možná že ty věci v nich opravdu potřebuju. Budou mi sloužit jako motivace ke studiu a k tomu, abych si zasloužila místo v Riptide. Není to jako předtím, kdy jsem necítila šanci na žádný přivýdělek. Jo, v tomhle jsem dobrá. Chris mi pomáhá v nalézání motivace.

Nicméně když procházím jednotlivé nákupní tašky a pak jejich obsah balím do cestovní tašky, svírá se mi žaludek.

Mimo jiné tam jsou několikery šaty a lodičky. Pak ještě spodní prádlo a toaletní potřeby. Spodní prádlo vypadá úžasně a muselo stát spoustu peněz. Při pomýšlení, že si ho obléknu kvůli Chrisovi, mi stoupá krevní tlak. Vzhledem k tomu, že se vydáváme na cestu a já nemám ani poněti, kam vlastně jedeme, rozhodnu se, že se obléknu tak, abych to ladilo s Chrisovým typickým motorkářským oblečením.

Vyzkouším si několik kusů oblečení a vyberu z nich ty, které se mi líbí. Nakonec se rozhodnu pro úzké tmavé džínové legíny a vypasovaný top pískové barvy. K tomu boty na vysokém podpatku se zapínáním kolem kotníků. Pod tím mám soupravičku, kterou tvoří podprsenka krémové barvy a tanga, z nichž jsem strhla cenovku, na níž se skvěla závratně vysoká částka.

Žehlička a vlasy je poklad z nebes. Rychleji zapojím a použiju, přičemž zjistím, že je k ní i nástavec na kudrny. Ten se bude hodit jindy. Teď moje hnědé vlasy spadají na ramena díky žehličce a také vlasovým přípravkům v nádherně hladkých pramenech. Vylovím z tašky dva flakony s parfémy, a nakonec se rozhodnu znovu použít Chrisovu kolínskou.

Jsem připravena. Zamířím do obývacího pokoje a za sebou táhnu novou tašku od Louise Vuittona. Chrissedín a židli potažené kůží a nohy má na otomanu. V ruce drží skicář.

Když mě spatří, okamžitě ho odloží a stoupne si.

„Vypadáš nádherně, Saro.“

„Děkuju. Nebyla jsem si jistá, co si mám vzít na sebe.“

Přejde ke mně a sálá z něj uvolněnost. A je dost sexy.

„Vypadala bys dokonale v čemkoliv. Ty jsi totiž dokonalost sama.“

Tohle mi v životě nikdo nikdy neřekl, s výjimkou matky.

Když mi to teď říká Chris a přidá se k tomu tón, jakým tu poznámku pronesl, zahřeje mě to u srdce tak, že se to ani nedá slovy vylíčit.

Zastrčí mi za ucho pramen vlasů, na což si pomalu začínám zvykat, ale stejně se z doteku jeho prstů celá roztřesu.

„Připravená k odchodu?“

„Ano. Kam jedeme?“

Sevře rty. Bože, má fakt nádherné rty! „Už jsem ti to říkal, miláčku. Má to být překvapení.“

Znovu se v něm vzedme pocit, který jsem měla už v koupelně. „Chrisi –“

„Neděkuj. Prostě jen buď se mnou, Saro.“

„Jsem s tebou. Chci být s tebou.“

Znovu sevře rty. „Dobře.“ Ukáže směrem ke dveřím. „Tak to trochu rozpálíme, co ty na to?“

Zasměju se. „Jsem pro.“

Zamíříme k výtahu, já z sebe vytáhnu vuittonku na kolečkách a on si přes rameno přehodil černou koženou tašku. Ve vzduchu se vznáší čistá energie a vzrušení.

Pohlédneme jeden na druhého a usmějeme se. Takovou energii jsem nikdy s nikým necítila. Najednou se cítím lehká a svobodná. Tohle je dobrodružství. Chris je dobrodružství.

Sjedeme do garáže a já si okamžitě všimnu ne jednoho nebo dvou, ale hned tří harlejů. Údivem zkamením. „No teda, to je všechno tvoje, že ano?“

Zazubí se na mě. „Jo. Už jsi někdy na něčem takovém jela?“

Zavrtím hlavou.

„Tak to budeme muset co nejdřív napravit.“ Stiskne tlačítko na klíčkách od auta a směrová světla porsche třikrát zablikají.

Přijdemek a u t u a h n e d v e d l e n ě j s e s k v í č e r s t v ě zrestaurovaný, klasický tmavě modrý mustang. „Ten je taky tvůj?“ zeptám se a na chvíli se zastavím.

„Pro restaurované mustangy mám slabost.“

„Kolik jich máš?“

„Pět.“

Překvapením se zmůžu n a p o u h é z a m r k á n í. Ví m, ž e m á s p o u s t u p e n ě ž. U v ě d o m u j u s i, ž e p r o d a l s p o u s t u o b r a z ů. A l e i t a k. „Jak bohatý vlastně jsi, Chrisi?“

Vyštěkne smíchem a oči mu jen hrají. Ví, že jsem mu právě vrátila to, jak se zeptal na mého otce. „Můj otec byl úspěšný muzikant, který si nechával za svoje umění dobře zaplatit.

A moje matka byla Danielle Wrihotvá – t a z a k l a d a t e l k a k o s m e t i c k é f i r m y, k t e r á p o ř á d e x i s t u j e.“

A do pytle! Takže k tomu, co všechno vydělal, ještě zdědil pořádný balík peněz. „T y v l a s t n í š f i r m u D a n i e l l e W r i g h t C o s m e t i c s?“

„Nejsem kluk, který by rád trávil čas po zasedáčkách. Svůj podíl jsem prodal už před lety a peníze jsem investoval do věcí, které mě zajímaly víc.“

Kdybych řekla, že jsem ohromená, a s i b y t o v p l n é š í ř í n e v y s t i h l o, jak se opravdu cítím. „Ty seš nechutně bohatý, co?“

Zasměje se. „Záleží n a t o m, j a k d e f i n u j e š n e c h u t n o s t,

drahoušku.“ Obočím u vylétne nahoru, pak otevře dveře porsche.

„Nevypadáš, že bys byl tak bohatý. Tedy chci říct, že samozřejmě máš peníze, ale nechováš se tak.“

„Nevím, jestli to mám brát jako kompliment, nebo jako urážku.“ Uraženě nicméně nevypadá, spíš pobaveně.

Dlouze ho pozoruju a snažím se objevit to, co jsem u něj doposud neviděla. Nějakou známku toho, že je stejný jako můj otec nebo Michael, který jezdí auty mého otce a chová se, jako kdyby on sám byl stejně úspěšný, ale nevidím nic.

Chris nejedná s lidmi jako s podřízenými. Vlastně když mi dal všechno to oblečení, choval se, jako kdyby to bylo k jeho potěše, ne jako pocta, kterou mi tím uděluje.

Nakloním se kupředu, stoupnu si na špičky a políbím jeho dokonalá sexy ústa. „Je to kompliment, Chriši. Ten největší, jaký vůbec může existovat.“ Pak se odtáhnou a v jeho tváři spatřím záblesk překvapení, který ovšem ihned zmizí. Sednu si do auta a měkká kožená sedačka absorbuje mou váhu.

Řekl mi, že nikdy nejsem taková, jakou by mě čekal. Ale on také není takový, jakého bych ho čekala. A když vklouzne za volant a motor jeho devětsetjedenáctky se probudí k životu a začne jemně příst, ani mě nenapadne spojovat to auto s mým otcem. Kochám se způsobem, jakým Chris kormidluje náš úžasný vůz směrem k dálnici.

Nejdříve se však musíme proplést několika bočními uličkami. Chris zapne rádio a ozve se stará pecka od AC/DC

„Back in Black“. Dám se do smíchu. „Rock ze staré školy? Tc j d e d o s t d o b ř e d o h r o m a d y s t v o u z á l i b o u v e s t a r ý c h m u s t a n z í c h.“

„Když maluju, poslouchám u toho hudbu. Tahle konkrétní písnička m i připomíná jedno dílo, které jsem dodělal docela nedávno.“

„A každý tvůj obraz má k sobě nějakou písničku?“ celá hořím vzrušením, ž e m n ě dovolil nahlédnout p o d pokličku svého tvůrčího procesu.

„ U některých obrazů s i pořád dokola přehrávám jednu písničku. U některých mám zase sestavený celý playlist písni.“

„A tahle písnička se hodí k jakému obrazu?“

„Je na něm San Francisco za noční bouřky. Ten obraz jsem prodal minulý rok na aukci.“

Najedem en a m o s t B a y B r i d g e a směřujeme přes sanfranciskou zátoku pryč z města. Začínám ě zajímat, kam vlastně jedeme, ale ještě víc mě zajímá samotný Chris.

„Temné moře,“ prohlásím a vím přesně, které dílo mám na mysli.

Hodí po mně od volantu krátký pohled. „Ty se fakt vyznáš v moderním umění a umělcích, co?“

Usměju se a zanořím se hlouběji do sedadla. Říkám si, jestli tohohle malíře opravdu znám. „Chrisi, ten obraz se prodal za neuvěřitelnou sumu peněz.“ Miliony dolarů.

„Jo,“ souhlasí. „To jo.“

Takovou odpověď jsem nečekala. „Ty už asi netoužíš po nějakém uznání z vnějšku, co?“

„Tvořím o samotě a pak vypustím t o , c o jsem hodil na plátno, do světa. A ne všechny moje obrazy se prodají za tak velké sumy. Ve skutečnosti se jich spousta prodá za pakatel.“

„Chrisi, vždyť ty na svých obrazech vyděláváš miliony dolarů ročně. To jsou opravdu velké peníze.“

„O peníze tu nejde. Stejně jich většinu rozdám charitě.“

„Ty rozdáváš peníze, které jsi vydělal svými obrazy?“

„Správně.“

„A komu?“

„Před několika lety m ě přemluvili k účasti n a jedné akci, která se konala v dětské nemocnici v Los Angeles, a to mi dalo dost zabrat. Vidět všechny ty statečné děti a jejich rodiče, kteří uvnitř umírali společně s e svými dětmi. Hned jsem věděl, že musím udělat, co bude v mých silách, abych jim dokázal alespoň trochu pomoci, a dělám to doted’.“

Dává svoje peníze na záchranu životů malých dětí. Tenhle muž má spoustu tváří – temných, hlubokých, nádherných tváří. Vím, že je pěkně pošramocený. Vím, že mu v minulosti hodně ublížili. A vím, že potřeba pomáhat dětem vychází z jedné jeho tváře, rány, která se nikdy nezcelila. Ale co je to za ránu?

„Už jsi uhodla, kam jedeme?“ zeptá se dřív, než stačím najít vhodná slova, kterými bych vyjádřila, jak moc obdivuju, co dělá.

Rozhlédnu se po okolní krajině a uvědomím si, že uháníme po dálnici číslo 29 směrem na sever. „Napa Valley?“ A pak mi to dojde: bere mě do vinařství, aby mi dokázal, že mě podporuje v mé pracovní kariéře.

„Už jsi tam někdy byla?“

Zasměju se. „Ne. Nelhala jsem ti, když jsem ti říkala, že o vínu nevím zhola nic. No, řekla bych, že teď už vím aspoň něco, ale moc toho není.“

„To napravíme.“ A zní to jako slib.

Sevřu rty. Jedu do svého prvního vinařství. Vždycky jsem měla za to, že by to mohlo být super. „Mám radost, Chrisi.

Moc děkuju.“

Vezme mě z a ruku a vlepím i n a n i pusu. Pak m i věnuje potměšilý pohled. „Těším se, až tě budu mít jen pro sebe někde o samotě a pořádně ovíněnou.“

Kousnu se do dolního rtu. „S kavalírstvím nejdál dojdeš.“

„Dost na to spoléhám.“

„Moc jsi toho nenaspala,“ podotkne. „Možná bys mohla na chvílku zavřít oči a užít si svůj únik z reality.“

„A co ty? Ty jsi spal ještě míň než já.“

„Spal jsem dost. Odpočiň si, miláčku. Tohle je jediné místo, kde můžeš počítat s tím, že tě nechám nerušeně spát.“

Znovu sevřu rty. „To zní, jako ž e bych s i opravdu měla zdřímnout.“ Nechám klesnout víčka a celým tělem vnímám tichý šum jedoucího auta. S Chrisem z a volantem s e cítím daleko odpočatější, než se mi za poslední dobu povedlo.

Dvacet dva

„Vzbud' se, miláčku. Už jsme skoro tam.“

Ospale zamrkám a cítím Chrisovu něžnou ruku n a mém rameni. „Kde?“

„V hotelu.“

„Vůbec s i nepamatuju, ž e bych spala,“ přiznám s e. „Jak dlouho jsem byla v limbu?“

„Půl hodinky, tak zhruba.“

Povzdechnu s i, narovnáms e v sedadle spolujezdce a

uvědomím si, že mám strašlivý hlad. Za oknem se otevřel úžasný pohled na míle a míle nádherných zelených lesů a hor. Bere mi to dech. „Tohle je neuvěřitelná krása.

Absolutní nádhera.“

„Pohoří Mayacamas. Ano, ty hory jsou nádherné.“

„Překvapuje mě, že se neobjevují na tvých obrazech.“

„Nejsem na krajinky. To už víš. Nedokážu uvěřit, žes tu nikdy nebyla. Žiješ v San Francisku už od té doby, co jsi nastoupila na vysokou, ne?“

Přikývnu. „Ano. Jenže... sejde z očí, sejde z mysli, však víš.“ A taky učitelský plat, dodám v duchu sama pro sebe, když můj pohled zabloudí na vývěsní štít hotelu i samotnou majestátní budovu. Auberge du Nuit, hotel pro bohaté a slavné lidi typu Chrise Merita. Vzpomenu si, že jsem o tom hotelu četla v nějakém časopise a pak jsem ho hned vyhodila, protože mě ty nádherné fotografie mučily. Příliš mi připomínaly, co všechno si nemůžu dovolit udělat a vidět.

„Miláčku, s tím tvým ‚sejde z očí, sejde z mysli‘ udělám krátký proces. Jen počkej.“ Stočí vůz na dlouhou příjezdovou cestu a já hodím z hlavy napětí, které v něm jeho slova vyvolala. Nehodlám teď myslet na to, jak se vyrovnat s vědomím, že odejde. A on odejde. Teď však žiju jen pro přítomnost a pro sen, za kterým se ženu.

Ve chvíli, kdy naše porsche zastaví pod baldachýnem nad hlavním vchodem, když mým dveřím přiskočí portýr v pěkně střiženém černém obleku a otevře mi. Vystoupím z auta a Chris udělá na své straně to samé.

„Velmi rád vás zase vidím, pane Merite,“ řekne mu portýr na pozdrav.

Chris obejde přední kapotu a hodí mu klíčky od auta. „Ne aby sis s tím vyrazil na projížďku, Richi.“

„Ne, pane,“ zubí se Rich a Chris mu podstrčí dýško, které vypadá jako stodolarovka. Šestina mého měsíčního účtu za parkovné. „Zavazadla jsou v kufru.“

„Hned je nechám donést nahoru, pane,“ ujistí ho Rich.

„Budete pořádát nějakou akci v galerii, o které jsem zatím neměl tu čest slyšet?“

„Tentokrát ne,“ ubezpečí ho Chris. „Tentokrát je to čistě pro radost.“ Chris proplete prsty s mými a zamává na Riche.

Společně zamíříme k pultu na recepci. „Akce?“ zeptám se, neschopná ovládnout svou zvědavost.

„Mají tady takovou malou galerii.“

Oči se mi rozsvítí. „Vypadá to, že víno a umění jdou ruku v ruce.“

„Na můj vkus možná až příliš,“ tiše si zamumlá sám pro sebe. Není to poprvé, kdy jsem svědkem toho, že tohle spojení v něm neprobouzí žádné pozitivní emoce.

Na recepci se k nám chovají jako ke královské návštěvě.

Tedy spíše k e Chrisovi. Potěší mě, jak s i m ě pořád drží po svém boku, neustále s e m ě dotýká, jako kdyby t o b e z e m ě nemohl vydržet.

Když nastoupíme do výtahu, abychom vyjeli do podkrovního apartmá, opře se o stěnu, stáhne mě k sobě a přitiskne si mě k tělu. V té chvíli jsem vláčná jako máslo vytažené před dlouhou dobou z lednice. Víím, že je to divné přirovnání, vymyslela ho Ella, když se poprvé viděla se svým doktůrkem, ale docela to sedí. Ella. Chybí mi. Kéž bych ji zase mohlaslyšet aspoň v

telefonu! Ale Chris mě dlaní pohladí po zádech a přitáhne si mě ještě blíže, takže hned přijdu na jiné myšlenky.

Šimrá mě na krku. „Nemůžu s tebou dočkat, a žes spolu zase budeme o samotě.“

Opřu se rukama o jeho hrud' tvrdou jako kámen a vzhlednu k němu. „Myslela jsem, že máme určité zábrany.“

„To ano.“ Znovu mě obejmě a políbí mě na ucho. Víím, že ve výtahu budou určitě kamery i nahrávací zařízení.

Samozřejmě tady jsou. „A právě proto tě hodlám pořádně tvrdě a rychle opíchat. Teprve potom zpomalíme.“

Při jeho slovech zalapám překvapením po dechu a pohlaví se mi až bolestivě sevře. V kalhotkách mám najednou úplnou potopu. Tvrdě a rychle. Ach ano. Prosím.

Ozve se zvonek a dveře výtahu se otevřou. Chris mě vezme za ruku a skoro mě táhne z výtahu po chodbě. Trvá to celou věčnost, potemnělá chodba vypadá jako tunel z Alenky v říši divů. Chris strčí do dveří přístupovou kartu a najednou jsme uvnitř. Než se stačím rozhlédnout, opírám se o zeď a Chris se na mě tlačí, takže na břicho cítím jeho mocnou erekci. Líbá mě tak hladově, jako by mě chtěl sníst.

Zavzdychám do jeho polibku a cítím, jak moc po mně touží.

Po mně. To mě na tom všem vzrušuje úplně nejvíc, víc než jeho ruce, jimiž mě hladí po celém těle, mačká mi ňadra a hraje si s mými bradavkami. Vzrušuje mě, jak moc cítím, že po mně touží. Že cítím, jak moc je nadržěný.

„Nikdo na mě nikdy neměl takový vliv jako ty, Saro.“

Ztrácím kvůli tobě hlavu.“ S vědomím stvrdí dalším hladovým polibkem a já se začínám rozpouštět.

Ozve se zaklepání na dveře. „Portýr.“

„Sakra práce,“ zakleje tiše Chris a opře se dlaní o stěnu.

Cítím, jak se snaží znovu mít nad sebou kontrolu, a najednou pocítím zoufalou touhu mu v tom zabránit. Zasáhne mě strašlivá jistota, že pokud chci někdy porozumět tomuto muži, budu mu muset vzít jeho sebekontrolu.

„Přijďte později,“ zavolám a přitisknu ústa na Chrisovy rty.

Rukou s jedu dolů, přes kalhoty vezmu do ruky jeho ztopořený penis a začnu ho hladit po celé jeho úctyhodné délce.

Vydá ze sebe tichý hrdelní zvuk a odtrhne svá ústa od mých. V jeho tmavých očích se zračí divoká vášeň. Vypadá jako šílenec. Ježíšikriste. Vypadá strašně rozjetě. „Ztratit nad sebou kontrolu a nechat si ji vzít tebou jsou dvě různé věci, Saro. To u mě nikdy nedokážeš.“ Namáhavě se ode mě odlepí a trhavými kroky zamíří ke dveřím. Otevře je a zapíská, aby upoutal portýrovu pozornost.

Stojím zkamenělá u zdi a jsem v šoku. Temný Chris, ten nebezpečný, zraněný Chris, na kterého pořád zapomínám, existuje. Je zpátky. Co se to jen stalo, že jsem ho znovu vyvolala? Sakra práce, proč mě to tak vzrušuje, když by mě to nemělo vzrušovat vůbec?

Portýr stojí ve dveřích s našimi taškami a já se ani nehnu.

Cítím, jak se na mě dívá, a vím, že musím vypadat dost neupraveně. Nějakým způsobem se mi však povede soustředit se na hotelový pokoj a začít si všímat dechberoucích detailů. Nad mnou je klenutý strop a po pravé ruce se otevírá pohled na obývací pokoj a kompletně zařízenou kuchyň. Nalevo stojí obrovská manželská postel a po její straně v rohu štukem nahozený krb. Z něj se rýsuje soukromé patio, odkud se

otevřít pohled na okolní hory.

Dveře našeho hotelového pokoje klapnou a Chris je zamkne. Srdcem i v hrudi bije jako o závod. Nemůžu na něj ani pohlédnout. A myslím, že ani on nechce, abych se na něj podívala. Nevím proč. Je to jen takový pocit.

Přesunemou tašku na kolečkách do středu místnosti a rozepte zip. Vytáhne z ní pár lodiček na vysokém podpatku s páskovým zapínáním, položí je na podlahu, a pak vyndá ještě světle žluté šifonové šaty. Ty položí na tašku, kterou zase zavře. „Oblékni si to.“

Donutím se na něj podívat. „Chceš, abych –“

„Ano.“

Navlhním si okoralé rty. Tak jo, Chce, abych se oblékla. To zní jako dobrá výmluva k tomu, abych utekla a dala se trochu dohromady. Bože, dát se trochu dohromady zní dobře.

Přejdu k šatům a vezmu si je. A pak rychle do koupelny, ať je kdekoli!

„Tady,“ poručí Chris. „Ať se můžu koukat.“

Zalapám po dechu a snažím se to ještě trochu vyjasnit.

„Chceš, abych se –“

„Ano. Chci.“

Sedne si na pelest a já si uvědomím, že se chce dívat na to, jak se svlékám a znovu oblékám. Tohle je ta pravá kontrola, když mi předvádí, co on může a já ne. Potřebuje mi to dokázat. Vyvěrá to odkudsi hluboko z jeho duše a já mu tuhle jeho potřebu nebudu upírat. Z důvodů, kterým ještě pořád úplně nerozumím, mě skutečnost, že se Chrisovi plně odevzdávám, nijak neznepokojuje, ale hluboko v srdci vím, že mi to dává

odstup. Tohle je jeho stěna, jeho bariéra, jeho kontinentální zlom; začínám si říkat, jestli se mi tuhle překážku, která je mezi námi, povede vůbec někdy překonat.

Právě teď mu však ráda přenechám poslední slovo.

Ztěžka polknu a mám pocit, jako bych v krku měla smirkový papír. Mělo je napjaté a roztoužené. Tohle mě hodně vzrušuje, stejně jako všechno ostatní, co Chris dělá.

Natáhnu se pro šaty, které leží na tašce.

„Ne,“ ozve se. „Nejdřív svléknout.“

Přikývnu a opřu se o stěnu, abych si mohla zout boty.

Stáhnu si je společně s ponožkami. Dívá se na moje růžově nalakované nehty na nohou a – dobrý bože! – dokonce i to mě strašně vzrušuje. Sáhnu na sponu pásku, rozepnu ji a chvíli otálím, než si stáhnu kalhoty přes boky dolů po stehnech. Drahé kalhotky krémové barvy se zlatými doplňky ovšem zatím zůstávají na svém místě.

Následuje košile. Přetáhnu si ji přes hlavu a hodím na podlahu. Stojím před Chrisem jen ve spodním prádle.

Vzrušeným, sexy pohledem mě přejíždí od hlavy k patě.

Tmavé oči má přitom trochu zakalené. „Všechno.“

Zblednu. „Ale –“

„Všechno. Chci mít možnost se na tebe vrhnout, až na to budu mít chuť. A oba dobře víme, že to můžu udělat kdykoliv a kdekoliv.“

Z téhle poznámky mi přejede po zádech mráz. To znamená, že si mě chce vzít někde na veřejnosti. Měla bych se cítit pohoršená. Měla bych říct ne. Místo toho se mi klepou kolena

touhou. Vklouznu prsty za šňůrky svých tang a pomalu je stáhnou dolů.

Chrisův pohled je celou dobu následuje, putuje po mé nahé kůži a působí na mě stejně, jako kdyby to byla jeho ruka. Vystoupím z kalhotek a nemám v úmyslu tam jen tak stát a čekat na jeho další rozkazy.

Rozepnu zapínání podprsenky a hodím ji jeho směrem.

„Tak co, spokojen?“ provokuju ho.

Obočí mu vyletí nahoru a mám pocit, že v koutku jeho úst zahlédnu náznak úsměvu. Možná. Nebo spíš ne. „Nehrajsi se mnou, Saro. Nebude se ti líbit, co tím způsobíš.“

„Nebo možná ano.“ Možná že se mi povede dostat se mu na kobytku. Možná se mi povede proniknout do jeho nitra a strhnout tu zeď, která se mezi námi tyčí.

„Nebude.“ Jeho slova zní úsečně a příliš rozhodně na to, abych o nich mohla pochybovat.

Každopádně vstane a já tiše vykviknu radostí. Dotkni se mě. Je mi jedno, jak to uděláš, prostě to udělej. Vydá se směrem ke mně, ale zastaví se v takové vzdálenosti, abych na něj nedosáhla. Vezme do ruky šaty a pohledem se popásá na mém nahém těle. Mé bradavky pukají touhou pod jeho zkoumavým pohledem a já mám pocit, jako by se proměnily v malé balonky praskající žádostivostí. Modlím se, abych na své kůži pocítila jeho ústa. Co nejdříve.

Podá mi šaty. „Obleč si to.“

Obleč si to? Aniž by se mě dotkl? To nemůže myslet vážně. „Hned ted’?“

„Hned ted’.“

Víš, že tě budu muset potrestat. Znovu se mi vrátí Rebečina slova. Ted' mě trestá, šíleně mě mučí. Ted' platím za to, že jsem se pokusila převzít iniciativu. Ale kdesi hluboko v srdci dojdou k rozhodnutí. Málem se mi povedlo rozbít jeho zeď a kousky, protože jinak by se takhle nechoval. A jen díky téhle informaci se dá to mučení snést.

Vezmu si od něj šaty a je mi jasné, že si dává velký pozor, aby s e m ě nedotkl. Přetáhnu s i šifon přes hlavu a hedvábí jen zašustí, když přejíždí po mých bradavkách a nahé kůži.

Jsem tak přecitlivělá, ž e kdyby s e m ě byt' jedinkrát dotkl ústy, vybuchla bych v obrovském orgazmu. A říkám si, že by mi mohl sáhnout na desítky míst na těle a povedlo by se mu to.

Šaty mi perfektně padnou a Chris ze mě nespouští oči.

„Ještě boty.“

Nazuju si je a on se kolem mě projde a věnuje mi dlouhý, pronikavý pohled. P a k s e zastaví přímo předemnou. „Jsi nádherná, miláčku. Vypadáš úžasně.“

Zvednu bradu. „Ale ne dost úžasně na to, abys mě hned ted opíchal.“

„Víc než dost na to, abych tě opíchal, ale ne hned.“

Nakloní se ke mně, až se jeho rty dotknou mého boltce. Dává si však velký pozor, aby se mě nedotknul nikde jinde.

„Protože až se do toho pustím, budeš tak mokrá a rozdělaná, že si s tebou budu moct dělat, co si zámánu. A věř mi, miláčku – chci toho s tebou dělat dost.“

„Ty mě trestáš.“

Podívá s e n a m ě a jeho pohled změkne. P a k m i přejede klouby p o rameni. Dostanu z toho husí kůži. „Copak tohle

vypadá jako nějaký trest?“

Spíš čistá radost. „Ne.“

„Tak vidíš. Sama sis odpověděla.“

Přejdeme do haly a Chris mě vezme za ruku. Podívá se přímo do očí a já vím, že v nich vidí úlevu, když pocítím jeho dotyk. V zelených očích mu tančí okrové tečky. Vede mě halou a sálá z něj mužná senzualita a nefalšovaná síla. Jsem do toho muže blázen. Každou vteřinu, kterou s ním strávím, se cítím více naživu.

U výtahu čeká nějaký pár a my nastoupíme až za nimi.

Chris se opře o stěnu výtahu a opře si mě zády o hrud'. Když ucítím, jak je tvrdá, celá změknu. Jeho prsty se mi propletou kolem pasu a začnou mě jemně hladit. Mé bradavky se začnou vypínat proti jemnému materiálu šatů a já si najednou intenzivně uvědomuji, jak jsem pod nimi nahá.

Muž, který stojí naproti nám, sjede pohledem na mou hrud' a polaská ji očima. Ruka se mi třese touhou ho udeřit za to, jak se chová ve společnosti své ženy. Otočím se v Chrisově náručí a ukážu mu záda. „Kam jdeme?“

„Ve světle nedávných událostí jsem si řekl, že jídlo před vínem je dobrý nápad.“

„Ano. Prosím.“

Ozve se zvonek výtahu a my necháme nejdříve vystoupit druhý pár. Chris mě chytne za ruku, ale já stisknu tlačítko, takže dveře zůstanou otevřené. „Musím ještě nahoru.“

Podívám se dolů na své šaty. Mé bradavky trčí a ž příliš zřetelně.

Zavrtí hlavou. „Už jsem zařídil, aby ti hotel obstaral šál a

plášť, který se bude hodit k šatům, pro případ, že by bylo příliš chladno.“

Zalije mě úleva. „Děkuju.“

„Dnes večer nech všechno na mně.“ Nabídne mi rámě, já pustím tlačítko ovládání výtahu a společně vystoupíme do vestibulu hotelu. Nechat všechno na Chrisovi. Je to vzrušující, i když nebezpečná představa, po které – nedokážu si pomoci – toužím jako po ničem na světě.

Dvacet tři

Zavedou nás do soukromé kruhové jídelny. Chris mi podrží židli a já se uvelebím na místě hned u oválného okna, z něhož se otevírá výhled na zeleň hor i nádherně modrou oblohu. Položím kabelku na vedlejší židli a obdivuju panorama. „Tohle je opravdu úžasné.“

Chris zaujme místo u okna naproti mně a vyklouzne z kožené bundy, kterou si oblékl na cestu sem. „Stejně jako místní jídlo, ale vzhledem k tomu, že tě chci vzít do speciálního vinařství, které k vínu servíruje ovoce a sýry, tak navrhuju, abychom si dali jen něco lehkého. Myslel jsem, že bychom sem zašli zítra na brunch, než se vydáme na zpáteční cestu. Pokud tedy budeš souhlasit.“

„Ano. Moc ráda. To zní skvěle.“ Romantika tohoto místa i jeho činů mě hřeje u srdce, ale říkám si, že se nenechám příliš unést. Tohle není žádná romantika. Je to sexuální dobrodružství. Koneckonců t u s e d í m b e z kalhotek a podprsenky.

„Zamlouvá se ti něco?“ zeptá se Chris poté, co chvíli studuju jídelní lístek.

„Všechno. Má mhlad jako vlk.“ Jsou už skoro tři hodiny

odpoledne a my jsme od časného rána nepozřeli ani sousto.

Ve dveřích se objeví číšník a Chris zvedne obočí.

„Vybráno?“

„Ano. Dám si salát Cobb.“

Chris podá oba jídelní lístky našemu číšníkovi. „Já si dám burger. Pořádně propečený. A přineste nám láhev vína, které doporučujete – Zinfandel od Roberta Craiga.“

Číšník se mírně ukloní. „Hned to bude, pane Merite.“

„Ty si dnes nedáš pivo?“ divím se, když číšník odejde.

„Nikdy není dobré míchat různé druhy alkoholu. A taky mám v těchhle končinách několik přátel, kteří by mě asi zabili, kdyby se dozvěděli, že jsem dal přednost pivu před vínem.“

Dojde mi, jak moc je tu Chris známý, jak ho číšník i portýr oslovovali jménem. A udělá se mi z toho poznání trochu špatně. Nikdy si nevodím ženy k sobě domů. Vodí je sem?

A tady je nakrmí a napojí až do sladkého nevědomí, takže mu pak ochotně podlehnou? „Jak často sem vůbec jezdíš?“

„Párkrát za rok.“ Věnuje mi dlouhý, přímý pohled a já jsem si dost jistá, že mě má přečtenou. Nesnáším, že se ve mně dá číst jako v otevřené knize, že s e m i strachem svírá žaludek a že vůbec mám takové reakce. Bojím se, že si k e Chrisovi vytvořím emocionální pouto, a nechci, aby mě to ranilo.

Chris vezme ze stolku, který stojí přímo přede mnou, jakousi brožurku a podá mi ji. „Jezdím sem kvůli tomuhle.“

Pohlédnu na cosi, co vypadá jako reklama na místní galerii, a ztěžka polknu nad jmény vystavovaných umělců, mezi nimiž je i Chris. Příliš rychle jsem si utvořila nějaké závěry a pak si je zpětně

odůvodnila.

„Aby bylo jasno, Saro, do dnešního dne jsem si sem nikdy nepřivedl žádnou ženu.“

Pohlédnu mu přímo do očí. „Nikdy?“

„Nikdy.“

„Tak proč jsem tady já?“

„To mi řekni ty. Proč jsi přijela?“

„Protože jsi mě požádal.“

„Jsem si jist, že existuje hodně mužů, kteří toužili po tom, aby t i mohli dopřát únik z reality, b a c o víc, aby s e o tebe mohli starat, ale tys je odmítla.“

To je pravda. O d vysoké jsem skoro nechodila n a rande a těch pár schůzek dopadlo přímo katastrofálně. „A já jsem si dost jistá, že existuje řada žen, které toužily po něčem víc, než jsi jim ty dopřál.“

Dlouho si mě prohlíží. „Proč pět let, Saro?“

Ten neočekávaný výsledek znovu spustí v mém těle alarm a mně se rozbuší srdce. „Myslela jsem, že otázky osobní povahy nemáš v rejstříku.“

„S tebou dělám spoustu věcí jinak než s ostatními.“

„Proč?“

„Protože ty jsi prostě ty.“

„Nevím, co to znamená.“

„Ani já ne, ale doufám, že to brzy zjistím.“

Na prsou mě začne podivně tížit. Emoce. Nechci pocít'ovat

žádné emoce, ale on je ze mě stejně dostane. „A můžeš mi říct, až se ti to povede?“

Usměje se. Ten nádherný úsměv zažene všechny chmury, které tížily mé nervy. „Budeš to vědět jako první.“ Pak však rychle nasadí vážnější tón. „Kdo to byl, Saro?“

„Kdo kdo?“ vyhrknu, ale vím, kam svou otázkou míří.

„Ten chlap, který ti udělal v hlavě takový guláš, že jsi pět let žila v celibátu.“

V tu chvíli se objeví číšník, takže jsem ušetřena odpovědi.

Nechce se mi mluvit o Michaelovi. Nechci na něj vzpomínat.

Je minulost.

Číšník před nás postaví dvě sklenice a pak z nerezového kyblíku s ledem vytáhne láhev vychlazeného vína. Chvíli zápolí s korkovou zátkou, ale Chris mu nevěnuje pozornost.

Opřes eo opěradlo a pozorně m ě sleduje zkoumavým pohledem.

Konečně číšník nalije Chrisovi n a ochutnání. Ten k vínu přivoní a pak ho ochutná. „Vynikající výběr,“ zhodnotí nápoj a obrátí s en a číšníka. „Vyřid'te sommeliérce m ě srdečné pozdravy.“

Číšník n á m oběma nalije a mírně s e ukloní: „Ano, pane Merite. Samozřejmě.“ A odejde.

Napiju se a mé chuťové pohárky vybuchnou pod vlivem úžasné ovocné chuti s náznakem bariku, který mám moc ráda. Chris m ě pozoruje. „Kdo t o byl?“ Jeho hlas z ní tiše, avšak naléhavě.

Zhluboka se nadechnu a odložím skleničku na stůl.

„Minulost. Nechme to tak.“

„Ne.“

„Chrisi –“

„Kdo to byl, Saro?“

„Miláček mého otce, syn, kterého nikdy neměl.“ Ta zpověď mi splyne ze rtů, aniž bych k tomu sama vědomě svolila.

„Jak dlouho jsi s ním byla?“

„Šest měsíců.“

„Jak to bylo vážné?“

„Dostali jsme se až k zasnubnímu prstenu.“

V očích mu překvapeně zablýská. „To je docela dost vážné.“

Přejedu si hřbetem ruky po napnutém čele a najednou mě opustí dar řeči.

„Milovala jsi ho?“

„Ne,“ okamžitě vyhrknu a ruka mi spadne dolů. „Byla jsem do něj blázen. Byl o pět let starší než já – úspěšný, sebevědomý. Byl... všechno, co pro mě chtěl můj otec.“

„A tvoje matka?“

„Ta chtěla toho, koho chtěl můj otec. Tu osobu, která pro... něj chtěla udělat všechno na světě, teď po letech sotva poznávám...“

Nedokážu

se

přimět

vyslovit

Michaelovo jméno, a není o proto, že bych k němu něco cítila. Prostě sem i nelíbí myšlenka, že bych měla znovu vzpomínat na to, co ze mě udělal, nebo spíš co jsem mu dovolila já, aby ze mě udělal.

„Všechno na světě?“

Trhaně přikývnu. „I když jsem ho za to nenáviděla.“

„Ted' mluvíme o sexu, Saro?“

Zavřu oči a mám pocit, že se dusím. „Všechno.“

„Takže odpověď zní ano. Donutil tě dělat věci, které jsi dělat nechtěla.“ Ani to nezní jako otázka.

Zprudka otevřu oči. „Protože to byl on a zacházel se mnou, jako bych byla jeho majetek, který je na světě jen proto, aby ho uspokojil.“

Opět mě pozorně sleduje. Ve tváři má netečný výraz a rysy jako z kamene. „A jak se cítíš v mé přítomnosti?“

„Naživu,“ zašeptám bez zaváhání. „Cítím se s tebou naživu.“

Obklopí nás teplý příkrov poznání. „To jás s tebou taky, Saro.“

Chrisovo nečekané přiznání mi s e žaludkem dělá zvláštní věci. V mé přítomnosti se cítí naživu?

„Jídlo je zde,“ hlásí číšník dobrou, avšak nesmírně špatně načasovanou službu.

Můj salát – je ho obrovská porce – přistane přede mnou na stole a pak číšník postaví před Chrise jeho burger. Znovu usrknu vína a chladná tekutina utiší žár, který plane v mém těle.

„V tomhle hotelu mají opravdu působivý vinný lístek,“

podotkne Chris. „A mají tu vlastní sommeliérku. Jestli chceš, můžu jí říct, ať zítra ráno přijde, abyste spolu mohly prohodit pár slov.“

„To by se mi moc líbilo,“ prohlásím a uvědomuju si, jak moc se mi snaží pomoci v mé práci. To se počítá, znovu si pomyslím. Chris dělá samé věci, které se počítají.

Pustíme se do jídla a Chris mě oblaží několika zajímavými skutečnostmi ohledně pěstování vína v této oblasti, což mě zajímá mnohem víc, než když jsem se jen tupě učila pouhé názvy oblastí a vinařství.

„Část tajemství poznání vína spočívá v poznání jednotlivých oblastí, kde se vyrábí. Italské víno má skvělou pověst kvůli tamní půdě a podnebí. Oblast Napa je jedním z mála míst, která s ním můžou soupeřit, tedy alespoň podle mého názoru. Zdejší podnebí je ‚středomořského typu‘. To lze říct jen o dvou procentech povrchu zemského. A když k tomu přidáš teplá léta a mírné zimy, roste tu réva vinná celý rok.“

„Díky tomu hrozny dobře dozrávají, ale ovlivňuje to i chuť vína?“

„Samozřejmě. Před deseti miliony let tu střety tektonických desek a desítky vulkanických erupcí vytvořily pohoří a zformovaly terén. Výsledkem je více než stovka různých typů půdy, přičemž každá z nich propůjčuje vínu jedinečnou chuť a texturu.“

Jeho vědomosti mě ohromí, takže se během jídla ptám na další věci. „Jak to, že toho tolik víš o vínu?“

V vzduchu je najednou cítit jisté napětí, jako kdyby tu praskala statická elektřina. „Ačkoliv já mám jiné preference, můj

otec byl extrémně skvělým znalcem vína. A jak sis jistě všimla, víno a umění jdou dobře dohromady.“

Jeho otec. Cítím, jak je najednou celý napjatý, když přijde řeč na jeho otce, a jsem si docela jistá, že právě tohle je důvod, proč Chris dává přednost pivu před vínem.

„Váš vůz je zde, pane Merite,“ oznámí číšník, který se objeví u našeho stolu.

„Hned půjdeme,“ odpoví Chris. „Zavolejte mi řidiče a účet napište na číslo mého pokoje.“

To mě překvapí. „Ty nebudeš řídit?“

„Je jednodušší užít si vína se střízlivým řidičem, který nás pak odveze zpátky do hotelu.“ Chris vstane a přejde ke mně.

Odtáhne mi židli a pomůže mi vstát. Najednou stojím těsně u něj, tisknu se k němu a jeho ruka putuje po mém těle. Pak měkce dodá: „A taky užít si tebe.“

Vyjdeme ven a já si okamžitě připomenu, jak drasticky mohou dvě hodiny jízdy autem ovlivnit počasí. Zatímco v San Francisku na konci srpna už vane chladný vítr od oceánu, v Calistoze v oblasti Napa, kde se právě nacházíme, vůbec nefouká.

Před vchodem parkuje limuzína a mě už vůbec nepřekvapí, když zjistím, že čeká na nás. Ačkoliv jsem nikdy nebyla na organizované ochutnávce po vinných sklípcích, vím, že jezdit limuzínou je tu docela běžná praxe. Co ovšem běžná praxe není, je portýr, který mi podává úhledně složený šál krémové barvy pošíť korálky.

„Pro případ, že by vám byla zima, madam. Předpokládám, že na cestu zpátky do města budete potřebovat plášť. Čeká na vás

v apartmá. Ve městě bývá docela často zima.“

„Děkuji vám.“ Při pohledu na šál se mě zmocní úleva, i když venku pořád ještě panuje teplota něco nad dvacet stupňů. Mám strach, že v budově vinařství bude určitě klimatizace, což by na mne vzhledem k tomu, že nemám podprsenku, mohlo přitáhnout nevítanou pozornost.

Chris se při pohledu na mě nedokáže ubránit smíchu.

Vzdorně vytrčím bradu a přehodím si přes ramena šál, než nastoupím do limuzíny s neznámými lidmi.

„Připravena?“ zeptá se, když jsem zabalená.

„Připravena.“

Portýr otevře dveře od auta a já vklouznu na zadní sedadlo a usadím se u okénka. Teprve pak zjistím, že tu sedím jen s Chrisem. „Připojí se k nám ještě další lidi?“ zajímám se.

„Ne, budeme tu jenom my dva,“ odpoví Chris a já si říkám, proč jsem si vůbec představovala, že by tomu mohlo být jinak. Má peníze a prohlásil, že soukromí si cení nade vše.

Okénko, které nás dělí od řidiče, pomalu sjede dolů, ale já sedím na sedadle za řidičem zády k němu, takže nevidím, jak vypadá. Leda bych se ohlédla. Zadržím dech, když Chrisova ruka vklouzne pod lem mých šatů a usadí se na mém holém stehně. Jeho prsty mi sevrou nohu v intimním gestu.

„Jmenuji se Eric, pane Merite,“ prohlásí řidič. „Dnešní večer budu vaším průvodcem. Pořád platí, že pojedeme na vinici, pane?“

„Ano,“ odpoví mu Chris. „Chci paní McMillanové ukázat, jak Chateau Cellar vyrábějí víno, které se může směle měřit s těmi nejlepšími víny v Paříži.“ Pohlédne na mě ze své výšky a v očích

mu plane takový žár, že by s ním mohl ihned zapálit sedadlo, na němž oba sedíme, ovšem pokračuje skoro nezúčastněně: „Chateau udělalo z údolí Napa dnešní vinařskou oblast. Ve slepé ochutnávce, která se roku devatenáct set sedmdesát šest konala v Paříži, vybrali porotci, ačkoliv přáli tuzemským vinařstvím, právě jedno ze zdejších vín.“

Před námi se sklopí pultík, ale já dokážu myslet jen na Chrisovy prsty, které mě líně hladí pod sukní. Na pultíku se objeví láhev vína a dvě sklenice. Eric si pospíší s vysvětlením. „Toto je Cabernet Sauvignon o d Chateau Cellar, ročník dva tisíce dva, jedna z vlajkových lodí našeho sortimentu vín a zároveň dárek o d majitelů v á m a paní McMillanové, p a n e Merite, z a vaši dlouhodobou podporu našeho podniku.“

Chris se nakloní a naplní obě sklenice a ž p o okraj; ruku z mého stehna ovšem a n i n a vteřinu nesundá. „Jistě jim nezapomenete vyřídit mé srdečné díky.“

Pozvedne svou sklenici a napije se. Pak mi ji přidrží u úst.

„Zkus to.“

Jemně mi odtáhne nohy o d sebe a j á přestanu myslet na víno.

Motor limuzíny zabrumlá a my vyrazíme kupředu. V uších cítím, jak mi zběsile tluče srdce. „Chrisi,“ poprosím ho a nejsem si jistá, jestli chci, aby se mě dál dotýkal, nebo aby toho nechal. Asi obojí najednou, pomyslím si.

„Pij, Saro,“ rozkáže mi jemně a jeho hlas nepřipouští odpor.

M á všechno pod kontrolou, pořád mi udílí lekci. Řidič sedí blízko, tak blízko, a on bude chtít víc než jen tohle. Což já nechci. Vytlačuje mě ze zóny, kde se cítím pohodlně, znovu si mě testuje, říkám si. Zkouší mě. Pořád mě nějak zkouší a já sinejsem

jistá, jak si stojím nebo čeho se vůbec snažím dosáhnout.

Napiju se ze stejného místa, kam předtím přitiskl rty Chris, a ucítím sladkou chuť švestek. Chrisovy prsty se otírají o mé přirození a já mám co dělat, abych dokázala víno spolknout.

„Jaké je?“ ptá se mě.

„Dobré,“ zašeptám.

„Jenom dobré?“ škádlí mě a jeho prst propátrává má citlivá místa. „Zkus ještě doušek.“

V vzduchu visí jakýsi příznak hrozby; nebezpečí, že nás přistihne řidič, je příliš veliké. Nikdy jsem nic podobného na veřejnosti nezkusila a trochu mě to děsí, ale nejvíc mě na tom všem šokuje skutečnost, že mě to doopravdy hodně vzrušuje.

Znovu upiju krvavě rudou tekutinu a vtom do mě vklouzne Chrisův prst. Můj pohled zabloudí k sedadlu vpředu, ale řidiče nevidím, což znamená, že ani on nevidí mě. I když cítím, že kdyby chtěl, tak by mohl.

Chris se znovu napije vína a pak mi sklenici přidrží u pusy.

„Ještě jednou,“ přikáže tiše, ale rozhodně.

Nedovolím si utéct z auta, aniž by si se mnou nejdřív pohrál, jak se mu bude chtít. Tím jsem si dost jistá. Nechci, aby přestal. Nechci být dívka, která si nikdy nedokázala užít přítomnosti. Řekla jsem mu, že se s ním cítím naživu, a teď je to pravda víc než kdy předtím. Vezmu si od něj sklenici a napiju se.

Hrdelně se zasměje. „Trocha tekuté odvahy?“

„Ano,“ přiznám se.

„Je to víno přijatelné?“ zavolá Eric zepředu.

Chris odloží skleničku a pořád mě nemilosrdně dráždí. „Je to

víno přijatelné, paní McMillanová?“

Mžourám na něj skrz mlhu nadcházejícího orgasmu a pronesu chraplavým, afektovaným hlasem. „Je...

výjimečné.“

„To je skvělé,“ žoviálně zahlasí Eric. „Nyní se blížíme k vjezdu na vinici.“ Začne nám vyprávět historii celé oblasti, ale já ho vůbec nevnímám. Máme co dělat, abych nezačala sténat, protože Chrisův palec si hraje s mým poštěvákem a do mého pohlaví si právě našel cestu druhý jeho prst.

Narůstá ve mně slastné pnutí a dál bobtná. Zažiju orgasmus v limuzíně a její řidič toho prakticky bude svědkem. To snad není pravda.

„Když se podíváte doprava, spatříte významný kus místní historie, paní McMillanová,“ upozorňuje mě Eric. „Vidíte ter rybníček?“

„Ano,“ povede se mi ze sebe zajímavě vyprávět, ale ani se nepodívám. Celé mé tělo se sevře v jedné velké milostné křeči kolem Chrisových prstů. Zabořím zuby do spodního rtu a otočím se k okénku, abychom nebylo vidět do obličeje, protože mám strach, že bychom Eric mohl zahlédnout ve zrcátku. Pořád mluví a vypráví svůj naučený text. Je to úplně jedno, nevnímám nic než otřesy, které lomcují mým tělem.

„Není to nádherná historie?“ zeptá se Eric, když dokončí svou litanii, která se mohla týkat čehokoliv.

„Ano,“ znovu se mi povede ze sebe vymáčkout. „Je to opravdu zajímavé.“

„Že ano?“ připojí se Chris a v jeho zelených očích tančí ďáblíci potměšilosti, zatímco jeho prsty pořád laskají vlhké záhyby

mého roztouženého přirození. Pak je ze mě konečně vytáhne.

Pohlédne mi přímo do očí a chvíli tak vydržíme. Pak si dá prsty do úst a začne je sát. „Lahodné,“ zamumlá a při pohledu na ten bezostyšný smyslný akt se mé svalstvo naposledy sevře.

„Jsem opravdu rád, že vám naše víno chutná,“ prohlásí Eric.

S Chrisem n a sebe zamrkáme a p a k o b a propukneme v halasný smích. Nevím, jak jsem mohla tak rychle urazit cestu od temné, zakázané vášně a ž k tomuto lehčímu momentu s Chrisem, a l e jednu věc vím jistě. Nikdy jsem se necítila více naživu.

Dvacet čtyři

Po čtyřiceti pěti minutách strávených na vinicích mám skoro dopito a cítím, že mi ochabují končetiny a po těle se mi rozlévá teplo. Neníto však zásluhou Chrisovy potměšilé akce. Prohlídka vinice se mi moc líbila a o vínu jsem se během jízdy naučila víc než za celou dobu mého samostudia.

Limuzína dorazí k budově vinařství. J d e o hrad z devatenáctého století. P o kamenných stěnách s e plazí zelená réva a budově dominují obrovská dřevěná vrata, která dosahují skoro až pod okap.

„ V sedmdesátých letech minulého století b y l a budova zrekonstruována,“ informuje n á s Eric, „ a komplex o výměře dvou set padesáti šesti akrů se proměnil v moderní vinařství.“

Následuji Chrise, který vystoupí z auta, ale když se na mě Eric obrátí, n a chvíli s e zastavím. Poprvé s i h o mohu pořádně prohlédnout. Je mu asi pětapadesát let, má prošedivělé vlasy a v modrých očích ostrý pohled, kterému evidentně nic neujde.

„Děkuji vám za úžasnou prohlídku, Eriku.“

Jemně se ukloní. „Bylo mi potěšením.“ Zachvěju se nad jeho volbou slov, protože i když rysy jeho pečlivě školeného výrazu nedávají nic najevo, tenhle muž je příliš bystrý na to, aby mu uniklo potěšení, kterého se mi dostalo na zadním sedadle jeho limuzíny. „Snad se vám bude na ševinařství líbit, paní McMillanová.“

Chris už dávno shodil svoji bundu a nechal ji na zadním sedadle auta. Pořád je teplo, i když slunce už visí docela nízko na obloze. Je to pořádný rozdíl od zimomřivého města, které jsem si tolik zamilovala.

Vklouznu rukou do Chrisovy dlaně a užasnu, jak mi z toho prostého doteku projede paží vzrušující mravenčení.

Podívám se mu přímo do očí a vím, že cítí to co já, a jsem si skoro jistá, že i jeho překvapila intenzita našich doteků. Na druhou stranu, kdo jiný by se už měl dát dohromady než dvě osamělé duše toužící po úniku z tohoto světa, říkám si.

Obezřetně si uhladím sukni a Chris významně mrkne. Je mi jasné, že přemýšlí o tom, co jsme spolu dělali před chvílí na zadním sedadle. To já koneckonců taky.

Vezmem žaloketa společně projdeme masivními dřevěnými dveřmi, které vypadají jako z nějaké fantasy.

Vstoupíme do chladného foyer s kamennými stěnami a vysokým stropem.

Okamžitě nás pozdraví atraktivní žena, které může být kolem pětadvaceti let, s dlouhými blond vlasy pěkně vytvarovanou figurou. Má na sobě světle růžové šaty.

Pohledem obdivně visín a Chrisovi. Má pro blondýnky slabost. Už odjakživa. No, vlastně od střední školy, kdy moje nejlepší kamarádka, které v žilách kolovaly švédské geny,

zajímala všechny kluky, protože měla úžasné dlouhé přírodní blond vlasy a na patřičných místech parádní křivky. Byla krásná, kdežto já spíš roztomilá. Z téhle průvodkyně mám stejný pocit.

„Jmenuju se Allison, pane Merite,“ oznámí a nabídne mu ruku. Chris ji přijme. „Je nám velkou poctou, že vás zde můžeme přivítat. Budu vaší průvodkyní na cestě po našem vinařství.“ Pak po mně hodí pohledem: „Vítejte v našem podniku.“ Ale ruku mi nepodá.

Chris mě obejmě kolem pasu, jako kdyby najednou vycítil moji nejistotu. „Děkujeme, Allison. Tohle je Sara. Právě kvůli ní tu dnes jsem. Chci, aby se sama přesvědčila, proč je tenhle podnik jedinečný.“

Ruka spočívající na mém pasu působí majetnický a ochranný. Z jeho činů mě v krku dusí pořádný knedlík.

Mám pocit, že když jsem s Chrisem, jako by vedle mě nikdo jiný neexistoval. Tohle se ještě nikomu nepodařilo. Můj strach z protikladu nádherná versus roztomilá je najednou pryč.

Začneme s prohlídkou a děláme zastávky v místnostech, v nichž probíhají ochutnávky. Většinou mají štukované či kamenné stěny a všude je bohatá výzdoba. Prohlídku zakončíme ve vinném sklípku, je tu pořádná zima a já si uvědomím, že mám na sobě jen tenký hadřík a žádné spodní prádlo.

Allison nás zavede ke schodišti, a než se po něm vydáme vzhůru, Chris si mě přitáhne a zacloní jí pohled svými širokými zády. „Zima?“ otáže se, přitiskne si mě k sobě, rukou zajede pod šál a začne laskat mé ňadro a škádlit již napůl ztopořenou bradavku.

„Už ne,“ hlesnu bez dechu.

„Dnes večer vypadáš nádherně, Saro. Bez přestání myslím

na všechny ty věci, které s tebou hodlám dělat, až se naskytne vhodná příležitost.“

Až se naskytne vhodná příležitost, ne až se dostaneme zpátky do pokoje. Kontrola. Všechno je to o ní a já jsem ji nad ním zpočátku večera na chvíli skoro měla. Ale jemu se to nelíbilo a teď dělá všechno proto, abych sakra dobře věděla, že jsem mu vydána na milost a nemilost. A i když cítím, jak moc potřebuje mít tenhle pocit převahy, a vzrušuje mě to, jistá část mého já, ukrytá kdesi hluboko v mně, hlasitě protestuje, že se přece nevzdá toho, za co celých pět let bojovala – totiž kontroly nad mými vlastními činy.

„Možná by se měl zamyslet nad tím, co všechno chci provést já tobě,“ vypálím.

Oči mu potemní a zaplane v nich oheň. Překvapí mě, když se nakloní a zašeptá mi do ucha: „Přemýšlím o tom od chvíle, kdy jsem tě poprvé spatřil.“

Čekala jsem spíš nějakou siláckou poznámku a možná že tohle je ono, protože mou reakcí je doběla rozpálené vzrušení. Srdce mi buší jako o život a žilami divoce pumpuje krev. Když mě vezme z ruku a vede ke schodišti, jasně si uvědomuji čistou mužskou sílu, která z něj přímo prýští, i to, jak moc mě tento muž vzrušuje. Ano. Má převahu a já se nemůžu dočkat, až mu budu moct dát víc. Tohle je souboj a on ho vyhrává na celé čáře.

Když vyjdeme na vrchol schodiště, pozdraví nás postarší pár, který vypadá na necelých sedmdesát let. Žena má na sobě jednoduché modré pouzdrové šaty a muž černé kalhoty a bílou košili.

„Chrisi! Synku, jak ráda tě vidím!“ zahlaholí žena. „Už jsou to věky, kdy jsem naposledy viděla svého kmotřence!“

Obejme Chrise, jako by matka objala svého prvorozeného syna, kterého už léta neviděla. Bezpochyby je mezi nimi silné pouto.

Pak Chrise obejmeme i muž. „Moc tě nevidáme, chlapče.“

Chris ho poplácá po zádech a pak ho pustí. „Já vím.

Zpracuju na tom.“ Vezme mě kolem pasu. „Miku a Katie Wickermanovi, chtěl bych, abyste se seznámili s Sarou McMillanovou.“

„Moc ráda vás poznávám, Saro.“ Katie celá září a nabízí mi ruku. Je to hezká žena s upravenými šedými vlasy a přátelským úsměvem na rtech.

„Děkuju vám,“ odpovím a potřesu nabízenou rukou. Je hřejivá, stejně jako její majitelka. „Jsem moc ráda, že tu dnes večer mohu být.“

„Vítejte, Saro,“ vloží se mezi nás hned Mike. „Už bylo na čase, aby s sebou taky jednou přivedl nějakou dívku!“

Začervenám se a potřesu mu rukou, ale on si mě přitáhne blíž a obejmeme mě. Pak se odtáhne a pozorně si mě prohlédne.

„Nechte, ať se na vás můžu podívat. Ne. Ne, nemyslím, že byste vypadala jako někdo, kdo až dodnes neměl s vínem nic co do činění.“

Zrudnu ještě víc, ale pak se dám do smíchu. „Řekla bych, že mě zachránil ten vynikající cabernet, který jsme si dali po cestě sem limuzínou.“

„Dostalo se vám to na kobytku, co?“

Znovu se zasměju a se mnou i Chris, který mě chytí kolem ramen, nakloní se ke mně a zašeptá mi do ucha: „Myslím, že to se spíš povedlo mně.“

„Miku!“ plísni ho hned Katie. „Slečna tě nezná natolik, aby dokázala ocenit tvůj specifický smysl pro humor!“ Pak pokyne naším směrem. „Mám pro nás přichystaný soukromý salon na ochutnávku, což ovšem neznamená, že Mike může popustit uzdu svým poznámkám.“

Vykročíme za Mikem a Katie. „Líbíš se jim,“ zašeptá mi Chris do ucha.

„Kmotřenec?“

„Bývalit o blízcí přátelé mých rodičů a sami děti nikdy neměli.“

Když to uslyším, zhluboka se nadechnu a s překvapením si uvědomím, že Chris udělal víc, než že mě vzal někam, kam si obvykle ženy vůbec nevodí. Tohle je kus jeho minulosti, který jsem si nemyslela, že by mi vůbec kdy chtěl ukázat. Ale on sám otevírá bránu do svého světa, i kdyby jen na malinký kousek.

Když vstoupíme do místnosti, které dominuje obrovský, několik metrů dlouhý stůl ze dřeva s více než deseti židlemi po každé straně, přece jen trochu znervózním. Na jednom konci stolu jsou na mísách naaranžovány sýry a ovoce.

S Chrisem si sedneme na jednu stranu a Katie a Mike se usadí naproti nám. Katie mě se zájmem pozoruje a já si přitáhnou šál těsněji kolem ramen, protože se bojím, že prvotní dojem pokazím tím, že se mi přes šaty budou až příliš zřetelně rýsovat hroty bradavek. „Chris nám prozradil, že jste teprve nedávno začala pracovat pro jednu galerii v San Francisku,“

začne Katie.

„Ano. Pracuju pro galerii Allure v centru města. Chris tam zrovna má prodejní výstavu. Právě tam jsme se potkali.“

„Tu galerii dobře znám,“ přikývne Katie. „A předtím jste pracovala jako učitelka?“

Překvapí mě, kolik jim toho o mně Chris řekl. „Ano. Vlastně jsem pořád ještě učitelka. Mám titul z dějin umění, to je moje dávná láska. Uvidíme, jak to bude fungovat po zbytek léta.

Můj šéf tvrdí, že si ode mě hodně slibuje, ale zároveň má pocit, že bych potřebovala školení v oblasti vína, abych mohla lépe proplouvat nástrahami uměleckého světa.“

Mike zaklepe na desku stolu. „To má pravdu. Každý by měl něco vědět o vínu.“

„Chris si to nemyslí,“ odvážím se namítnout.

Katie pohlédne na svého kmotřence. „Tak proč se tedy v místní galerii podává víno?“

„Protože tady jsme v Napa.“

„Správně,“ přitaká. „Víno a umění se k sobě výborně hodí.“

Mike mávne na číšníka. „Což zní jako výborná záminka, abychom začali s ochutnávkou. Všichni se trochu uvolníme.“ Mrkne na mě. „A teprve pak se budeme moci poznat trochu blíže.“

Chris vypadá pobaveně. „Tak to je dobře, že já takhle vínu nepodléhám.“ Drkne do mě loktem. „To ty zase ano.

Prozradíš nám při cabernetu všechna svoje tajemství?“

„Vydrž, až přijde nějaký dobrý ročník, holka,“ spiklenecky mi pošeptá Katie. „Nech si za svoje doznání dobře zaplatit.“

Pohlédnu na Chrise a on se uchechtne. „Řekni ročník, a já rád vytáhnu peněženku.“

„Já nejsem ta, která by si svoje doznání nechávala pro sebe,“

připomenu mu. „Možná spíš budeme potřebovat basu piv pro tebe.“

„Tady ve vinařství ani náhodou,“ ujistí nás Katie.

Chris se ke mně nakloní blíž. „Na to bude potřeba mnohem víc než jen basa piv.“

To ano, pomyslí si. To rozhodně. Já jsem se mu otevřela, ale on mně ne. Přesto tu sedím s lidmi, kteří by se dali počítat k jeho nejbližší rodině, a znovu si pomyslí – tohle je důležité. Nedovoluji si uvažovat o tom, jakou cestu jsem urazila od úniku z reality až k honbě za věcmi, které dávají smysl, nebo jak tomu vlastně teď říkám.

Brzy přestanu vnímat čas. Ochutnávám jeden vzorek za druhým, uždibuju sýr a poslouchám Mika a Katie a jejich historky o tom, jak s tímhle vším začínali. Ani mě moc nepřekvapí, že se seznámili s Chrisovým otcem při velké ochutnávce, která se konala v Paříži roku 1976, a díky ní se jejich vinařství – a vlastně celé údolí Napa – dostalo na mapu vinařského světa.

„Chrisovi rodiče s námi jeli, aby nás duševně podpořili,“

vysvětluje mi Katie. „Danielle – Chrisova matka – byla jako náš strážný anděl. Přisahám, že ta ženská dokázala vymámit úsměv z kohokoli. Dokonce ani místní Pařížané, kteří vůbec netoužili po tom, aby jim do soutěže lezli nějakí Američani, nedokázali odolat jejímu osobnímu kouzlu.“

Je obtížné nevšímat si Chrisovy reakce na Katieiny vzpomínky, když hovoří o jeho matce, neboť sedím hned vedle něj, ale bylo by mi milejší, kdyby to přece jen šlo. Brzy dorazí další vzorky vína a konverzace se posune dál. Můj vhled do situace ohledně Chrisovy rodiny je přinejmenším prozatím u konce.

S každým vzorkem vína, který ochutnáme, poslouchám další

a další historky o tom, jak se Katie s Mikem postupně povedlo vydolovat z místní půdy a podnebí nové a zajímavé chutě, jež dále zušlechťovali pomocí úprav výrobního procesu. Oba přímo srší zmínkami o slavných a bohatých lidech, kteří postupně navštívili jejich vinařství a ochutnali všechny jejich odrůdy.

„Ovšem Chris je naší hvězdou číslo jedna,“ prohlásí nakonec Katie.

Chris si odfrkne a usrkne ze své sklenice. „Já jsem jenom –“

„Slavný umělec,“ doplním za něj a políbím ho na tvář.

Prsty mi zajede do vlasů a pohladí mě po nich. Pak mě políbí na čelo. „Já,“ pronese a dívá se přitom na mě, „já jsem jenom já.“

Usměju se a cítím, jak na mě začíná působit vypité víno.

„Hm. Ano. Prostě jenom ty.“

Obočí mu vyletí nahoru. „Co to má znamenat?“

V té chvíli přichází číšník a Katie s Mikem se s ním dají do řeči. Ztiším hlas. „To ,jenom já‘ se mi dost líbí.“

Chrisovy oči potemní. „Opravdu?“

Sevřu rty. „Ano.“

„Jestejný jako jeho matka,“ prohlásí Katie a zatáhne nás zpátky do jejich konverzace. Otočíme se, abychom jí mohli věnovat pozornost, a Katie dodá: „Ta žena byla neuvěřitelně skromná. Nikdy byste nepoznali, že jde o dědičku světového impéria, stejně jako na Chrisovi není vidět, že je světově proslulý umělec.“

„A jeho otec byl namyšlený arogantní blbec,“ vloží se do toho Mike, „ale stejně jsem měl toho chlapa rád.“ Pak vstane od

stolu. „A synku, to mi něco připomnělo. Chci ti něco dát, než na to zapomenou.“

Pohlédnu na Chrise a hledám v jeho výrazu jakýkoli náznak reakce na Mikův komentář ohledně jeho otce. Místo toho mi odpovínám mou nevyřčenou otázkou: „Byl to arogantní blbec, miláčku.“ Pohladí mě po tváři. „Chovej se tu slušně. Hned jsem zpátky.“

„Samozřejmě,“ ujistím ho. „Jen se budu z Katie snažit dostat všechna tvoje tajemství, která jsou ukryta na samotném dně tvé temné duše.“

Přímouji poznámce mu ztvrdnou rysy. „Jenže ona ti nic nepoví.“

„No, mohla bych jí hodit pár drobků,“ zatrylkuje pobaveně Katie.

Chris nevypadá pobaveně, ale vstane a vydá z sebe dobromyslné zabručení, které má zároveň sloužit jako odpověď na Mikovu poznámku o ženách. Pak se odebere se svým kmotrem kamsi pryč.

Katie se pořád opírá loktem o hranu stolu a podpírá si bradu. „Máte na něj dobrý vliv.“

„Já... opravdu?“

„Ano. Opravdu. Ten chlapec se tak strašně hlídá, až mě to děsí, ale s vámi je úplně jiný. Takový uvolněný. Dělá mi dobře u srdce, když vidím, že se někomu konečně povedlo překonat tu bariéru, kterou si kolem sebe vystavěl. Měl dost složité dětství, ale to už jistě sama dobře víte.“

Ten drobný kamínek do mozaiky je nepovzbudí mou zvědavostí. Otevřu ústa a chci se zeptat na podrobnosti, ale v tu

chvíli přispěchá Allison a pošeptá cosi Katie do ucha.

„Ach bože. Saro, drahoušku, máme problém, který musím vyřešit. Hned jsem zpátky.“

Naplní mě zklamání. Katie je jediná osoba, která by mi mohla prozradit něco z Chrisových tajemství, tedy kromě Mika, ale asi se o d n í nedozvím vůbec nic. Najednou tu sedím sama a společnost mi dělá jen tács kousky sýra a ovoce a několika sklenicemi vína. O patnáct minut později mám v sobě všechno víno, které v nich bylo, a uvědomuju si, že byla chyba to všechno vypít naráz. Točí se mi hlava a snažím se rychle všechno zachránit těmi několika kousky sýra, protože alkohol evidentně povzbudil mou chuť k jídlu, přičemž se vůbec neohlíží na počet kalorií. Vlastně jsem si skoro jistá, že alkohol všechny přebytečné kalorie stejně okamžitě spálí.

Cítím, že se Chris vrací, ještě dřív, než se skutečně objeví.

Ten zvláštní pocit nedokáže potlačit ani víno, které koluje v mých žilách. Zabloudím pohledem k dveřím, kterými zrovna vchází. Za ním jde Mike a vypadá dost zmateně. „Kde je Katie?“

„Musela vyřešit nějakou urgentní záležitost, která se týkala jednoho z hostů, tedy aspoň myslím.“

Mike se zamračí. „Jak dlouho je pryč?“

„Odešla chvíličku po vás.“

„Sakra práce,“ zakleje. „Radši se po ní půjdu podívat.“

Chris zatím nepromluvil ani slovo a z výrazu jeho tváře není vůbec poznat, co si myslí. Hlava se mi motá čím dál víc.

Nakloní se, pak si dřepne přímo přede mě a natočí mi hlavu tak, abych se mu dívala do očí.

Položí mi ruku na stehno. „Potřebuješ jít na vzduch?“

„To by mi dost pomohlo,“ souhlasím a on mi pomůže na nohy. Pozoruju ho a proklínám všechno víno, které jsem za dnešek prolila hrdlem. Jeho spokojená nálada je fuč a místo ní nastoupila ostražitost. Tu jsem u něj dnes večer ještě neviděla. Ať už s Mikem mluvili o čemkoliv, můj umělec s lehkou hlavou je pryč.

Dotknu se jeho tváře. „Co se děje?“

Přitáhne si mě blíž a rukou mě chytí v zátylku. To gesto spustí v mém těle alarm. Jeho temná stránka je zpět v plné síle. „Vidíš toho příliš mnoho, Saro.“

„A ty, Chrisi, mi toho moc vidět nedovolíš.“

Neodpoví, ani se nepohne. Stojíme tu jako zkamenělí a já se ztrácím v bouři jeho špatné nálady, jejíž turbulentní proudy se ode mě odrážejí. Pak mě vezme z a ruku a jdeme k druhému východu z místnosti, ale já kráčím hodně nejistým krokem. Víno a Chris nejdou moc dobře dohromady a té myšlenky s e držím celou cestu, než vyjdeme na zahradu.

Víno a Chris spolu nejdou dohromady. Proč? Tohle budu muset zjistit.

Dvacet pět

I když mi v žilách koluje příliš mnoho vína a Chris mě pořád pevně drží z a ruku, cítím, jak se přede mnou uzavírá a znovu kolem sebe staví svou zeď. Vyjdeme postranním vchodem z budovy do zahrady. Přejdeme po cihlami dlážděné cestičce k dřevěnému mostu, který se klene nad větším rybníkem. Venku už panuje noc a nám na cestu svítí oranžové lucerny zavěšené na vysokých dřevěných sloupech. Nad nimi jsou už jen hvězdy, které blikají na černé obloze bez jediného mráčku. Vtáhnu do plic teplý noční vzduch; doufala jsem, že mi chladný vzduch

pomůže trochu vyčistit hlavu a uvažování, ale bohužel. Je dusno a mně se špatně dýchá, možná taky proto, že z Chrise napětí přímo prýští.

Vede mě přes dřevěný most k besídce a já ucítím sladkou vůni růží. Tyhle květiny mě pronásledují všude, kam se vrtnu. Vidím, že střechu besídky zcela okupovaly šlahouny růžových keřů a ze střechy na nás shlíží armáda růžových kvítků. I já se cítím, jako bych chtěla každou chvíli vykvést.

Jsem připravena následovat Chrise kamkoli. Přesně to cítila i Rebecca k muži, kterého popsala ve svých denících. A já ke Chrisovi cítím totéž.

Asi v půli cestičky se zapotácím, Chris natáhne ruku a zachytí mě. Jeho silné paže se mi obtočí kolem pasu a já se rukou opřu o jeho mužnou hrud'.

„Jsi v pohodě?“

„Ano. V pořádku.“ Nedívám se na něj. Tohle je podruhé za poslední dva večery, kdy mě musel zachránit před důsledky mých vrávoravých kroků. Je to trochu trapné. Tolik jsem toho nevypila od matčina pohřbu.

Dorazíme k besídce, Chriss e opře o zábradlí a já skoro čekám, že si mě bude držet dál od těla. Ovládne mě však úleva, když si mě přivine k hrudi a já se mu mohu uvelebit v náručí. Položím mu ruku na prsa a pod látkou cítím na dlani, jak mu tluč srdce. Štvem mě, že se mi točí hlava, takže nedokážu přesněji určit Chrisovo rozpoložení.

„Co tě tak naštválo?“

„Kdo říká, že jsem naštvaný?“

„Já.“

„Už jsem ti říkal, že vidíš víc, než se skutečně děje.“

Nevšímám si jeho poznámek. „Mike vypadal, že ti i rád poskytne všechno, o čem si řekneš. Myslela jsem, že se vrátíš v dobré náladě, a ne naštvaný jako starý medvěd.“

„Naštvaný jako starý medvěd?“

Sevru rty. „Jo. Naštvaný jako starý medvěd.“

Pozorně si mě prohlíží zpoza přivřených víček s dlouhými řasami. V měsíčním světle mu to strašně sluší – a víno, možná i sám Chris odplavili všechny moje zábrany.

Natáhnu ruku a prsty mu přejedu po jeho plných smyslných rtech, které dokážou chválit i trestat. Prohlížím si ho. Pokračuju dál po jeho tváři a pod bříšky prstů cítím vysoké lícni kosti. Na linii dolní čelisti mě škrábne strniště.

Mihneme si hlavou, jak by tohle strniště a si dokázalo polaskat mou nahou kůži. Jsem doslova opilý jeho krásou, talentem, vtipem... jeho tělem. Ale zároveň chci tohoto muže lépe poznat.

„Mluv se mnou, Chrisi,“ poprosím ho, když ticho, které mezi námi panuje, začne být nesnesitelné.

Vezme mou ruku do své a na její hřbet mi vtiskne polibek.

„To není nic jednoduchého, když se mě takhle dotýkáš.“

Uhladím i rozcuchané vlasy. „Zvlášť pokud jsi pila a já nemůžu udělat žádnou z těch mnoha věcí, které jsem si pro tebe plánoval v okamžiku, kdy na sobě nebudeš mít kalhotky.“

Na rty se mi vkrade drobný úsměv. „A podprsenku.“

„Díky za připomenutí, protože já na tebe rozhodně nehodlám tlačit, když jsi trochu přebrala s pitím.“

Tlačit na mě? Ale no tak. Chci vědět, co tím myslel. „Co se stalo s panem ,nejsem žádný svatý“?“

„Evidentně má přece jen nějaké hranice, především když jde o tebe.“

Jsem si naprosto jistá, že už nemluví o vínu, které jsem vypila. A tvrdé linie výrazu jeho tváře mi prozradí, že jsem měla pravdu. „Moje hranice nejsou tak omezující, jak by se možná zdálo.“

„Řekl bych, že to teprve budeme muset zjistit.“

Stáhnu obočí. I když obvykle se chová spíš rozverně, teď v jeho řeči slyším jakýsi nervózní podtón, který ne a ne zmizet. „Co se stalo s Mikem?“

„Ty mi dávaš, miláčku. Takhle rychle změnit téma!“

„A ty se zase vyhýbáš odpovědi.“

„Na to, jak jsi pod parou, dokážeš poměrně přesvědčivě naléhat.“

„Když jsem pila naposledy, použila jsem myslím termín kohoutí zápas,“ připomenu mu. „Takže jo. Naléhat umím.“

Sevře rty. „Aha. Jak jsem na to jen mohl zapomenout?“

„Co se stalo s Mikem?“ opakuju otázku.

„Dal mi věc, která patřivala mému otci. Myslel, že by se mi to mohlo líbit.“

Šokuje mě, že mi doopravdy odpověděl na to, nač jsem se ptala. Opatrně to zkouším dál: „Ale tys o to ve skutečnosti nestál?“

„Ne. Nestál.“

„A řekls mu to?“

„Ne.“

„Co to bylo?“

Sáhne do kapsy, vytáhne malou zalaminovanou kartičku a podá mi ji. Vypadá to jako certifikát člena vinařské komise, který zní na jméno jeho otce. Pozorně si dokument prohlédnu.

Pak se podívám na Chrise, na jeho zaťatou čelist, a cítím, jak je uvnitř strašně napjatý. Bolí ho to. „Proč jsi o to nestál?“

„Protože Mike a Katie nevědí, že víno byla otcova droga.

S jeho pomocí se snažil zapomenout na den, kdy zemřela moje matka a on seděl za volantem.“

Prudce vydechnu. „On řídil?“

„Ano. Řídil a nikdy si neodpustil, že ji nechal umřít. A tak se schovával z a všechny ty ochutnávky a stoly poroty vinařské komise a pomalu se upíjel k smrti.“

Mám pocit, jako by mě někdo silně uhodil do prsou.

Onoho tragického dne přišel Chris nejen o matku, ale také o otce. „Ach bože. Chrii, je mi to moc líto.“

Konečně dá průchod svému vzteku. „Ale no tak, Saro, ze všech lidí na světě bys zrovna ty měla sakra dobře vědět, že o nějaká slova lítosti vůbec nestojím!“

„To ano. Máš pravdu.“ Ta pitomá hlava se ne a ne přestat točit, takže nemůžu ani pořádně mluvit! Tenhle rozhovor je příznakem obrovské změny. Zoufale bojuju s nevolností; snažím se dát Chrisovi najevo, že tu jsem pro něj. „Jestli si myslíš, že tohle je to hluboké, temné tajemství, které mě má odradit, tak jsi na omylu. Nikam neutíkám.“

V záchvatu hořkého smíchu mě od sebe odstrčí. Ruce má na mých ramenou a jinak se mě už vůbec nedotýká tělem.

Temný Chris je zpátky a je tvrdší a příkřejší než kdy předtím.

Jeho hlas zní tiše a sviští jako bič. „Jestli si myslíš, že tohle je moje nejhlubší tajemství, pak mi to o tobě říká, že nemáš ani tušení o tom, jak temný život vůbec může být.“

„A jak to můžeš vědět, když si mě ani nevyzkoušíš?“

„To bys nezvládla,“ procedí mezi zuby. „A vůbec, konec řečí. Stejně mi nedáš příležitost k tomu, abych ti to dokázal.“

Už jsem s tebou několikrát porušil pravidla, důležitá pravidla, kterými jsem se řídil celý život, ovšem cenu za to zaplatíš jen ty. A to já nedopustím. Vůbec jsem tě sem neměl brát.“

Odrazí se od zábradlí. „Jdeme pryč.“ Popadne mě za ruku, a když v mé dlani nahmatá laminovanou kartičku, vezme ji a hodí do vody. Sevře se mi žaludek, přešlápnu na místě a pozoruju, jak se ten malý kousek jeho otce pomalu snáší na hladinu rybníka. Podpatek se mi přitom zaklíní mezi prkny mostu a já se znovu zapotácím.

Chris mě zachytí a obejmě mě kolem ramen. „A už nepij tolik toho pitomého vína!“

Jeho neomalenost mě urazí, a tak mu vmetu do tváře: „To tys mi všechno to víno naléval, ty... pitome!“

Cítím na rameni stisk jeho prstů. Přitáhne si mě blíž.

„Konečně začínáš chápat, co ti už nějakou dobu říkám. Jo.“

Jsem pitomec. Takový, kterého si ani trochu nezasloužíš.“

Vezme mě za ruku a vyrazí pryč. A jako správný pitomec, za

kterého s e s á m označil, j d e rychle a j á h o nejistým krokem následuju.

Obejdeme celou budovu, dovnitř u ž s e ani nepodíváme a zamíříme rovnou k limuzíně, která parkuje podél příjezdové cesty. Chris zprudka otevře dveře. „Nastup si.“

„A co Katie a Mike?“

„Nastup, Saro.“

Hrdlo se mi stáhne emocemi a chvilku zvažuju, že bych mu mohla odporovat, ale točí se se mnou celý svět a není to jenom vypitým vínem. Vklouznu do auta a sednu si k okénku. Vidím, že Eric se právě probudil z krátkého spánku a narovnal se.

„Všechno v pořádku, pane?“ zeptá se, když Chris nastoupí do auta.

„Vracíme se do hotelu,“ řekne místo odpovědi Chris.

Práskne dveřmi a zůstane n a s v é straně, a n i s e nepokusí přisednout si blíž ke mně.

Jsme jako dva různé světy.

Zpáteční cesta je nervózní a krátká. Ve mně za tu dobu stačí narůst vztek tak, že mám co dělat, abych nevybuchla.

Dovolila jsem Chrisovi, aby mi za necelý týden převrátil svět naruby. Je to šílené. Přísahala jsem si, že tohle už nikdy žádnému muži znovu nedovolím.

Když zastavíme, otevřu dveře na své straně a vystoupím.

Eric rychle udělá to samé. „Děkuju vám za prohlídku, Eriku.“

Otočím se na podpatku a dovolím mu, aby z a mnou zavřel dveře od auta.

Obejdu auto zezadu a Chris už na mě čeká. V očích mu plane žár predátora, tak z něj číší touha. Strašně mě to naštve. Já přece nejsem žádná jeho oběť! Nejsem žeton, který někdo použije nebo s ním hraje hru! Utáhnu si šál kolem ramen blíž k tělu a založím si ruce na prsou, abych mu nedala šanci vzít mě za ruku. Zamířím ke dveřím hotelu.

Rychle mě dožene a srovná se mnou krok. Tichým hlasem mi sdělí nevyhnutelné. „Lidi se na nás dívají. Poznají, že jsi namol.“

„To jsou teda opravdu bystří.“ Projdu kolem výtahu a dobře si uvědomuju, jak se potácím. Jsem úplně opilý, což mě ještě víc naštve. Znamená to jediné: důvěřovala jsem Chrisovi, že se o mě postará. Nepotřebuju, aby se o mě někdo staral. Nechci, aby se o mě někdo staral.

Nastoupíme do výtahu, on se opře o stěnu naproti mně a pozorně mě sleduje. Otočím se a zírám mu přímo do očí.

Jeho pohled putuje po mém těle jako sexy dotek. Sakra, nesnáším se za to, jak moc toužím po tom, aby se mě dotkl!

Nenávidím ho za to, že má nade mnou tak velkou moc!

Neřekne ani slovo. Ani já ne. Vzduch přímo srší sexuálním napětím, ale já pořád dávám přednost svému vzteku. To nezvládneš. Už mám dost toho, jak mi různí muži tvrdí, co zvládnu a co ne.

Dveře se otevřou a já vyjdu ven z výtahu na hotelovou chodbu. Znovu se zapotácím. Chrisova ruka mě zachytí v pase a mým tělem projede šíp touhy. „Nech toho,“ zasyčím na něj, ale nedívám se na něj. „Nepomáhej mi a nedotýkej se mě.“

Rukou spadne dolů a já se vydám nejistým krokem chodbou k pokoji. Chodba je dlouhá a trvá celou věčnost, než Chris strčí kartu do elektronického zámku ve dveřích našeho

pokoje.

Všechn vztek, který jsem v sobě poslední půlhodinu dusila, vybuchne v okamžiku, kdy za námi zaklapnou dveře.

Skopnu lodičky, abych lépe udržela stabilitu, a upustím kabelku na zem. Ani jsem nevěděla, že ji držím v ruce.

Vrhnu se na Chrise. „Já z tebe šílím, Chrisi. Žádné zdi, žádné hovory o minulosti, ale ty se mě pořád na něco ptáš.

A pak se seznámím s tvými kmotry, o kterých ti musí být jasné, že mi řeknou něco o tvé minulosti. Nic jsem o d tebe nečekala, tedy kromě toho, že mi vstoupíš do života a pořádně mě ošukáš, než odjedeš do Paříže. V pohodě.

Posledních pět let nic. Potřebovala jsem sex, ne tohle...

tyhlety hrátky, které se mnou provádíš.“

Než stačím mrknout, visím mu v náručí, jeho ruka mi zajíždí do vlasů a druhá mi drtí ňadro a bradavku. „Chceš se nechat pořádně ošukat? To po mně chceš, Saro?“

„Ano,“ zašeptám, ale vím, že mi to nebude stačit.

S Chrisem už ne. „Chci...“ Najednou mnou projede vlna nevolnosti a já mu položím ruku na prsa. „Pane bože.“

Odrazím se od něj a on mě nechá být. Zoufale hledám dveře do koupelny. Vůbec netuším, kde by mohly být. Chris přiskočí, vede mě kolem postele a já koutkem oka zaregistruju dveře do menší místnosti. Rozsvítí se světlo, ale já se soustředím jen na záchodovou mísu.

Neztrácím ani vteřinu, kleknu si před ni a to, co následuje, není vůbec pěkná podívaná. Chris se ke mně nakloní, ale já ho odháním rukou pryč. „Jdi pryč. Nechci, abys mě viděl v takovém stavu.“

„Zapomeň na to.“ Klekne si vedle mě. „Dostal jsem tě do tohoto stavu, tak se o tebe postarám, než to přejde.“ Podá mi osušku, kterou vděčně přijmu. Už se nedokážu dál hádat.

Upadnu do nekonečné série dávivých reflexů a on mi drží vlasy nahoře a jemně mě hladí po zádech. Pak se zhroutím na zem a zády se opřu o zářivě bílou plochu stěny vany.

Chris mě něžně zvedne do náruče. „Musíme ti svléknout šaty. Jsou trochu špinavé.“ Přetáhne mi je přes hlavu. Jsem úplně bezvládná. Sotva se mi podaří zvednout ruce nahoru, abych mu pomohla.

Ležím nahá na podlaze koupelny. Chris podebere jednou rukou moje stehna a druhou mi dá pod záda. Pak mě znovu zvedne. Pomalu se mi vrací jasnější pohled. Věřila jsem Chrisovi, že se o mě postará, a on se toho skutečně ujal, ovšem když si pomyslím, jaká ironie je všechno to, co se v posledních chvílích přihodilo, udělá se mi znovu špatně.

Chris stáhne z postele přehoz i deku a položí mě na čisté prostěradlo. Poté mě přikryje a sedne si vedle mé hlavy.

„Přinesu ti trochu vody.“

Než odejde, chytím ho za ruku. „Chrisi... jak jsem se opila potom, co jsi mi řekl –“

„Dnes večer jsi neudělala nic špatného. Zato já ano.“

„Ne.“ I když pořád nedokážu uvažovat natolik střízlivě, abych k tomu dospěla rozumem, jsem si jistá, že by na sebe neměl brát žádnou vinu. „Chrisi.“ Nevím, co dál říct. Jsem špatně a cítím se příliš slabá. „Já... my...“

„Odpočiň si, Saro. Budu tady, kdybys mě potřebovala.“

Otázka zní, jestli tu taky bude zítra? A měla bych vůbec chtít,

aby tu byl? Ale teď na tom asi nezáleží, co bych měla chtít. Prostě chci být s Chrisem.

Dvacet šest

Ráno mě probudí ostré sluneční paprsky, které mi svítí přímo do očí. Mámsucho v krku, v hlavě mi buší kladiva a cosi příšerného se mi přes noc usadilo v puse. Jsem zabalená od hlavy až k patě a je mi krásně teplo. Pod přikrývkou jsem úplně nahá a Chris má přese mne hozenou paži a majetnicky mě objímá.

Chvilku jen tak ležím a vstřebávám všechny ty zákruty a komplikace, které utvářejí náš vztah. Taky si vzpomenu na výbušnou hádku, kterou jsme spolu vedli. Turbulence té bitvy ovšem v Chrisově objetí blednou. Protože Mike a Katie nevědí, že víno byla oblíbená droga jeho otce. Můj ubohý, zmučený umělec. Zažil toho v životě už tolik, že i když to Mike myslel se svým dárkem dobře, úplně tím Chrise vykojil. A já tu byla proto, abych zmírnila následky, jenže se mi to právě kvůli vínu vůbec nepovedlo.

Pocit viny mi zkroutí prázdný, rozbolavělý žaludek.

Připomenu si, že jsem objímala záchodovou mísu a Chris se díval, jak je mi špatně z toho samého alkoholu, který zničil i jeho otce. A přesto se o mě něžně staral, byl můj osobní hrdina.

„Už jsi vzhůru.“ Ten ránem ochraptělý, hluboký hlas, který zní jako údery hromu, mnou projede jako nůž máslem.

Překvapím mě, jak jednoduše mi tenhle chlap dokáže rozproudit krev.

„A taky je mi trapně.“

Pohladí mě za krkem. „Vůbec ti nemusí být trapně.“

„Ale jo. Jo, je mi trapně.“

Snaží se mě otočit čelem k sobě a mně se povede posadit se. Obtočím si příkrývku kolem těla a opřu si hlavu o pelest postele. „Jsem nebezpečná svému okolí. Musím se osprchovat a vyčistit si zuby.“ Pak se zamračím, protože si všimnu, že má na sobě pořád oblečení, které měl včera večer.

Na tváři mu raší plavé strniště. Vypadá drsně a sexy. Vlasy má rozcuchané. „Ty jsi oblečený.“

„Protože ty na sobě nemáš vůbec nic a já jsem nechtěl vypadat, jako že jsem využil situace, kdy ti bylo špatně.“

„Aha.“ To by mě doopravdy chtěl, i když mi bylo takhle špatně? To určitě ne.

„Aha,“ opakuje po mně a zašklebí se.

Olíznu si rty a hlavou mi v reakci na můj neopatrný pohyb jazykem projede ostrá bolest. Přitisknu si dlaně ke spánku a zasténám. „Pane bože, já mám ale kocovinu! Copak to nikdy nepomine?“

Chris přeleze moje nohy a popadne láhev s vodou a nějaké prášky. „Zavola jsem na recepci a požádal je, aby přinesli ibuprofen. Než ho doručili, tak jsi usnula.“

Jeho pozornost mě úplně odrovná. Pohladím ho po tváři a narazím na pořádné strniště. „Děkuju.“ Pak mi ruka spadne a mě zaplní něha. „Mám pocit, že už nejsi ten největší idiot, který kdy chodil po zemském povrchu.“

Chytí mě za prsty a věnuje mi jeden ze svých okouzlujících úsměvů, v nichž se vždycky rozpustím jako čokoláda v horké lázni. „Nechám ovšem na tobě, abys mi to zase řekla, až budeš mít pocit, že to tak je.“

Polknu prášky. „Na to se spolehni.“ Zakručí mi v žaludku a já si říkám, že musím být určitě celá zelená a vůbec vypadat nezdravě. „Kocovinu jsem neměla už...“ – zarazím se, protože kdybych řekla „pět let“, bylo by jasné, s čím se to spojilo – „několik let. Pokud svět umění vyžaduje pití alkoholu, možná se na tu práci nehodím.“

Svraští obočí nesouhlasem a opře si bradu o dlaň. „Svět umění po tobě nechce, abys pila víno, ani abys mu rozuměla.“

Nicméně ten svět potřebuje lidi, jako jsi ty, kteří dělají svou práci s vášní. Nelíbí se mi, že Mark ti v tom udělal takový zmatek. I to je jeden z důvodů, proč bych ti rád poskytl další příležitosti v oboru.“

„V Riptide bych ale měla možnost velmi solidního příjmu, Chrisi. A to potřebuju, pokud se mám v budoucnu živit v oblasti umění.“

„Ten solidní plat ti můžu zajistit i jinde.“

Mám smíšené pocity. Pokud se teď na Chrise spolehnu, co se stane později, až tu pro mě nebude? „Tvé pomoci si vážím.“

Opravdu. Ale tímhle si budu muset projít sama.“

„To každopádně, Saro. Nepomáhal bych ti, kdybych ti nevěřil.“

„Tvoje důvěra pro mě znamená víc, než si dokážeš představit, ale je to stejné, jako když odhaluješ své nové dílo. Když si to zařídím sama, budu vědět, že se mi to může povést i v budoucnu.“

„Až tu nebudu.“

Bodne mě na hrudi a dá mi hodně práce, abych si na bolavé místo nepřitiskla pěst. „To jsem neřekla.“

„Ale myslelas to tak.“

Váhavě připustím: „Jsemsama, Chrisi, a byl o to moje rozhodnutí, ale k tomu rozhodnutí s eváží i potřeba volit chytře.“

„Víš, kolik lidí by vraždilo za to, kdyby si mohli sáhnout na moje peníze a zdroje?“

„Myslíš, kolik lidí by tě chtělo využít?“ Ani nečekám na odpověď. Nemusím. Jedním z takových lidí byl i Michael.

„Ano. Víím.“

„Nepřestáváš mě překvapovat, Saro.“ Zaváhá a já mám pocit, že by chtěl říct víc. Místo toho se zeptá: „Jak je na tom tvůj žaludek?“

„Nic moc.“

„Říkal jsem si to.“ Podívá se na hodiny, které stojí na nočním stolku. „Už je jedenáct. Měli bychom vstát a já ti objednám trochu čaje a sušenky na ten tvůj žaludek. Snad se aspoň trochu zklidní.“

Vyděsím se. „Jedenáct hodin?“ Otočím se, abych se přesvědčila. „Nemůžu uvěřit, že jsme spali tak dlouho.“

Trochu zalituju, kolik času jsem ztratila spánkem, místo abych na tomhle krásném místě byla sama s Chrisem. A za všechno může víno. „Neměla jsem náhodou mít schůzku s tím expertem přes víno? Nezdržuju ho nebo ji?“

„Jmenuje se Meredith a znám ji léta. Vzbudil jsem se už kolem osmé a schůzku jsem zrušil, ale říkala, že pokud budeš chtít, můžete se potkat ve čtvrt na jednu.“

„To jo, ale... bude i ochutnávka? Nejsem si jistá, jestli bych ji v tomhle stavu zvládla.“

„Ne,“ zasměje se. Pak si stoupne a protáhne s i vysoké svalnaté tělo. Dobrý bože, je mi špatně, ale jeho mužná krása mě oslovuje i v tomhle ubohém stavu. „Nebude se tam pít.“

„Nejsem s i jistá, jestli s e ještě chci něco dozvědět o pozoruhodném světě vína.“

„Protože máš kocovinu. Až s e ti udělá líp, budeš litovat promarněné šance. Krom toho Meredith je na víno opravdu odborník, a přesto jsem ji na žádné akci v hotelu či galerii neviděl se sklenkou v ruce. Třeba si s ní můžeš promluvit o tom, jak se jí to daří.“

„Copak ona nepije víno, o kterém mluvím?“

Založí si ruce na široké hrudi. „Přesně na to jsem se jí ptal, než jsem ti zamluvil to setkání s ní. Odpověď zněla, že v práci nepije, protože by to nebylo profesionální.“

Najednou mě ta schůzka začíná zajímat. „To zní, jako že jde o osobu, se kterou bych se rozhodně měla setkat.“ V mysli se mi opět vynoří nezvaná vzpomínka na to, jak to vypadalo v noci, a přes všechny příznivé okolnosti to pořád bolí.

„Včera v noci... jsi říkal, že jsi mě sem neměl brát.“

Výraz v jeho tváři se ani na okamžik nezmění, ale odpovídá pomalu tichým hlasem: „Říkám a dělám s tebou spoustu věcí, které bych neměl, Saro.“

„Tak to setkání zruš a odvez mě domů.“

„To v žádném případě.“ Znovu se podívá na hodiny.

„A pokud se chceš osprchovat a ještě se před tou schůzkou trochu najíst, měla bys hned vstát.“

„Takže už o tom nebudeme mluvit?“

„Co kdybychom si o tom promluvili cestou zpátky do města, abys nepřišla o to setkání?“

„Radši bych s i promluvila hned.“ Nechávat věci viset ve vzduchu a říkat si, jestli zrovna dneska není ten poslední den, kdy ho uvidím, není zrovna můj styl.

Chris se viditelně uvolní, uklidní se a posadí se vedle mě.

Pak mě vezme za ruku. „Podívej, miláčku, včera v noci jsme toho měli oba docela dost. Alkohol a emoce nejdou moc dobře dohromady.“

Vybavím si, jak se osvědčení jeho otce o členství ve vinařské komisi pomalu snáší na hladinu jezírka, a připomenu si jeho ztvrdlé rysy, když mi řekl, abych nepila tolik vína.

Emoce. Sám jich byl plný až po okraj kvůli tomu osvědčení, a i když teď už to vím, ovládne mě jiná obava. Nelituje náhodou toho, že jsem byla svědkem jeho slabé chvílky?

„Včera večer jsi mi řekla, že z tebe dělám blázna,“

připomene mi. Jeho poznámka mě vytrhne z vzpomínek a navrátí mě zpět do nejisté přítomnosti.

„To pořád platí, Chriši.“

„No, nápodobně.“

„Mám se kvůli tomu cítit líp?“

„O to vůbec nejde. Jde o to, co je pravda. Saro, miláčku,“

pohladí mě po tváři, „tyhle řeči o bláznech jsou to nejlepší, co mě za dlouhá léta potkalo. Nejsem připraven na to, že mi zase někde zmizíš. Nevím, co se mnou děláš, Saro, ale prosím... nepřestávej s tím.“

Není připraven na to, že mu zmizím. Těch slov se držím jako

klíště, neboť znamenají, že se mnou počítá i v budoucnu. „Zase v tom mám kvůli tobě pěkný zmatek, Chrisi,“ zašeptám. „Jestli jde jen o sex, tak se pojdme pomilovat a vynechejme z toho všechny ostatní věci.“

„Co kdybychom si prostě vzali jeden den dovolenou a užili si jeden druhého, Saro? Vyřešíme to společně.“

Jeden den. Proč to z dnešní perspektivy vypadá tak neskutečně? Na druhou stranu, chtěla bych s ním strávit další den. Potřebuju nějaký čas o samotě, trochu času u sebe doma, abych zas mohla přemýšlet s čistou hlavou. Možná pak konečně budu schopna racionálního uvažování a rozhodnu se, co vlastně chci a potřebuju.

„Ano,“ nakonec souhlasím. „Tak jo.“

„Dobře.“ Usměje se a ještě jednou se podívá na hodiny.

„Pokud chceš stihnout tu schůzku, musíš se začít připravovat. Počkej chvíli.“ Jde do koupelny a vrátí se s hotelovým županem v ruce a nabídne mi ho. „Jestli tě uvidím, jak se tu procházíš nahá, tak tu schůzku zaručeně nestihneš.“

Hladový výraz jeho tváře naprosto popírá povečírkový stav, v němž se nacházím. Rychle vklouznu do županu. Ani trochu jsem nepřeháněla, když jsem při popisu vlastního stavu použila slovo nebezpečná. Teď rozhodně není správná chvíle na žhavé milování, ať to zní sebelákavěji.

Posadím se na své straně postele a můj pohled sklouzne na boty a kabelku, které se válejí na podlaze uprostřed hotelového pokoje. Vedle nich leží deník, který vypadl z mé otevřené kabelky. Zmocní se mě panika. Odrazím se od matrace, skočím po kabelce a nacpu deník rychle dovnitř.

Slyším, jak Chris někde zvedl telefonní sluchátko, takže vím,

že se nedívá a deník ho vůbec nezajímá. Jsem jediná osoba na světě, která je jím i Rebekou doslova posedlá, ale ani tak nedokážu zvládnout příval adrenalinu, který se mi vyplavil do krve. Moje taška leží jen nějaký metr ode mě.

Zavřu zip a začnu ji táhnout do koupelny. Chris mezitím objednává pokojovou službu.

Hned jak tašku vtáhnu do koupelny, zabouchnu za sebou dveře a opřu se o ně. Co by si Chris pomyslel, kdyby věděl, že jsem si četla v Rebečině deníku? Pochopil by to? Uvěřil by mi, kdybych mu řekla, že jsem měla o Rebeku strach?

A sakra práce, když o ni mám strach, proč jsem neudělala víc pro to, abych ji našla? Tak moc mě ovládla myšlenka, že žiju její život, až jsem úplně zapomněla, že bych se o ni měla bát.

Tiše přísahám, že musím pro Rebeku udělat víc a zjistit, kde je, ať to bude mít jakékoli následky. A kdesi hluboko v duši vím, že následky se dostaví.

O něco později jsem už osprchovaná a oblečená v černých úzkých džínech a tmavě rudém topu s aplikacemi, které si oblíbila moje osobní asistentka v obchodě, kam chodím nakupovat, a já se s jejím vkusem nakonec absolutně ztotožnila. Několik hodin jsem strávila v jídelně, z níž se otevírá úžasný pohled na pohoří Mayacamas, a Meredith, velmi příjemná žena kolem třicítky, mě zajímavě a především srozumitelně zasvětila do tajů a zákoutí světa vína. Mezitím jsem se naštěstí vzpamatovala z kocoviny natolik, že když se k nám připojil Chris, byla jsem schopna pozřít jedno z nejchutnějších jídel, jaké jsem kdy v životě jedla.

Ted' je skoro pět hodin odpoledne, což znamená, že nastal čas vydat se na cestu domů. Chris mi pomůže nastoupit na sedadlo spolujezdce jeho porsche, a když se posadí za volant,

nedokážu potlačit lítost nad tím, že se náš společný víkend nachýlil ke konci.

Zabořím se do sedadla a mysl i tělo mi tíží právě absolvovaný oběd i teprve nedávno zažehnaná kocovina.

Chris zamíří vedlejšími silničkami na dálnici a v evoze zavládne překvapivě příjemné mlčení.

„V úterý ráno musím do Los Angeles,“ ohlásí po patnácti minutách jízdy.

Ta zpráva mě zasáhne jako blesk z čistého nebe. Chris odjíždí; věděla jsem, že to přijde, ale ne tak brzy. Ale není to Paříž, utěšuju se.

„O víkendu tam mám charitativní akci v místní dětské nemocnici a zavázal jsem se k účasti na celé řadě doprovodných akcí, které se konají předtím. Zpátky se vrátím až v pondělí.“

Napětí zase povolí. Vráť se.

„Pojed' se mnou, Saro.“

Chris chce, abych jela s ním? Jeho pozvání mě překvapí a zároveň potěší. „Ráda bych, ale víš, že nemůžu. Mám práci.“

„Můžu přesvědčit Marka –“

„Ne.“ Posadím se zpříma. „Chrisi, o tomhle jsme už mluvili.

Ať je mezi vámi s Markem cokoliv, nesmí to nijak ovlivňovat mou práci.“

„Zajistím mu publicitu pro galerii.“

„Ne,“ opakuju. „Chrisi, prosím. Nemluv o tom s Markem.

Už jsem ti to říkala. Musím vědět, že jsem se o tuhle práci zasloužila sama.“

Vidím, jak zatne čelisti a jak sám se sebou bojuje. „Dobře, nezavolám mu.“ Hodí po mně pohledem. „Máš auto u galerie a já bydlím nedaleko. Pokud nepojedeš, zůstaň dnes večer se mnou. Cestou ke mně se můžeme zastavit u tebe doma, pokud budeš chtít, aby sis mohla vzít nějaké věci.“

Doufala jsem, že budu mít večer pro sebe, abych mohla v klidu zpracovat všechno, co se mezi námi děje, ovšem představa, že Chrise neuvidím několik dní, mi vůbec nedělá dobře. Jak je možné, že se zatakkrátka dobu stal nepostradatelnou součástí mého života?

„Ano. Ráda bych s tebou dnes večer zůstala.“ Nechce se mi však stavovat se doma, částečně proto, že nechci, aby Chris viděl, v jak skromných podmínkách žiju. Ne, opravím se hned. Jde o mnohem víc. Můj byt znamená můj starý život, před nímž jsem i povedlo na pár dní utéct, a teď se bojím, že se mi nepovedlo utéct m u nadobro. Mrknul na Chrisův profil, pokochám se jeho mužnou krásou a ochromí mě další strach, obava, že nikdy nebudu tak úplně patřit do jeho světa. Jenže tohle všechno by nemělo být o mně.

Rebecca. Vzpomeň si, jak to všechno začalo. Musím se dostat k informacím, které jsem získala z e skladiště, abych mohla opravdu začít pátrat po tom, kde v současnosti je.

Prostě musím do svého bytu.

Dvacet sedm

Když zaparkujeme u budovy, v které mám byt, slunce už skoro zapadá. Chris se do řady skromnějších vozidel se svou devětsetjedenáctkou moc nehodí a já si říkám, že mu to musí být nad slunce jasnější.

„Zabere mi to jen pár minut,“ prohlásím a rychle vystoupím z

auta. Než udělám první krok, Chris už obchází auto zezadu. Takže můj plán útěku je zmařen. „Ani se mnou dovnitř nemusíš.“

„Jenže já chci.“ Jeho hlas zní dost rozhodně a neústupně.

Vezme mě za ruku a postrčí mě kupředu. „Ved' mě.“

Poddám se bitvě, kterou nemůžu vyhrát, a s Chrisem po boku vykročím směrem k budově obložené červenými cihlami. U dveří jsem cobydup. Vytáhnu klíče z kabelky a na moment zaváhám. Na konferenčním stolku pořád leží Rebečiny deníky. Ty se mi nepovede před Chrisem schovat.

Ani náhodou.

Chris mě obejmě kolem ramen a jeho velké tělo je jako ochranný štít. Vezme mi klíč z ruky, strčí ho do zámku a dveře se rozlétnou.

Zaplavím mě vlna adrenalinu a okamžitě vyrazím kupředu a spěchám ke konferenčnímu stolku. Bezmyšlenkovitě začnu rovnat deníky do komínku a jedinou světlou stránkou mého panického stavu je, že se starám o jiné věci než o to, jestli bych se náhodou neměla stydět z a s v o u jednoduchou hnědou pohovku a jídelní stůl a židle, které jsem koupila za pouhých pět set dolarů.

Dveře se z a mnou zabouchnou a ten zvuk podráždí moje nervy takovým způsobem, že mi dva deníky upadnou na zem. Hned je u mě Chris, stejně jako pokaždé, když mi něco spadne na zem, a bere je do ruky.

Klesnu na gauč a položím zbývající tři deníky na konferenční stolek. Pak si od něj vezmu ty dva, které spadly na zem. Sedne si vedle mě a pozorně si mě prohlíží. Deníků si ani nevšimne, já však nedokážu myslet na nic jiného. „Co se stalo, miláčku? To tě

tak vyděsilo, že jsi mě vzala do svého bytu? Vůbec mi nezáleží na tom, jak to tady vypadá. Záleží mi na tobě.“

Vyvalím na něj oči. Jemu na mně záleží! Odtud je už jen kousek k přiznání pravdy o tom, že mezi námi je něco víc než jen sex. „Je toho víc, ale máš pravdu, nechtěla jsem, abys viděl můj malý a skromný byteček.“

Pořád si mě prohlíží, jeho zájem je najednou až podezřelý.

„A co ještě? A neříkej, že nic. Už jsi řekla, že jde o víc než jen tenhle byt.“

Pohledem sklouznu k deníkům na konferenčním stolku a najednou pocítím zoufalou potřebu říct o nich Chrisovi.

„Když ti to řeknu, nejsem si jistá, jak na to budeš reagovat.“

Vzhlédnu k němu. „Můžeš tomu říkat třeba moje malé tajemství, které by tě mohlo pořádně vyděsit, takže bys mi mohl utéct.“

„Já ti nikam neuteču, Saro.“ Přitáhne si moje nohy přes svoje a drží mě jako zajatce. Zajímalo by mě, jestli si to uvědomuje. Obávám se, že ano. Chris umí mít nad věcmi kontrolu, umí mě ovládat. „Řekni mi to.“

„Na stolku jsou Rebečiny deníky.“ Ta věta ze mě vypadne sama od sebe a já pocítím úlevu. „Její osobní deníky, v nichž lze najít i ty nejintimnější podrobnosti.“

„Rebečiny deníky,“ opakuje po mně. Výraz jeho tváře je stejně nečitelný jako tón jeho hlasu. „To ti je dali v galerii?“

„Moje sousedka koupila na aukci obsah jedné skladovací kóje ve společném skladišti – na internetu se dají koupit kóje, za které nikdo nezaplatil, a jejich obsah se dá zpeněžit.“

Přesně to měla v plánu, ale její bohatý milý, doktor, kterého

sotva zná, ji odlífoval do Paříže. Tak mi tu kóji přenechala, abych se o ni postarala.“

„Ty máš skladovací kóji s věcmi, které patří Rebece?“

„Přesně tak. Nedokázala jsem si i představit, že bych měla prodat její věci. Chtěla jsem ji najít a předat jí je. Takže jsem se začetla do jejích deníků a zjistila, že naše životy jsou si natolik podobné, že ji prostě budu muset najít.“

„Proto ses šla podívat do galerie.“

Už nemluví prázdným tónem. Naopak, je ostrý jako ocel nože a ve tváři má neproniknutelný výraz sfingy. Pořádně mě to znervózní. Vůbec se mi nelíbí, co mi povídám. Udělala jsem chybu, že jsem se mu svěřila. „Měla jsem o ni strach,“

řeknu zaskočeně. „Vlastně pořád mám a ... a moje dobré úmysly se mi trochu vymkly z rukou.“

Sundá si moje nohy z klína. Pak se napřímí a zírá na deníky.

Vteřiny pomalu odtikávají a v místnosti vládne napětí, které by se dalo krájet. Je tak husté, až mám pocit, že se ostří nože musí každou chvíli zlomit.

Pak Chris vezme do rukou jeden deník a ve mně by se krve nadořezal. Strachy ani nedýchám, když náhodně nalistuje jednu stránku a začne si číst. Tělo má napjaté a spodní čelist zatnutou. V pravidelných intervalech se mu na ní hýbají svaly.

Vteřiny plynou pomalu. Pak se na mě Chris konečně podívá. „Tak tohle jsi četla?“

„Nejsem si jistá, o jakém úryvku teď mluvíš, ale většinu jejích záznamů jsem skutečně četla. Měla jsem o ni strach a hledala jsem jakékoli stopy, které by mi pomohly ji najít.“

Hodí mi deník, který doteď držel v ruce. „Přečti to nahlas.“

„Cože?“

„Přečti ten zrasanej odstavec, Saro, protože chci, abys pochopila, co se na těch stránkách píše!“

„Dobře,“ šeptnu. Ruce se mi třesou.

Jeho hlas zní tiše, ale smrtonosně. „Čti.“

Otevřu ústa a chci začít protestovat, ale jeho pohled, strašlivý lesk v jeho očích, mi slova přilepí zpátky k jazyku.

Jeho reakci nerozumím, a ani nevím, proč bych měla uposlechnout jeho příkazu, ale nakonec to udělám. Pomalu přesunu svou pozornost k deníku a začnu číst: „Dnes večer mě potrestal. Bylo to nevyhnutelné.“

Věděla jsem, že to přijde. Když se ohlédnu do minulosti, říkám si, jestli jsem ho nepodráždila flirtováním s nějakým mužem. Jen jsem... Nerozumím tomu, jak a proč se o mě může dělit, a přesto mě pořád vlastnit. Když jsem k ležela na kolenou s rukama přivázanýma ke sloupkům, které drží pódium, a čekala, až mi na holé kůži poprvé přistane jeho k ožený pásek, uvědomila jsem si, že i kdyby nikdy jindy, teď jsem jeho světem. Mimo tu místnost neexistovalo nic, leda to, co mi chtěl udělat. Co já jsem chtěla, aby mi udělal. Toužila jsem po bolesti, o které jsem věděla, že přijde, toužila jsem po ní tak strašně, jak jsem si nikdy ani nedokázala představit. Bolest.

Bolest je únik z reality. Když na své kůži pocítím jeho k ožený pásek, necítím nic jiného. Žádné dávné rány z minulosti. Je jen –“

Chris mi vezme deník a hodí ho zpátky na stůl. Pak mě jeho prsty sevrou zátylek stejným způsobem jako vždycky, když ví, že má věci plně pod kontrolou, a přitáhne mě k sobě.

„Tak o tomhle fantazíruješ, Saro?“

„Ne, já –“

„Nelži mi.“

„Je to... Nevím, co chceš, abych řekla.“

„Nemáš ani tušení, do čeho ses namočila.“

Zato on to ví až příliš dobře. Napovídá mi to můj instinkt.

„Nejsem –“

Jeho ústa jsou najednou tak blízko a chutnají tak strašně brutálně, jako by mě jimi chtěl potrestat, avšak zároveň jsou horká a svůdná. Laská mě vláčnými pohyby jazyka, až skoro nemohu dýchat. Když toho konečně nechá, rukou mi hrubě začne šmátrat po prsou. Jeho rty jsou těsně nade mnou a já cítím jeho horký dech. Pak promluví a zní to jako zavrčení.

„Nemáš ani tušení, jaké je to pokušení, udělit ti lekci, na kterou nikdy nezapomeneš.“

Ano. Ano, prosím. Dej mi lekci! Každíčká část mého já po něm touží, touží, aby vyplnil svou hrozbu. Nemám vůbec žádný strach. Ovládá mě čistá, až zoufalá touha. „Tak dělej,“

provokuju ho. „Do toho, Chrisi.“

Natlačí mě na pohovku a zalehne mě svým velkým tělem.

„Vůbec nevíš, do čeho se pouštíš, Saro.“

„Tak mi to ukaž,“ lapá mě po dechu. „A teď to konečně pochopím.“

Chytí mě za ruce a jedním pohybem mi je zvedne nad hlavu. „Sakra, Saro. To bych fakt měl. Měl bych tě vyděsit k smrti a ty debilní deníky vyhodit do smetí!“ A zaboří mi hlavu do krku. Pak je najednou pryč a já tu ležím udýchaná a prázdná.

Posadím se. Pohlavímám mokré a roztoužené, celé moje tělo křičí touhou po jakési neznámé rozkoši, která mi byla odepřena. Chris stojí zády ke mně a prsty jedné ruky si projíždí své dlouhé vlasy. „Kurva,“ zakleje a otočí se čelem ke mně. „Co mi to děláš, ženská?“

Stojím a samém okraji propasti sebeovládání a já jsem zvědavá, co se nachází na druhé straně. Toužím po tom tak, jak jsem nikdy nevěřila, že budu schopna. Vstanu, přejdu k němu a nedám mu vůbec šanci, aby reagoval. Kleknu si a pohladím linii jeho tvrdého přirození, které se rýsuje pod kalhotami. Chce mě. Vzrušuje ho pomyšlení, že mi udělí lekci, o které mluvil. A mě ta představa taky hodně vzrušuje.

„Co děláš, Saro?“

„Chci ti poskytnout stejné potěšení, jako jsi ty poskytl mně.“ Vyhrnu mu košili a přitisknu rty na jeho pevné břicho.

Současně mu rozepnu knoflík na kalhotách.

„Saro,“ zašeptá a mně se líbí, jak mu hlas chrčí vzrušením.

Líbím se mi, když vím, že na něj mám vliv. Rozepnu mu poklopec a sáhnu mu do trenýrek. Najdu tam ztopořeného hladkého ptáka. Opatrně ho vysvobodím z vězení spodního prádla.

Zírá na mě ze své výšky a jeho pohled je čistá vášeň. Líbí se mi to. Opravdu hodně. Je pořádně tvrdý a na dlani cítím, jak je horký. Na špičce penisu se mu začínají tvořit malé kapičky, což je další důkaz toho, jak moc je vzrušený.

Pohlédnu na něj a dívám se mu přímo do očí. Pak vyplážnu jazyk a opatrně ho olíznu.

Přivře oči slastí a napnou se mu svaly v těle, ale ruce nechává

volně podél těla. Pořád má všechno pod kontrolou; on, ne já. Začnu ho olizovat a Chris ze sebe vyrazí tichý, ale prudký vzdech. To mě povzbudí. Začnu ho sát, zatím si do pusy vezmu jen žalud, ale vím, že bude chtít víc.

Špičkou jazyka kmitám po spodní straně jeho nástroje a brzy se dostaví výsledek. Sklouzne rukou na moje temeno.

„Přestaň mě takhle dráždit,“ poručí mi drsně. „Vezmi si mě pořádně do pusy.“

Pohlaví se mi stáhne touhou. Líbí se mi, když mi přikazuje tenhle chlap. Sama toužím po sebekontrolě, ale když ji nade mnou převezme Chris, jsem vzrušená a připravená na cokoliv. Vidím, jak má svaly na nohou pořádně pevné.

Vypíná se proti mně a stisk jeho prstů v mých vlasech postupně zesiluje.

Už jsem pár ptáků kouřila, bůh je mi svědkem, že Michael chtěl, abych si před něj klekla každou chvíli, ale nikdy mě to nijak nevzrušovalo. Teď ovšem úplně teču, bradavky mám ztopořené a celé rozbolavělé touhou a prsa tak nalitá a citlivá, že si je sama začnu hladit, abych jim poskytla alespoň nějakou úlevu.

„Víc,“ poručí. „Hluběji.“

Zvýším tlak a on mi začne přirážet do pusy. V ústech najednou pocítím slanou chuť jeho spermatu. V té chvíli ze sebe Chris vyrazí dlouhé táhlé zavytí a začne se nekontrolovaně třást. Právě tenhle zvuk mě dostane, a i když se to zdá neuvěřitelné, skoro se udělám. Vzrušuje mě představa, že ho dokážu takhle uspokojit. Vychutnávám jeho sperma a poprvé v životě ho dobrovolně spolкну. Užívám si jeho tělesných šťáv stejně jako jeho slasti. Chci... chci ho tak, až to bolí.

Jeho tělo se uklidní a napětí v nohou mu poleví. Než si stačím

uvědomit, co se děje, zvedá mě na nohy a přetahuje mi košili i podprsenku přes hlavu. A pak najednou ležím na pohovce tváří dolů a on mi stahuje kalhoty. Boty mi ale nechá.

Přitáhne si mě k sobě a jednou rukou mě chytí za prsa, zatímco druhou vklouzne do vlhkého horka mezi mámi nohama. „Tobě se to líbilo.“

„Ano.“ Zní to jako zasyčení.

„Myslela jsi na to, až budu v tobě, Saro?“ Jeho prsty jsou najednou všude a dráždí mě na poštěváčku a – dobrý bože! – jsem v rozpacích z toho, jak blízko jsem zase orgasmu.

„Ano,“ snažím se mu říct, ale nevyjde ze mě ani hlásek.

Jsem... celá se stáhnou a pak mě přemůže slastná křeč.

Rozklepou se mi kolena, ale Chrisova ruka na mých prsou mě drží pevně. Všechno najednou zčerná a před očima se mi rozkomíhá hejno tmavých teček. Kolébám se v moři rozkoše, která omývá mé tělo. Ztratila jsem pojem o čase. Spolehnu se na Chrisovo objetí a jen pomalu si uvědomuju, že pořád mám kalhoty srolované kolem kotníků.

Chris mě hladí po pažích a pomalu mě položí na gauč a znovu mi natáhne kalhoty. Mám tváře v jednom ohni.

Odstoupí o krok, ale hned je zase u mě a přetahuje mi košili přes hlavu.

Pak mě vede k pohovce, posadí se a stáhne mě k sobě na klín. Opře si čelo o moje. Nevím, jak dlouho takhle sedíme, ale dokázala bych to vydržet navěky.

„Víš, že Rebeku v tom deníku mučili a pak se navždy ztratila, že ano?“

Stejně jako já, pomyslím si, ale nahlas neřeknu nic. Opřu se a

klidně ho sleduju. „Ano. A přesně to mě zneklidňuje, Chrise. Ty deníky znamenají víc než sex. Je v nich cosi hrůzostrašného. A taky mi v galerii říkají, že je někde na dovolené, zatímco celý její dosavadní život skončil v jedné skladovací kóji. To přece nedává žádný smysl. Něco se jí stalo a nikdo ji evidentně ani trochu nepostrádá.“

„Ty máš o ni opravdu strach.“ Nezní to jako otázka.

„Ano. To mám. Kdyby se mi něco stalo, chtěla bych vědět, že se o mě někdo zajímá.“

Objetí jeho rukou v mém pase zesílí. „V tom případě zjistíme, co se jí stalo.“

„My?“

„Ano, miláčku, my. Najmu soukromého detektiva.“

Úplně mě to ohromí. „Opravdu?“

„Jestli si opravdu myslíš, že se jí něco stalo, pak to budeme muset zjistit.“

Políbím ho. „Děkuju.“

„Poděkuj mi tím, že mi tu dovolíš zůstat přes noc.“

Objednáme si něco u Číňanů, nebo něco jiného, co máš ráda, a podíváme se na nějaký film.“

„Myslela jsem, že pojedeme k tobě.“

„Já si zase myslím, že ti udělá dobře, když budeš mít jistotu, že dnes večer je tvůj svět tady.“

„Ale můj byt ti nemůže poskytnout luxus, na jaký jsi zvyklý.“

„Jsi v něm ty, Saro, a na ničem jiném nezáleží.“

Dvacet osm

V pondělí ráno přispěchám do galerie vteřinu před začátkem pracovní doby a jen těžko se mi daří skrýt před ostatními úsměv, který mi hraje na rtech, když si slibuju: Nesmím se před prací sprchovat společně s Chrisem!

„Dobré ráno, Saro,“ pozdraví mě Amanda od svého stolu a vrhne po mně krátký zkoumavý pohled. „Dneska vypadáš úžasně. Rozepni si bundu a ukaž mi šaty.“

Sundám si drahou koženou bundu, kterou mi Chris věnoval v Napě, a předvedu své nové, světle růžové pouzdrové šaty od Chanelu. Jedna z mnoha položek v nákupních taškách od Chrise. Nesmírně elegantní, avšak jednoduché. Zamilovala jsem si je. Zastavím se před dveřmi, které vedou do kanceláří, přímo před jejím pracovním stolem.

„Ty šaty se mi moc líbí. Mají nádhernou barvu.“

„Děkuju,“ celá zářím. „Lichotka se takhle po ránu vždycky hodí.“

„Vypadáte výborně, paní McMillanová.“

Vidím, že za Amandou vyrostla Markova silueta v tmavém obleku s tenkým proužkem. Vypadá skvěle a sebevědomě, stejně jako vždycky.

„Děkuju,“ vypravím ze sebe a říkám si, proč se před ním cítím tak špatně. Poslední dobou se tak cítím často.

Markovy oči svítí čímsi, co by se u jiných dalo nazvat pobavením, ovšem na můj účet. „Ted’ můžete začít pracovní den hned dvěma lichotkami.“

„Doufám, že mi to přinese štěstí při prodeji v galerii,“ odvážím se odpovědět.

Sevře rty. „Jsem si docela jistý, že to tak bude. Pátečního

večírku se zúčastnil klient, který říkal, že jste mu slíbila prohlídku soukromé sbírky Rika Alvaraze. To je odvážný slib, paní McMillanová, a takové sliby vrhnou na vás i na mě špatné světlo, pokud zůstanou nenaplněny.“

A sakra. „Myslela jsem, že vzhledem k tomu, že se s Rikem dobře znáte a on tu vystavuje, mohli bychom ho přesvědčit, aby svolil k prohlídce.“

„V tom vám popřeji hodně štěstí, paní McMillanová.“

Mrknul na Amandu. „Seženejte si Rikovo číslo a vy, paní McMillanová,

máte

můj

souhlas,

abyste

působila

i v oddělení prodeje, což vás ovšem neosvobozuje od povinnosti vyplnit testy, které naleznete v ešvé e-mailové schránce.“ Otočí se, ale ještě se zastaví. „Pokud se vám povede zorganizovat tu prohlídku u Rika, uděláte na mě velký dojem.“

Dívám se z ním, jak odchází. Amanda se ohlédne přes rameno. „Ricco, Saro? Už ses s ním setkala?“

Cítím, jak mi z obličeje mizí krev. „Ne.“

Amanda hvízdne. „Představ si Marka a drogách. Je arogantní a dost emotivní a –“

„Už si ho dokážu představit.“ Zamířím ke dveřím do kanceláře a otevřu je.

Amanda se otočí na židli. „Tady máš Rikovu vizitku.“

Vezmu si ji a ona ještě šeptem dodá. „Ricco měl slabost pro Rebeku. To ona zařídila celou tu charitativní akci, ale od té doby, co odešla, Ricco nedal Markovi jediný obraz. Pokud ho znovu získáš, tak na Marka uděláš opravdu velký dojem.“

Rebecca. Je všude, kam se vrátím, ale teď cítím závan naděje v jinak beznadějně situaci. „Děkuju, Amando. Budu se snažit ze všech sil.“

Amanda se na mě usměje. „Do toho, Saro. Do toho, Saro.“

Sotva se usadím za svým pracovním stolem, už ve dveřích stojí Ralph, usmívá se a v rukách drží cedulku s nápisem DO

TOHO, SARO. Pak zase zmizí.

Zasměju se a rozhodnu se, že bych to měla zkusit napřímo a zavolat Rikovi, než mě opustí odvaha. Zvedám sluchátko

telefonu na stole, když mi zazvoní mobil. Vylovím ho z kabelky, a když uvidím, že mi přišla zpráva od Chrise, usměju se. Vzpomenu si, že jsem si včera večer přidala jeho číslo do svého telefonního seznamu.

Položím sluchátko a podívám se, co mi píše Chris.

Termin Hork a sprcha dnes nabral zcela nový význam.

Zasměju se a odepíšu. Stejne tak studena.

Pravda. Velk a pravda. Zvladla bys obed?

Už už chci napsat, že ano, ale pak si vzpomenu na Avu. Už neco mám.

Zrus to.

Je to lákavá představa, ale pak můj pohled padne na svíčku s růžovou vůní a já pomyslím na Rebeku. Doufám, že Ava by mi c ní mohla říct víc. Nemuzu.

To budu mít večer strasny hlad.

Pobaveně obrátím oči v sloup. Libi se mi, k dyz mas hlad.

Tak to se pok usim te nezk lamat. Vyzvednu te v osm.

Hodím mobil zpátky do kabelky a vytočím číslo na stolním telefonu. Takřka okamžitě se ozve Rikova hlasová schránka.

Zavěším. Je jasné, že budu muset pořádnou chvíli počkat, než to zkusím znovu.

V tu chvíli se ozve bzučák na mém pracovním stole a já zmáčknu příslušné tlačítko. „Paní McMillanová, dorazil váš první zákazník,“ sdělí mi Mark. „Snad na vás budu moci být hrdý.“

Ta výzva se mi moc líbí. „Určitě ano.“

MLčí o vteřinu déle, než by se slušelo. „Budu se těšit na to, až

se má víra ve vás potvrdí.“ Linka oněmí a já se zvednu.

Zatím je to dost dobrý den.

D o oběda s e m i povede prodat jeden obraz a zařídit rezervaci na další. Cítím se dobře. Ironií je, že volala Ava a chce se se mnou sejít u Diega a Marii.

Když vejdu do lokálu, najdu ji u stejného stolu, kde jsme s Chrisem minulý týden seděli i my.

„Saro!“ Okamžitě je na nohou. V černých přiléhavých šatech jí to moc sluší. Dlouhé černé vlasy jí splývají přes ramena. Vrhne se ke mně a uštedří mi drtivé objetí. Usoudím, že je vysazená na objímání stejně jako já. Cítím, že se z nás staly přítelkyně, i když se sotva známe.

Uvelebíme se na židlích a u našeho stolu se objeví Maria.

„Vítejte zpět, seoro Saro. Vidím, že jsme vás těmi pálivými papířkami neodradili.“

„Ne. Byla to Chrisova chyba, ne vaše.“

„Aha. T o j e pravda! Předpokládám, že v á s z a t u bolest patřičně odškodnil.“

Dám se do smíchu. „To si pište.“

Spráskne ruce dohromady. „Výborně. V t o m případě mají tyto dv ě pohledné dámy nárok n a tacos n a účet podniku, s omáčkou podle výběru.“

Ava vytáhne obočí nahoru. „Mám pocit, že jsem propásla nějakou dobrou historku.“

V rychlosti jí převyprávím okolnosti mé předchozí návštěvy. Vplujeme do nenucené konverzace. Prozradí mi všechny klepy ze sousedství a já pozorně poslouchám, jestli se v jejím vyprávění

někde neobjeví Rebecca, a snažím se ze všech sil obrátit náš rozhovor patřičným směrem.

Ava ztiší hlas. „A Diego jede do Paříže!“

„Ano. Říkal to Chrisovi v ten den, kdy jsme tu spolu byli.“

„Jede tam za nějakou holkou, studentkou, která tu byla na nějaké výměně a pravidelně sem chodila na jídlo. Jenže ona to brala jako rozptýlení, Saro. Setkala jsem se s ní. Mluvila jsem s ní. Diego ji chce požádat o ruku. Fakt mi to rve srdce.“

V Paříži se lidi chovají vždycky tak nějak moc romanticky a divně.“

Pomyslím na Ellu, které jsem se včera večer snažila dovolat, ale neměla jsem štěstí. „Musíš mu to říct, Avo.“

„Vyhodil by mě z restaurace, a já to tu mám moc ráda.“

Překvapeně zamrkám. Myslí o úplně vážně. O n a prostě dopustí, aby si tenhle chlapík nechal zlomit srdce, a to jen kvůli pár tacos? Budu si muset promluvit s Chrisem a zjistit, jestli by nedokázal Diega v jeho rozhodnutí nějak ovlivnit.

„A kromě toho,“ pokračuje Ava, „mám t u snad někoho soudit? Taky jsem si myslela, že ten pohledný chlap, se kterým randila Rebecca, je nějaký podvodník a že j i za chvíli odkopne. Snažila jsem se ji před ním varovat, ale ona se strašně rozčílila. Ahned nato se dozvím, že odjela a má se dobře, zatímco na jejím místě teď sedíš ty. Když se snažíš lidi varovat před těmi, s e kterými chodí, nemůžeš nikdy vyhrát. Prostě nemůžeš.“

Jsem z toho všeho zmatená. Nikdy jsem opravdu nevěřila, že by nějaký takový bohatý muž existoval. Teda vlastně, vždyť ten muž z Rebečina deníku je určitě Mark, ne? „Ty ses setkala s

mužem, se kterým Rebecca odjela na dovolenou?“

„Jenom jednou, ale i to mi stačilo, abych si na něj udělala svůj názor. Je sexy, to ano. Ne nadarmo má pověst hazardního hráče. Z a jednu noc strávenou s tímhle mužem bych klidně zabíjela. A nejsem si jistá, jestli vůbec na téhle planetě žije ženská, která by to s ním měla jinak.“

„Je to umělec?“

Zavrtí hlavou. „Nějaký investiční analytik z New Yorku, kterého potkala, když pracovala pro Marka. Je to Markův kamarád. Což samo o sobě něco znamená. Mark je chladný jako led a zároveň horký jako moje kafe. Ti, kteří hrají v jednom týmu, většinou drží při sobě a obvykle zůstávají sami. Nebo jako v tomhle případě ti, kteří spolu vydělávají peníze, jsou...“ Dá se do smíchu. „Já ti nevím. Teď mě nic chytrého nenapadá, ale oba tihle chlapi jsou pěkně na prachy. Dvě štiky v jednom rybníce.“

Hrají spolu? Uniklo jí něco, co mi říct nechtěla? Měla to být sexuální narážka? Má to snad znamenat, že tohle je ten muž z deníku a dělil se o Rebece s Markem?

Dorazí účet a my k němu přihodíme štědré spropitné.

Hovor o Rebece je však nadobro pryč. Nejradši bych si dala facku za to, že se mi nepovedlo zjistit jméno Rebečina přítele.

Cestou zpátky do galerie ještě nezávazně konverzujeme, ale jsou to jen zdvořilosti, nic víc. Souhlasím s jejím nápadem, že bych se mohla zítra u něj zastavit na kafe, a zamířím do své kanceláře.

„V kanceláři na tebe čeká překvapení,“ hlásí Amanda už z dálky.

„Co to je?“

„Překvapení,“ opakuje. „Běž se podívat.“

Dorazím ke dveřím a zkamením. Připadám si jako princezna, která konečně našla prince svých snů. Když se nadechnu sladké vůně květin, ucítím v břiše motýlky. Dopotácím se ke svému pracovnímu stolu. Nedokážu se přimět vzít do ruky vzkaz, který dorazil společně s květinami, a tak se usadím na židli a tiše zírám na dvanáct ještě nerozvinutých růžových poupat. Jen vykvést. Najednou mě napadne, od koho jsou.

Popadnu obálku a třesoucí se rukou z ní vytáhnu kartičku se vzkazem.

Pod růžovými k eři jsem si hrál na idioty, ale měl jsem štěstí, žeš tam se mnou byla ty.

Chris

Nemůžu popadnout dech. Ta kartička i slova jsou prostě dokonalé. Můj pohled padne na obraz s růžemi a opět mě vyděsí, jak moc jsou tyhle květiny spojeny s ní. Sáhnu po mobilu a chci napsat Chrisovi, ale pak si znenadání vzpomenu na další pasáž z deníku.

Občas je na mě hodně tvrdý a chce toho moc, ale díky němu se cítím v bezpečí. A jako bych byla někdo. Myslím, že jsem připravena odhodit svůj strach z věcí, které p o mně chce, a učinit další krok.

Tahle pasáž mě pronásleduje snad víc než ty růže. Děsí mě, jak moc jsou si podobné naše pocity: co ona cítila k tomu muži z deníku a co já cítím k Chrisovi. Ale nejsme jedna osoba. Chris není muž z Rebečina deníku. Nic na něj neukazuje. Leda ten štětec. Ale ne. Prostě ne. Chris to zkrátka není. I Ava říkala, že se s tím mužem setkala. Ví, kdo to je.

Můj stolní telefon spustí a já nadskočím leknutím. „Ten

zákazník z rána je zpět a chce dokončit svůj nákup,“ hlásí mi Amanda.

Hodím mobil do zásuvky svého pracovního stolu a rychle vstanu. Jsem ráda, že se můžu věnovat něčemu jinému než svým myšlenkám.

Jen co dokončím prodej, je u mě Amanda a sděluje mi, že Mark na mě čeká ve své kanceláři. Na kontě mám dnes už dva prodané obrazy, takže jeho požadavek tentokrát tolik nevyděsí.

„Zavřete dveře,“ poručím izpozasvého masivního pracovního stolu. „A posaďte se, paní McMillanová.“

No, udělat si pohodlí v Markově společnosti není zrovna jednoduchá věc. Říkám si, že jsem asi vyčerpala svoje štěstí s novým šéfem někdy ve chvíli, kdy jsem použila termín „kohoutí zápas“ a při posledním jednání v jeho kanceláři si odmítla sednout. No jo, a taky když mi můj milenec – skoropřítel – bůhví co vlastně Chris je – vyjednal provizi ve výši padesáti tisíc dolarů. Dospěju k názoru, že dnes bych radši měla držet pusku a dělat, co se mi řekne.

Jeho ocelově chladné oči si mě prohlížejí až příliš dlouho a já už už začnu mluvit, když konečně prohlásí: „Viděl jsem, že jste dnes dostala kytici květin.“

Áááha! Sakra, kam tenhle rozhovor spěje? „Ano.“ Říkám si, že nejlepší bude to dál nerozvádět, ale nedá mi to. „Je pěkné takhle začít pracovní týden a růže se perfektně hodí k tomu úžasnému obrazu, který jste nechal pověsit na stěnu mé kanceláře.“ Panebože. Mlč a už nic neříkej!

„Vyvozuji z toho, že pokračujete ve vztahu s Chrisem.“

I přes předchozí předsevzetí se musím bránit. „Nemám pocit,

že by se to jakkoli týkalo mé práce.“

„Ne?“

„Ne.“

„Ten muž vám vyjednal podíl na prodeji a vy nevíte, proč by měl být váš vztah k němu relevantní?“

Takže moje představa, že jsem odvrátila nebezpečí přímého úderu, je v háji. „Pokud jde o peníze –“

„Všechno je o penězích, paní McMillanová, a ačkoliv nemám žádný problém dobře vás zaplatit, současně od vás očekávám, že vás budu mít jen pro sebe, když se nacházíte na mém území.“

„Cože?“ Srdce mi divoce bije v hrudi. „Nechápu, co to má znamenat.“

Otočí ke mně obrazovku monitoru svého počítače, klikne na tlačítko Play a mně div nevyskočí srdce z prsou, když uvidím záznam z bezpečnostní kamery. Jsme na ní já s Chrisem u vchodu na záchody. Chris se mě dotýká. Chris mě líbá.

„Dost!“ Zasyčím a mám co dělat, abych nevyskočila ze židle.

Stiskne jakousi klávesu. „Opravdu dost.“

„Toto bylo naprosto nevhodné a už se to nebude nikdy opakovat,“ pospíším si se slibem.

„To máte pravdu. Nebude. Aby bylo jasno, Saro, tohle je moje galerie, a když jste tady nebo se věnujete práci pro mě, patříte mně, a ne Chrisu Meritovi.“

„Patřím?“ opakuju po něm.

„Patříte. Na to si můžete klidně vsadit, vsadit si na mě, a ne na Chrise. A pokud jste si myslela, že nevěděl, že tam je kamera, a že se mě tím nesnažil vyvést z míry, tak se zkuste zamyslet

ještě jednou.“

Chris věděl, že tam jsou bezpečnostní kamery? Srdce mi puká ze všeho, co by tahle informace mohla znamenat. Chris věděl, že je tam kamera. Tohle je jeho život, jeho svět. Měla jsem si to uvědomit dřív. Vždyť jsem si to uvědomovala!

„Omlouvám se.“ Chci se mu začít vymlouvat na to, že za všechno může vypité víno, ale bojím se, že by si pomyslel, že alkohol je další problém, který u mě bude muset řešit.

„Víckrát vás už nezklamu.“

Pozorujemě svýma tvrdýma, vypočítavýma očima snad celou věčnost. „Paní McMillanová. Uklidněte se. Jsem na vaší straně. Nechci vás vyhodit.“

Nechce mě vyhodit. To je dobře. Přesně to totiž chci.

Přikývnu, ale pořád jsem jako na trní.

„Uklidněte se, Saro.“ Zní to jako rozkaz.

Chci ho poslechnout. Chci mu dokázat, že stojím za ten risk, že jsem dobrý zaměstnanec, ale adrenalin mě udržuje v napětí. Zhluboka se nadechnu a pak pomalu vydechuji.

Napětí pomalu odchází z mého těla. Pohodlně se opřu.

„Všechno je v pohodě,“ řekne Marka v jeho hlase zazní něžnost, jakou jsem tam nikdy neslyšela. „Čeká nás spolu zářná budoucnost.“

„Opravdu?“

„Ano. Já vám věřím, jinak byste tady nebyla, ovšem zároveň je mou povinností chránit vás i tuto galerii. Musíte pochopit, že umělci dovedou být pěkní manipulátoři. Klidně použijí představu speciální prohlídky, třeba takové, jakou chcete pro Rikovi, proti

vám. Musím hned teď vědět, zda si uvědomujete, že pro práci v téhle galerii nepotřebujete nic víc než být takovou profesionálkou, jakou jste. O nic se neprosíme a vy sebou nenecháte manipulovat. Tečka.

Konec. Tihle umělci vědí, že tyhle hnusné věci já nesnesu, a dokud budou mít pocit, že patříte mně, budou věřit, že vy jste také taková. Takže když řeknu, že patříte mně, Saro, myslím tím, že mi opravdu patříte.“

Patřím mu. Jeho volba slov se mi moc nelíbí, ale v tomhle stavu si stejně nevěřím, že bych dokázala věci objektivně posoudit. Můj pohled padne na nástěnnou malbu za Markovými zády, jejímž autorem je určitě Chris. Opravdu se mnou manipuloval? Použil mě ve svém boji proti Markovi?

Není to poprvé, kdy mě to napadlo.

„Je mezi námi jasno, Saro?“ naléhá na mě Mark.

Moje pozornost se stočí zpět k Markovi a já pohlédnu přímo do jeho ocelových očí, které nabízejí ochranu, dobrou práci, budoucnost. „Ano. Jasno.“

Zbytek konverzace si vůbec nepamatuju. Ale ve vteřině, kdy dosednu na židli z a svým pracovním stolem, popadnu mobil a napíšu Chrisovi zprávu. *Tu večeri musím zrusit.*

A pak mobil vypnu.

Dvacet devět

Zbytek dne se strašně vleče a já jsem z Chrise úplně hotová. Zraněná, naštvaná a zmatená – cítím všechno najednou a ještě víc. K konci pracovního dne sedím v kanceláři a snažím se soustředit na práci. Vůbec mi to nejde. Ba co hůř, čekám, že mi Chris bude volat přes ústřednu, a on nevolá. Evidentně ho ta

zrušená večere zase tolik netrápí a já si nemůžu pomoci a podezírám ho, že věděl o tom, že moje ponížení musí přijít každou chvílí. Docela si dokážu představit, že se mu Mark postaví tváří v tvář.

Jenžemohl by m ě Christa khle úmysln ě nechat sv ěmu osudu, jako to u ělal? A on to u ělal! Chris je p řl ěiř intelligentn ěi, aby si neuv ědomoval, co d ělá, a nap ět ěi mezi n ěm a Markem je p řl ěiř z řejm ěe, aby se dalo ignorovat. Jsem pouh ěy žeton ve h ře a nel ěb ěi se mi, jak moc tahle situace bol ěi. Nel ěb ěi se mi, že jsem dopustila, aby se moje mal ěe dobrodruřstv ěi zvrhlo v srdce bol.

Pak je kone ěn ěe osm a moje nervozita dos ěáhne vrcholu.

Z śstanu sed ěet u sv ěho pracovn ěiho stolu. Co kdyř n a m ě Chris ěek ěa venku? A co kdyř ne? nařept ěv ěa mi v hlav ěe jin ěy hl ěasek. Za ěin ěm pochybovat o sv ěm rozhodnut ěi vypnout mobil. Mořn ěa by bylo lepř ěi promluvit si s Chrisem a jasn ěe mu ř ěct, že je mezi n ěmi konec. Spr ěvn ěe. Prost ěe to ukon ěit. To by m ěla b ěyt hra ěka. Jenže j ěa jsem zbab ělec, kter ěy mu nedok ěže zavolat a kter ěy bude ur ěit ěe souhlasit se vř ěm, co druh ěa strana navrhne. Jsem d o n ěj bl ězen. Ano, p řesn ěe tak to je. Bl ězen. P o tom pon ěiřen ěi s videem z bezpe ěnostn ěi kamery uř ě nic jin ěho ani b ěyt nechci.

Ve ětvrt n a dev ět se ve dve ř ěch objev ěi Mark. Nem ěa sako a prv n ěi dva knofl ě ěky od kořile m ěa rozepnut ěe. P řesto se mu po ř ěad da ř ěi vypadat jako kr ěal korpor ěatn ěiho sv ěd ěn ěi, j ěmř by ěht ěl b ěyt kařd ěy p ěn a po n ěmř touř ěi kařd ěa d ěma. Kařd ěa krom ěe m ěe.

Op řes e o z ěrube ěn dve ř ěi. „Nen ěi n a ěase j ět dom ěu, pan ěi McMillanov ěa?“

„Z d śvod śu, o nichř bych rad ěji poml ěela, bych dnes opravdu r ěda pracovala p řes ěas.“

Zcela ignoruje mou poznámku o předchozím incidentu.

„Nelíbí se mi představa, že bych vás tu měl nechat o samotě.“

„Máte tu kamery.“

Dá se do smíchu, což je u něj dost vzácná věc. I když je to vzhledem k mému chování podivné, vypadá, že se vůči mně chová daleko uvolněněji. „Dobrá poznámka,“ přizná mi zásluhy a odrazí se od dveří. „Jste pohotová, paní McMillanová, a vidím, že klienti na vás reagují pozitivně.“

Nechám vás pracovat, ale mohla byste si přejet autem dopředu, abyste pak nemusela sama na parkoviště, co říkáte?“

Taxíky pro personál pro ochutnávkách, starost o moje bezpečí, řeči o tom, že se mnou někdo manipuluje. Mark je tvrdý a náročný, ale já ho začínám vnímat jako dobrého šéfa, jako někoho, kdo se snaží i pomoci někam to v tomto světě dotáhnout. „Už jsem si přeparkovala před hodinou, když odcházela Amanda.“ A taky proto, že jsem věděla, kde ho Chris bude hledat.

„Tak tedy dobrá, v tom případě půjdu. Nicméně pamatujte, že jak jednou odejdete z budovy, bezpečnostní zámky se automaticky uzamknou. Nedostanete se zpět.“

„Ano. Víím o tom. Až budu odcházet, dám si pozor, abych na nic nezapomněla.“

„Takže víte vše. Mimochodem, v těch vinařských testech jste uspěla na výbornou. Udělala jste na mě dojem.“

„Celý víkend jsem pilně studovala.“ A taky měla dost práce se zamilováním se do malíře, kvůli kterému mám teď v břiše křeče.

„Jet o vidět.“ Ukážen a květiny a v e tváři s e m u mihne úšklebek, jaký jsem u něj ještě neviděla. „Když už nic jiného, má docela vkus na kytky.“ Nedopřeje mi čas na odpověď.

„Dobrou noc, paní McMillanová.“

„Dobrou noc, pane Comptone.“

Bez hnutí poslouchám, jak chodbou znějí jeho kroky a postupně slábnou. Zírám na květiny, které celý den tak dráždily moje smysly a připomínaly mi Chrise. Pak se natáhnu pro kartičku, ale hned ucuknu. Romantické řečičky na kusu bílého kartonu nenapraví, co mi udělal. Spíš to vypadá, že celý víkend i ty květiny měly sloužit jako zástěrka jeho skutečných úmyslů. Neúprosný hlas logiky se pustí do vpravdě gladiátorského souboje s hlasem mého srdce.

Vždyť tě uvedl do tohoto světa. Prozradil ti věci, které jiným neřekl. Zaskřípu zuby a připomenu si, že jeho tajemství bylo odhaleno náhodou, když ho Mike nachytl nepřipraveného.

A já jsem prostě byla na správném místě ve správnou, nebo jak podezírám Chrise, možná v e špatnou chvíli. Ale na druhou stranu tě vzal na setkání se svými kmotry.

Nejsem si jistá, jak dlouho tam sedím a bojuju sama se sebou, ale na konci se cítím zmlácená jako boxer po direktu.

Každické nervové zakončení odhalené a podrážděné. Ale pak se nějak oklepu a natáhnu se po telefonu. Snažím se být produktivní. Už asi po desáté vytočím Rikovo číslo v naději, že večerní čas je lepší. Opět se dostanu jen d o hlasové schránky. Hm. Zajímalo by mě, jestli má vůbec veřejné číslo.

Sáhnu p o mobilu a podívám s e n a černý displej. Hořím touhou ho zapnout a zjistit, jestli mi Chris už odpověděl.

Proč mě ale vůbec zajímá, jestli mi odepsal? Zahrává si s mým životem i kariérou. Logika znovu vystrčí svou rozumnou hlavu a připomene mi, že touthle stezkou jsem se v životě už jednou vydala. Podruhé to nezvládnou. A ani nechci.

Vrátím mobil zpátky do kabelky a ze zásuvky pracovního stolu vytáhnu několik papírů s poznámkami, které jsem si dříve udělala o Rebece. Na jednom z nich je telefonní číslo správce budovy, v které měla byt. Respektive si to alespoň myslím.

Mrknou a stolní telefon a chvíli uvažuji, že bych mu zavolala, ale nakonec se rozhodnu jinak. Poučil mě záznam z bezpečnostní kamery. Nesmíš zapomenout, že Mark je tím mužem z Rebečina deníku. Taky si uvědom, že Rebecca je pořád nezvěstná a ty sis z Marka udělala hrdinu, protože Chris ranil tvoje city. Veškeré moje pátrání po Rebece musí probíhat mimo budovu galerie. Budova, o které je řeč, není tak daleko a zítra se tam můžu stavit cestou na oběd.

Pořád ještě nejsem připravena vrátit se do svého bytu, který zeje prázdnotou, ani ke svým zmučeným myšlenkám, a tak se začnu probírat hromádkou dokumentů, které mi na stole přistály v průběhu dne. Jsou v nich informace o lidech, kteří si v galerii za poslední rok pořídili nějaký obraz. O půl hodiny později už mám celou složku seřazenou podle nadějnosti jednotlivých kontaktů, přičemž každý z nich jsem si pečlivě opoznámkovala.

S úderem deváté hodiny večerní cítím, že už nemohu dál odkládat nevyhnutelnou cestu ke svému autu i návrat do prázdného bytu, který překypuje vzpomínkami na Chrise.

Vezmu kabelku a kufřík, přehodím si popruhy přes rameno a s koženou bundou od Chrise v ruce se na moment zastavím u vchodových dveří galerie. Pevně sevřu víčka a nejsem si jistá, jestli se víc bojím toho, že by venku mohl stát Chris, nebo toho,

že by tam třeba nestál. Možná tohle všechno neprovedl schválně. Možná jsem jen příliš rychle učinila nějaký závěr. Znechuceně nad sebou obrátím oči v sloup.

Když přijde na toho chlapa, hned se mi rozklepou kolena.

Narovnám záda a vyjdu do chladného večerního vánku.

Dám si pozor, aby za mnou zaklaply vchodové dveře.

Rozhlédnu se nervózně po ulici a pozorně zkoumám všechna zaparkovaná auta i náhodné kolemjdoucí, ale Chrise nikde nevidím. Zaplaví mě zklamání. Hořce se zasměju do větru při pomyslení na zklamanou naději, že by snad mohl přijít, že by se o mě chtěl poprat, že by mi chtěl dokázat, jak moc jsem se v něm zmýlila. Zahnu ostře doleva a vyrazím vzhůru do kopce ke schovanému místečku, kde jsem odpoledne zaparkovala svoje auto. Celou dobu se ohlížím přes rameno.

Teda Saro, ty jsi fakt vadná! Chceš ho i přesto, že z tebe málem udělal hvězdu filmů pro dospělé!

Přejdou dva bloky a pak zahnu kolem nároží. Najednou je přede mnou ulice, která před setměním kypěla životem, ale teď působí přízračně opuštěným dojmem. To nebylo v plánu.

Přidám do kroku a lovím v kabelce klíčky. Když jsem zhruba uprostřed bloku, spatřím svoje auto a zkamením. Srdce mi v hrudi bije jako o závod. Hned vedle mého auta stojí naleštěné Porsche 911. Zachvátím mě snad veškeré emoce, které na světě existují. Kdybych to měla definovat jako vnitřní konflikt, byl by to ještě eufemismus. Srdcem i začne bít jako zvon, tvrdě a intenzivně, až mi zaléhá v uších.

Nějak se mi povede znovu vykročit směrem k autu.

Mentálně se obrňuju a říkám si, že musím být silná, že se

tváří v tvář Chrisovi nesmím sesypat. Slabost se nepovoluje.

Chris obejde kapotu auta a vykročí směrem k e mně. V jeho chůzi rozpoznám útočný styl predátora. Vypadá úžasně, delší vlasy mu vlají divoce kolem obličeje. Džíny a motorkářské boty jsou tak sexy! Zdůrazňují linie jeho vypracovaného těla. Nesnáším se za to, jak moc po něm toužím.

Konečně v e mně vybuchne žhavý vztek. Nedopřeju mu šanci, aby sám začal s konfrontací, a sama okamžitě vypálím: „Tys věděl, že v galerii jsou nainstalované bezpečnostní kamery, ale bylo ti to jedno. I přesto jsi mě opřel o zed' a líbal jsi mě. Chrisi, on mě donutil dívat se na záznam. Jak jsi mi to mohl udělat?“

Zakleje a podrbe se ve strništi na tváři. „Kurva práce, on ti fakt pustil ten záznam?“

Neslyším od něj, co bych chtěla, totiž že by to snad chtěl všechno popřít, a hrudník se mi bolestivě sevře. „Jo. Donutil mě se na to dívat. Mám pravdu? Věděl jsi, že v galerii jsou kamery?“

Projede si rukou vlasy a světlo z pouličních lamp si pohrává s pohlednými, avšak zmučenými rysy jeho tváře. Až příliš zmučenými. On to věděl. Vidím mu to na očích.

„Když jsem tě líbal, nemyslel jsem na žádné kamery, pokud ti jde o tohle, Saro.“

Jenže mně to nestačí. „Ale věděl jsi to.“ Nenít o o de mě otázka. Je to konstatování skutečnosti.

„Myslel jsem na to potom, to ano.“

„Proč jsi mi nic neřekl?“

„Už tak sis dělala dost starostí se svou prací.“

„To není žádná odpověď. Řekni mi, žes to neudělal schválně.“

Řekni mi to, Chrisi. Potřebuju to slyšet.“

„Neudělal jsem to schválně, Saro.“ Jeho hlas zní tiše, zoufale a přesvědčivě, jak jsem tolik moc chtěla. „V té chvíli,“

pokračuje, „jsem nedokázal myslet na nic jiného než na to, jak moc po tobě toužím. To ty za to můžeš.“ Pak sevře rty, až mu zbělí. „Ale na druhou stranu ti nechci lhát a povídat ti, jak je mi líto, že to viděl. Vlastně jsem doufal, že si toho sakra všimne.“

Stejně tak mi mohl do prsou vrazit dýku. „Protože jsem jen nějaký pěšák ve tvé hře proti Markovi?“ V krku mám knedlík a mluvím zajímavým tónem. „Tak o tohle ve skutečnosti jde, Chrisi? Nebo jsi chtěl, aby mě Mark vyhodil z práce?“

„A proč bych tě potom asi bral do Napy a pomáhal ti splnit jeho směšné požadavky?“

„Kvůli penězům, které můžeš postrádat? Kvůli nějakému sporu s Markem?“ Teď znám pro změnu uštěpačně a trpce.

Taky se tak cítím.

„Tohle si nezasloužím, Saro, a ty to dobře víš,“ zasyčí hlasem plným vzteku nad mými obviněními.

Kdesi hluboko v sobě toužím po tom, aby jeho vztek něco znamenal. Chci mu důvěřovat, ale v téhle chvíli nevěřím ani sama sobě. Nedůvěřuju vlastnímu úsudku. „No, tak pokud jsi chtěl, aby mě Mark vyhodil, tak ti to nevyšlo. Mark mi slíbil, že m ě bude chránit a naučím ě všechno o světě obchodu s uměním.“

„Chránit.“ Zní to tvrdě a bezvýrazně. Ale jeho tělo sebou trhne v záchvatu náhlé příkrostiti. „Chceš, aby tě Mark chránil, a mně přitom říkáš, že o moji ochranu nestojíš?“

„Já chci jen dobře dělat svou práci.“

„S Markem ale nejde o práci. Ne v tvém případě.“

„To nemůžeš vědět.“

„Vždyť jsi sama četla ty deníky, Saro. Sakra práce, s kým si myslíš, že Rebecca hrála ty svoje BDSM hry? Můžeš vzít jed na to, že Ralph to nebyl.“

„Byl to muž, se kterým je teď na dovolené.“

„Takže teď je na dovolené? Ještě včera večer ses bála, že je mrtvá.“

„To jsem nikdy neřekla.“

„Ale naznačila jsi to.“ Zhluboka se nadechne. „Víš co? Je na čase, abys zjistila, jak se věci doopravdy mají, miláčku.“

Popadne mě za ruku. „Pojď se mnou.“

Vzepřu se. Chris zmáčkne tlačítko na dálkovém ovládní a dveře jeho auta se otevřou. „Nastup do toho pitomýho auta, Saro, nebo přísahám, že tě chytnu a posadím tě do něj sám. Sama se přesvědčíš, kdo, nebo co je Mark zač.“

A přestaň mi namlouvat, že to sama dávno nevíš.“

„A vzhledem k tomu, že podle tvého vlastního prohlášení jsi ještě horší než Mark, nejspíš teď poznám i všechna tvoje temná, špinavá tajemství. Je to tak?“

Chris zatne dolní čelist. „Přesně tak.“

Emoce ve mně bouří, ale prvotní vztek pomalu mizí.

Žaludek mi stáhne nepoznaný pocit. Strach. Teď nastane to velké odhalení, které mě donutí dát se na útěk, jak on sám věří.

Vykročím k autu a nasednu.

Třicet

O pět minut později má pocit, že temné stíny, které vládnou interiéru Chrisova porsche, nejsou ani zdaleka tak dusivé jako ticho, jež mezi námi panuje. Za celou cestu jsme nepromluvili ani slovo, a to mě ubíjí. Užívám se vinou nad svým tvrdým odsouzením Chrisovy osobnosti. Byl k mně dost upřímný, aby mi přiznal, že ani trochu nelituje toho, že Mark viděl ten záznam z bezpečnostní kamery. Vlastně v sobě našel i dost upřímnosti k tomu, aby mi řekl, že mnou nijak nemanipuloval, aby ten záznam vůbec vznikl.

Zírám z okna, ale na nic se nesoustředím. Cítím Chrisovu přítomnost: je blízko, zároveň docela daleko, ale dost blízko na to, abych se ho mohla dotknout. Trnu očekáváním.

V myslích přehrávám dotek jeho úst na mých rtech i na intimnějších částech mého těla. Laskání mých nader i souhru jeho prstů v mém rozkroku.

Ale ticho mezi námi dále bobtná. Míříme směrem ke Golden Gate Bridge, do exkluzivní čtvrti, jíž dominují stromy, zeleň, výhledy na oceán a sídla s cenovkou, na níž je cifra, kterou nelze vyslovit, aniž by si člověk pomyslel, že se tady někdo zbláznil. Zato tu zcela chybí nákupní vozíky a pohled přes střechy domů.

Naším cílem je exkluzivní čtvrt' Coe Hollow, o které jsem zatím jen slyšela, ale nikdy jsem neměla tu čest se tam podívat. Chris zastaví před obrovským vjezdem do jedné vily a na číselníku otevírání vytuká bezpečnostní kód. Tenhle dům mu taky patří? Podívám se na jeho profil a otevřu pus, že se zeptám, ale hned poznám, že je nepřístupný jakékoli diskuzi. Brána se otevře a my pojedeme po dlouhé příjezdové cestě k zámečku, který evidentně obklopují kilometry pozemků.

„Co je to za místo?“ zeptám se konečně, když se objeví budova se štukovanou omítkou, neboť už nedokážu potlačit

zvědavost.

„Privátní klub,“ odvětlí, aniž by se na mě podíval, a obratně zatočí kolem středového kruhu a zastaví přímo před vchodovými dveřmi.

Dveře od auta mi otevře muž v černém obleku, jemuž z ucha visí sluchátko. Chris obejde svou devětsetjedenáctku a hodí muži klíčky od vozu. „Rád vás vidím, pane Merite,“

privítá ho muž. „Už jste tu nějakou dobu nebyl.“

Chris ale nevypadá, že by byl v nějak přehnaně srdečné náladě. „Nechte mi auto vepředu. Nebude to dlouhá návštěva.“ Přistoupí ke mně a sundá mi z ramene popruh kabelky. „Nech si to v autě,“ přikáže a předá ji bezpečnostní službě. Chci protestovat, ale hned tu myšlenku zapudím, když uvidím, že mě muž počastuje pohledem plným nesouhlasu. Vzápětí se mu na rtech usadí úsměšek, jako kdyby věděl něco, co já ještě ne. Samozřejmě že něco ví, což je na každý pád hodně nepříjemné.

„A tak ty bundu,“ dodá Chris a už mi stahuje bundu z ramen. V téhle chvíli nemám jak oponovat, a tak ho nechám, aby ji dal muži, který už drží mou kabelku.

Vezme mou ruku do dlaně a ten dotek mi projede po paži vzhůru. Cítím, jak je napjatý, a myslím, že se cítí stejně jako já. Nevěnujem i jediný pohled a já se uvnitř chvěju nervózním očekáváním.

Vydáme se po několika schodech nahoru k rudým dvoukřídlým dveřím. Zhruba v půlce schodiště mi Chris řekne: „Nejsi člen klubu, což znamená, že nesmíš s nikým promluvit ani slovo a musíš být neustále po mém boku.“

Sjede mě nepřístupným pohledem. Je to vlastně poprvé, co se na mě podívá od chvíle, kdy jsme přijeli. „Tím myslím opravdu

s nikým, Saro.“

„Tak... jo.“ Páni, kde to vlastně jsme?

Dveře se samy otevřou. Ve vchodu se objeví další muž v černém obleku s vysílačkou v uchu a Chris se ani neobtěžuje s pozdravem. „Soukromý pokoj.“

„Lví pelech je volný.“

Lví pelech? Proč to nezní nic moc?

Chris přikývne a společně vejdemo do domu. Ohromímě vysoké stropy, drahé obrazy na stěnách a točité schodiště, které je celé pokryté orientálním kobercem se složitým vzorem. Tohle místo je nadmíru elegantní, určené pouze elitě, což by ostatně člověk očekával i vzhledem k umístění v luxusní čtvrti; vůbec nepůsobí nijak strašidelně.

Zahneme do dlouhé chodby po naší pravici a mě znovu zachvátí nepříjemný pocit podobný tomu, který jsem měla v hotelu. Pod nohama se nám rozprostírá vkusný koberec a my míjíme jedny dveře za druhými.

Chris se zastaví u dveří na konci chodby a na klávesnici na stěně vyťuká bezpečnostní kód. Tohle místo dobře zná a oni tu znají jeho. Moje předtucha se opět důrazně hlásí o slovo.

Chris otevře dveře a mávne rukou, ať jdu dovnitř; než však stačím vstoupit, chytne mě za loket. Má tvrdý pohled a zaťatou čelist. „Saro, musíš vědět dvě věci. Odejeme v okamžiku, kdy si řekneš. Tenhle podnik vlastní Mark.“

Tak proto ta nevraživost mezi nimi! Určitě to bude tím.

Ztěžka polknu. „Rozumím.“

„Nebude se ti líbit, co tady objevíš.“

Podobná slova jsem už o d něj slyšela, takže teď jde jen o jejich potvrzení. Tohle je tedy to tajemství, které přede mnou skrýval. To vědomí mi dodává odvahu. „Řekla bych, že to brzy zjistíme.“

Dívá se na mě bez hnutí, jeho ruka pevně svírá moje rameno a nevypadá to, že by mě chtěl jen tak pustit. „Budeš mě muset pustit, pokud mám jít dovnitř, Chrisi.“ Stisk pomalu povolí a já vkročím dovnitř.

Ovane mě studený vzduch. Místnost spoře osvětlují lampy, v jejichž tlumeném svitu si prohlížím interiér. Pomalu vstřebávám, co vidím, a je toho namě nějak mnoho najednou. Ruka mi instinktivně vyletí k hrdlu.

Pomě pravé straně stojí na podstavci masivní dřevěná postel, do jejíhož čela jsou instalována velká stříbrná pouta.

Na stěně vedle postele se nachází panel, na němž visí biče, řetězy a různé další věci, které jsem nikdy v životě neviděla.

Po mé levici je další pódium, na němž se vypíná jakýsi oblouk a na něm další pouta.

Chris stojí za mnou a já cítím na krku jeho horký dech. Ale ani se mě nedotkne. Ukáže směrem k pohovce, která stojí před čímsi, co připomíná velkoplošnou obrazovku.

„Dnes se budeme jen dívat. Nechceš si sednout?“

Přejdu k opěradlu kůží potaženého gauče, ale sednout se mi nechce. Zaryju prsty do měkkého materiálu opěradla a trochu se opřu, protože cítím, že mám slabá kolena. „Radši budu stát.“

Chris si stoupne vedle mě. „Jak chceš. Budeš svědkem skupinové zábavy, která se bude přenášet živě z jiné části tohoto podniku.“ V ruce se mi najednou objeví dálkové

ovládání a obrazovka ožije.

Když uvidím, co se na ní děje, zalapám po dechu. Na vyvýšeném stupni uprostřed pódia je ke sloupu přivázaná zcela nahá žena. Kolem sedí publikum, všichni mají masky na obličejích.

Před ženou přechází muž v kožených kalhotách a vypadá to, že v ruce má jezdecký bičík. Odpovídá popisu, který jsem našla v jednom z Rebečiných deníkových záznamů, ale úplně jistá si nejsem. Dráždí ji koženým koncem bičíku na bradavkách. Žena sténá a ve tváři se jí zračí vzrušení.

Rozkoš. Cítím rozkoš a já ke svému údivu cítím, že moje tělo začíná reagovat na to, co vidím, a v podbřišku se mi rozlévá horkost.

Bičík se přesune níže a já konečně vidím, že jeho konec je plochý a na konci roztřepený. Laská ji s ním břicho a pak zajede mezi nohy. Potom k ní přistoupí blíž a začne třít kožené věčko v jejím rozkroku a tahat ji za bradavky.

Najednou jsem mokrá mezi nohama a celá roztoužená, ale cítím se trochu trapně. Žena znovu zasténá, načež muž ztuhne a nevypadá ani trochu potěšeně. Ustoupí od ní a už se jí nedotýká ani rukou, ani bičíkem.

Obejde ji a zastaví se za jejími zády. A pak k mému údivu ji tvrdě šlehne bičíkem. Nadskočím úlekem a zalapám po dechu. Začne ji uštědřovat rány v rychlém sledu, a pane bože, vypadá to, že ji vůbec nešetří!

Otočím se ke Chrisovi. „Vždyť ji to musí bolet!“

„Ale ona po tom touží a on je dost zkušený, aby poznal, kde jsou její hranice. Kdyby to bylo moc, žena pronese svoje bezpečnostní heslo a on toho okamžitě nechá.“

Zamrazím ě n a zádech, kdy ů s i uvědomím, ů e nahlíŹím hluboko pod pokliĹku toho, Ĺeho jsem svědkem.

„Dívej se, Saro.“ J et o rozkaz pronesený tichým, ale důrazným hlasem nepřipouštějícím odpor. „Musíš pochopit, ůe přesně tohle po tobě chce Mark.“

Jen ůe tohle není o Markovi. Tohle je o Chrisovi a obrátí to mou pozornost zpět k obrazovce.

Na pódiu je teď jiný muž, v ruce drŹí jakousi rákosku. Když ůenu poprvě uhodí, jen syкну. ůena se nakloní kupředu.

„Dost!“ zakřičím a otočím se. Chrisovy pa ůe m ě okamŹitě obejmou. „Dost. U ů jsem toho viděla dost.“ Tohle je mnohem víc, než co bylo v těch denících, mnohem víc, než snesu.

„Chci pryĹ. Hned teď.“

Pořád je slyšet, jak ta ůena křičí. Chris mě tiše pozoruje, ale televizi nevypne. Ve tváři má tvrdý výraz a pohled studený.

Takový jsem u něj ještě neviděla. „Tak ůe teď u ů víš, proč jsem chtěl, a b y Mark věděl, ů e j s i m i m o j e h o d o s a h ? P r o Ĺ j s e m p r o h l á s í l , ů e j s i p o d m o j í o c h r a n o u ? “

Beze slova na něj zírám a sleduji linie jeho pohledné tváře.

Hledám v nich stopy toho něžného usmívajícího se muže, kterého tak dobře znám, jen ůe teď ho nemů ůu zaboha najít.

„Tohle je Markův klub, ovšem ty jsi tady členem.“

„To je pravda.“

„Ty... taky tady biješ ůeny?“

„Tohle není bití, Saro. Je to určitá forma rozkoše. Někomu to pomáhá dosáhnout výšin, které potřebuje k uspokojení.“

Žaludek se mi stáhne nervozitou. „A ty víš, jak na to?“

„Ano.“

„A líbí se ti, když to můžeš někomu dělat?“

„Chápu jejich potřebu.“

„Jakou potřebu? Jak je možné, že někdo může mít potřebu cítit bolest?“

„Je to jako droga. Cesta, jak necítit nic jiného.“

„To chceš říct, že se ti líbí, když cítíš bolest?“

„Potřebu, Saro, ale nelíbí se mi. A vůbec, tohle se týká minulosti.“

„Co to znamená?“

„Bývaly doby, kdy mi jediné tohle pomohlo přežít do dalšího dne.“

„A teď?“

„Teď už to tak často nepotřebuju.“

„Necháš se svázat nějakou ženskou a dovolíš jí, aby ti tohle dělala na veřejnosti?“

„Ne. Dávám přednost soukromým klubům.“

Klid, který jsem si tak pečlivě udržovala, se začíná vytrácet. Opřu se do něj. „Chci pryč.“

Drží mě pevně. „Myslíš jako utéct odtud někam pryč?“

„Sakra, Chrisi, řekl jsi, že můžu odejít, kdykoliv budu chtít.“

Jeho ruka mě chytne v zátylku a přitáhne si mě blíž. „A ty jsi říkala, že nebudeš chtít utéct.“

„Já jen... prostě potřebuju pryč, Chrisi. Hned teď.“

Prudce ode mě ustoupí. Vyzařuje z něj bolest a jistá část mého já hoří touhou jít k němu a obejmout ho. Říct mu, že bych ho a si mohla milovat, ale nemůžu se spolehnout, že muž, kterého jsem poznala, nebude stejný jako ten, který patří sem, na tohle místo.

„Vezmi mě k mému autu, prosím.“

Pozoruju ho. Má naprosto nehybný výraz a pořád ledově chladné oči. Cítím, jak se přede mnou zavírá. Nebo možná se teď odvracím já od něho. Mám v duši velký zmatek a třesu se po celém těle. Zmáčkne tlačítko na dálkovém ovládání a obrazovka zčerná. Pak ho hodí na zem a vykročí směrem ke dveřím. Ani se mě nedotkne. Cesta chodbou trvá snad celou věčnost. Nedívám se na muže v oblecích, nechci vidět, jak se jim v očích určitě odráží výsměch. Brzy opět sedíme v neosvětleném autě a mezi námi vládne neproniknutelné těžké ticho. Jsem úplně mrtvá, nedokážu zformovat kloudnou myšlenku. Vše vidím jako v oparu. Chris zaparkuje svoje auto hned za mým.

„Pojeď se mnou domů,“ překvapí mě. „Pojeď se mnou domů a dej mi příležitost ti to všechno vysvětlit, Saro.“

Poprvé v životě mě bolí n a prsou. „Nemůžu být taková, jakou bys mě potřeboval.“

Otočí se ke mně a už už se mě chce dotknout, ale zaváhá a nakonec nechá ruku klesnout. „Ty jsi přesně to, co potřebuju. Díky tobě se cítím naživu, Saro.“

Když uslyším vlastní slova, stáhne se mi hrdlo a v očích mě začnou pálit slzy. Pozoruju ho, sleduju jeho výraz.

„Můžeš mi p o pravdě slíbit, ž e v e svém životě u ž nikdy nebudeš potřebovat cítit bolest?“

„Tohle je pro mě nová věc, Saro. Tenhle životní styl byla

vždycky moje droga. Způsob, jak nic necítit. Ale teď to všechno zase cítím. S tebou a vůči tobě. Co na mě fungovalo předtím, teď už fungovat nemůže.“

Přesně tohle jsem potřebovala slyšet, ale přesto mi to nestačí. „Ale nemůžeš vědět, jestli někdy nebudeš potřebovat zajít... na to místo.“

„Cokoliv v životě potřebuju, mi můžeš dát ty.“

Zavrtím hlavou. „Ne. Ne, to nemůžu.“ Sáhnu po klíče, ale or mě znovu chytí za loket. Projede mnou horký šíp vzrušení a pocítím náhlou potřebu se ho dotknout, cítit, že je blízko mě. Skoro mě to přemůže. Jsem zmatená.

„Prosím tě, neutíkej, Saro.“

Díváme se jeden na druhého a najednou se mezi námi cosi zlomí. Nevím, kdo se pohne první, ale ve vteřině jsme spojeni v dlouhém, vzrušujícím polibku. Dotek jeho prstů v mých vlasech je vše, co teď potřebuju k životu, a stejně to nestačí.

Sípu vzrušením a on přitiskne svoje čelo na moje. „Pojeď se mnou domů.“

Bylo by tak jednoduché říct ano, ale já jsem pořád zmatená a nejistá. „Když jsem s tebou, nedokážu uvažovat s jasnou hlavou, Chrise. Nedokážu to, a teď si opravdu potřebuju všechno promyslet.“

„Ráno odjedu.“

„Já vím.“ Nechci, aby odjel, což je důkazem toho, jak velký chaos teď panuje v mé hlavě. Potřebuju čas a prostor, ale zároveň chci i jeho. „Já... myslím, že mi to poskytne určitý čas k přemýšlení. Potřebuju... čas.“

Odtáhne se ode mě a ve stínech, které panují v zšeřelém

interiéru jeho vozu, pozoruje mou tvář. „Dobře.“ Složí ruce do klína a já se bez jeho doteků cítím ztracená. Je mi zima.

Dobře. Nechává mě jít a já vím, že právě to jsem po něm chtěla. Přesto to pořád bolí. Začnu se shánět po své kabelce a kufříku a najdu je na zemi vedle mých nohou. Chris mi pomůže a mě se povede dát si oba popruhy na rameno.

Natáhne se pro kabát, ale já ho odmítnu. Musím vystoupit z auta dřív, než si to zase rozmyslím. Rozrazím dveře a vystoupím na nejisté nohy. Pak dveře zavřu a nechám Chrise uvnitř. Rozběhnu se ke svému autu, odemknu a rychle nastoupím.

Když jsem uvnitř, strčím klíčky do zapalování, nastartuju a okamžitě vyrazím na ulici. Odjíždím pryč od Chrise a v té chvíli se mi spustí z očí proud slz. Musím je utírat, abych viděla na cestu.

Než dorazím do svého bytu, je ze mě hromádka neštěstí.

Zamknu za sebou dveře, opřu se o ně, sesunu se po nich na zem a propuknu v neutišitelný pláč. Na telefonu zapípá příchozí zpráva, ale já tomu nevěnuju pozornost. Po chvilce vstanu, jdu rovnou do koupelny, vlezu si do sprchy a pustím na sebe horkou vodu.

Nemám žádnou představu o tom, kolik času uplynulo, když se na posteli stočím do klubíčka a konečně se podívám, kdo mi psal. Obrním se proti všem výlevům svých citů a podívám se na textovku, která je jistojistě od Chrise.

Prosim, dej mi vedet, ze jsi dorazila domu v poradku.

Pak o deset minut později: *Saro, musim vedet, ze jsi v poradku.*

Následují další zprávy až do té poslední, odeslané pět minut poté.

Pokud od tebe nedostanu žádnou zprávu, přijedu se na tebe podívat.

Jsem v porádku, vyťukám, ale pak upustím telefon na matraci. Nejsem ani trochu v pořádku.

V úterý ráno mám co dělat, abych vůbec vstala. Když se podívám na hodiny, vím, že Chris už sedí v letadle a míří do jiného města. Mám teď týden na přemýšlení, týden na to, aby mi chyběl. Týden na to, abych si dala hlavu trochu do pořádku. Popíjím kávu a začínám přemýšlet o tom, co mi řekl.

Dej mi příležitost, ať ti to můžu všechno vysvětlit. Ta vzpomínka mě zasáhne jako střela a pořádně mnou otřeše.

Touží po bolesti, aby nemusel cítit jiné věci. Jaké jiné věci?

Kdesi hluboko ve mně začíná narůstat jistota, že v Chrisově minulosti se toho skrývá daleko víc, než jsem doposud stačila odhalit. Co všechno musel vydržet. Jak ho vůbec můžu soudit, když nemám ani ponětí o tom, jak strašné věci musel asi prožít?

Přejdu k posteli, kam jsem si rozložila černou sukni a béžovou blůzku, ale náhle pocítím potřebu mít blízko ke Chrisovi, takže se vydám ke svému novému kufru a vytáhnu poslední šaty ze série dáreků, kterými mě Chris zahrnul: krémové šaty s našasenou sukní.

Otevřu vchodové dveře a chystám se vyrazit ven, ale doslova zkamenu, když uvidím velkou žlutou obálku, na níž je Chrisovým rukopisem napsáno moje jméno. Sevře se mi srdce. Sehnu se pro ni a nedočkavě ji trochu se třesoucíma rukama otevřu. Zírám na kresbu, která je uvnitř, a nedokážu popadnout dech. Jde o černobílou skicu mé postavy, která se nahá opírá o francouzské okno v jeho bytě, a za ní září světla velkoměsta. Ke skice je připojen papír, na němž stojí – Chci jenom tebe.

Bojuju se slzami, které mě pálí v očích. „Ach, Chrisi,“

zašeptám. Ja toho muže prostě miluju. Logika sice protestuje, že je příliš brzy na to, abych mohla opravdu cítit takovou věc, ale já už vím, že vítězem téhle bitvy bude moje srdce.

Jsem si skoro jistá, že než bude po všem, Chris mi ho jistojistě vyrvе z hrudi, ale nemůžu si pomoci.

Přijedu do práce a poprvé od chvíle, kdy jsem byla v klubu, pomyslím na to, že se obávám setkání s Markem.

Pak se od Amandy dozvím, že Mark bude většinu dne mimc kancelář. To je ta nejlepší zpráva, jaké se mi mohlo dostat; mám konečně čas na to, abych se dala do pořádku.

Potřebuju myslet tak na něco jiného než pořád jen na Marka a Chrise. Ponořím se do práce a začnu telefonátem Rikovi. Zavolám ze svého mobilu a on to na druhém konci linky okamžitě zvedne. „Jsem Sara McMillanová z galerie Allure.“

Zahartusí cosi španělsky a jsem si docela jistá, že nic z toho, co pronesl, nebylo míněno nijak přátelsky. „Paní McMillanová, nemám čas na tyhleto hovory.“

„Mám tady klienta, který by si rád prohlédl vaši soukromou sbírku. Vaši práci naprosto zbožňuje, stejně jako spousta nás ostatních.“

Ticho. „Vy obdivujete mou práci?“

„Nesmírně. Zúčastnila jsem se té charitativní akce a doufala jsem, že se s vámi setkám. Byla by to pro mě nesmírná pocta. Velmi by mě těšilo, kdyby to šlo alespoň teď.“

Znovu ticho. „Zítra večer v sedm hodin přijďte do mé soukromé galerie. Pokud budu mít pocit, že jste osoba, která

rozumí umění, pak na další schůzku pozvu i vašeho klienta.“

„Výborně. Ano. Děkuju.“

„A paní McMillanová, neberte s sebou Marka.“ Pak zavěsí.

Marka. Ne pana Comptona. Nepříjemněm ě zamrazí na zádech. Trochu s e obávám, ž e spolu sdílejí zálibu v jistém soukromém klubu.

Můj mobil zapípá přijatou textovkou, a protože h o držím v ruce, můžu si hned přečíst, kdo mi co píše: *Nechci, aby se mi po tobe stysk alo, ale sak ra prace, je to tak . Neutik ej, Saro.*

Zhluboka se nadechnu a potlačím emoce, které mi narůstají v hrudi. Víím, že mu nemůžu slíbit, že neuteču.

Vytukám Chybis mi a bůh ví, že je to pravda.

Tak prijed a bud tu se mnou.

Nemuzu. Vis to az moc dobre.

Čekám na odpověď. Konečně telefon zapípá: *Ja vim. Já víím?* Co to má znamenat? Cítím, že je pro mě důležité s ním nějak komunikovat, poslat mu zprávu, že jsem tady, že se ho snažím pochopit.

Olíznu si rty a napíšu: *Ale libilo by se mi, k dyby to slo.*

Už neodpoví a já nevím, co si o tom mám myslet.

Nadejde doba oběda a já pospíchám do budovy, kde měla Rebecca svůj byt, jenže tam mi řeknou, že nemohou poskytovat důvěrné informace cizím lidem a že tam Rebecca už stejně nebydlí. Rozhodnu se, že se tím nenechám odradit.

Najdu s i jinou cestu, j a k s e dostat k Rebece. K dy ž si vzpomenu n a návštěvu klubu s Chrisem, myslím n a t o, jak snadno s e Rebecca mohla dostat d o situace, jejíž hloubka a

intenzita na ni byly až moc, takže to skončilo nějakou tragédií. Moje odhodlání najít ji tím jen zintenzivní a já pocítím nával nové, nebojácné pomsty.

Zastavím se v kavárně v naději, že bych tam mohla najít Avu, abych se jí rovnou mohla zeptat, jak se jmenoval ten Rebečin přítel. Jenže Ava je zase někde na cestách. Zbytek pauzyna oběd strávím tím, že volám na různá čísla, která jsem našla v Rebečině telefonním seznamu, ale nikam to nevede. Rozhodnu se, že po práci vyrazím do skladiště, protože budu mít dost času.

Je pozdní odpoledne. Chris pořád nic a mě to dohání k šílenství. Nemám ani potuchy, kde je Mark, až najednou strčí hlavu do dveří. „Mary je na dámách a zvrací tam a já musím na další setkání. Potřebuji, abyste dnes zůstala v práci přesčas.“

„Ano. Dobře.“

„Výborně.“ A hned zase zmizí.

Podívám se, dokdy mají otevřeno ve skladišti. Zjistím, že když odtud odejdu v osm, budu mít pořád ještě hodinu na to, abych se tam mohla porozhlédnout.

Ke skladišti přijedu přesně ve čtvrt na devět. Pořád žádná zpráva od Chrise. Dohání mě to k šílenství, fakt. Ten chlap mě dohání k šílenství. Jsem připravená vrhnout se po hlavě do prohledávání Rebečiny skladovací kóje ve snaze najít odpovědi na svoje otázky v naději, že mi to poskytne pocit, že dělám něco užitečného.

V okamžiku, kdy zaparkuju auto na parkovišti a podívám se na betonový sarkofág budovy s oranžovými vraty uprostřed čelní fasády, vytane mi na mysl, jak moc tohle místo nenávidím. Hned si však připomenu, že teď nejde o mě.

Nikdy nešlo o mě. Jde o to, že Rebecca je nezvěstná. Ani na

minutu se mi nechce věřit, že je někde na dovolené a pustila byt a nechala tu všechny svoje věci. To přece nedává žádný smysl. Proč by si ukládala všechny svoje věci do skladiště?

Nicméně pokud všichni tvrdí, že se rozhodla dobrovolně odjet, proč se mi tomu vůbec nechce věřit?

Vzpomenu si na svou poslední návštěvu i to, co jsem při ní zažila, a rozhodnu se, že nechám v autě kabelku, abych toho nemusela moc nosit, až budu odcházet. S klíčky v ruce vystoupím z auta a pod blikajícím světlem si všimnu, že v dohledu není ani živáčka. „A teď k tomu ještě pustit nějakou strašidelnou hudbu,“ zamumlám si sama pro sebe ve snaze vysmát se svým napjatým nervům a vyrazím směrem k oranžovým vratům.

Vrata zejí dokořán a já hned zamířím k Rebečině kóji.

Odemknu ji a ve tmě šmátrám po vypínači. Světlo se rozsvítí a mně naskočí husí kůže i při pohledu na Rebečiny vzorně vyrovnané osobní věci. Všechno vypadá stejně, jako když jsem odtud naposledy odcházela.

Chvilku uvažuji o tom, že bych za sebou zavřela dveře, ale hlavou se mi honí strašidelné představy o tom, jak zůstanu navěky uvězněná uvnitř, takže si to rychle rozmyslím.

Nemám moc času, proto hned přejdu k jedné krabici a posadím se na ni. Říkám si, že by bylo daleko lepší, kdybych si ráno vzala džíny.

Probírám se nějakými papíry a najednou uslyším hlasitý, dutý zvuk. Zamračím se a ztuhnu napětím. Pozorně naslouchám. V místnosti najednou zavane studený vzduch.

Stoupnu si. Jsem celá nastražená.

Znovu se ozve ten podivný zvuk a světla v kóji zhasnou.

Celá místnost se ponoří do neproniknutelné tmy a já otevřu ústa a chci začít křičet. V poslední chvíli mi instinkt zavelí mlčet.

Znovu to lupnutí.

Pak zvuk blížících se kroků.

Někdo je tu se mnou.

Poděkování

Všechno nejlepší Tině, co žije moje nejlepší kamarádka a šťastný anděl. Bez její lásky a podpory bych během práce na celém tomto speciálním projektu nepřežila s nervy. Moje díky taky patří všem Podzemním andělům, kterým jsem celou dobu podporovali. Dámy, dáváte mi křídla! Děkuji také svým čtenářům, díky nimž se mohu věnovat tomu, co miluji, a taky těm mnohým z vás, kteří tento projekt propagovali.

A poslední dík patří záplavě bloggerů, kteří se na šíření pověsti mé knihy také podíleli.

Lisa Renee Jonesová

V TVOJÍ KŮŽI

Z anglického originálu If I Were You, vydaného nakladatelstvím Gallery Books, A Division of Simon & Schuster Inc., v New Yorku v roce 2012, přeložil Čeněk Hubáček

Obálku zhotovila Jana Šťastná

Redigovala Otilie Grezlová

Vydala Euromedia Group, k. s. – Knižní klub / Ikar, Nádražní 32, 150 00 Praha 5

v roce 2014 jako svou 1060. elektronickou publikaci

Knihy lze zakoupit v internetovém knihkupectví www.bux.cz

Table of Contents

[Start](#)

[Jedna](#)

[Dva](#)

[Tři](#)

[Čtyři](#)

[Pět](#)

[Šest](#)

[Sedm](#)

[Osm](#)

[Devět](#)

[Deset](#)

[Jedenáct](#)

[Dvanáct](#)

[Třináct](#)

[Čtrnáct](#)

[Patnáct](#)

[Šestnáct](#)

[Sedmnáct](#)

[Osmnáct](#)

[Devatenáct](#)

[Dvacet](#)

[Dvacet jedna](#)

[Dvacet dva](#)

[Dvacet tři](#)

[Dvacet čtyři](#)

[Dvacet pět](#)

[Dvacet šest](#)

[Dvacet sedm](#)

[Dvacet osm](#)

[Dvacet devět](#)

[Třicet](#)

[Poděkování](#)

Document Outline

- [Start](#)
- [Jedna](#)
- [Dva](#)
- [Tři](#)
- [Čtyři](#)
- [Pět](#)
- [Šest](#)
- [Sedm](#)
- [Osm](#)
- [Devět](#)
- [Deset](#)
- [Jedenáct](#)
- [Dvanáct](#)
- [Třináct](#)
- [Čtrnáct](#)
- [Patnáct](#)
- [Šestnáct](#)
- [Sedmnáct](#)
- [Osmnáct](#)
- [Devatenáct](#)
- [Dvacet](#)
- [Dvacet jedna](#)
- [Dvacet dva](#)
- [Dvacet tři](#)
- [Dvacet Čtyři](#)
- [Dvacet pět](#)
- [Dvacet šest](#)
- [Dvacet sedm](#)
- [Dvacet osm](#)
- [Dvacet devět](#)

- [Třicet](#)
- [Poděkování](#)